

Akt V

Et scenarie af Signe Løndahl Hertel

Kolofon

Idé og tekst Signe Løndahl Hertel.

Layout Signe Løndahl Hertel.

Redigering Klaus Meier Olsen.

Korrektur Oliver Nøglebæk.

Tak til mine spiltestere Anders Frost, Anders Würst, Ann Eriksen, Danny Meyer Wilson, Ivan Kalatchev, Kamilla Kate Brichs, Nicolai Strøm, Nynne Søs Rasmussen, Peter Fallesen og René Toft.

Særlig tak for sparring til Klaus Meier Olsen.

Tak til alle jer der spillede scenariet.

Tak til alle de folk der har været opmuntrende og støttende undervejs.

Særlig tak til folkene bag Prison Performing Arts, som ikke kender til eksistensen af dette scenarie, men har inspireret ideen.

Nogle roller i scenariet er opkaldt efter de mennesker, hvis historie inspirerede scenariet. Rollerne er dog rent fiktionelle og ikke baseret på disse personer.

Scenariet er inspireret af en podcast fra This American Life. Hvis man efter at have læst eller spillet scenariet har lyst til at høre podcasten, kan den findes på www.thisamericanlife.org og hedder 218: Act V.

Indhold

Scenarietekst	3
Introduktion	3
Sådan spilles scenariet	4
Sådan spillede scenariet	5
Fængselsscenerne	5
Teaterscenerne	6
Monologer	6
Den aktive spillederrolle	7
Om bandekultur i USA	7
Hovedpersoner	8
Fortællingen	9
Om Hamlet	10
Resumé af Hamlet	11
Persongalleri fra Hamlet	13
Afvikling	14
Velkomst og opstart	15
Briefing af scenariet	16
Opvarmning	17
Casting	18
Scenekatalog	19
Bilag	30
Opvarmning	31
Roller	36
Scener fra Hamlet	52
Sceneoversigt	99

Introduktion

Akt V er et drama om en gruppe indsatte i et amerikansk fængsel. Gennem et kunstprogram bag murene øver og spiller de skuespillet Hamlet med instruktøren Agnes. Både i livet og bag fængslets mure har de indsatte lært at fokusere på det hårde ydre, men gennem fortællingen i Hamlet, folder deres egen historie sig ud. De lærer sig selv og hinanden at kende på godt og ondt - gennem de universelle temaer om hævn og overlevelse.

Scenariet forløber – ligesom Hamlet – over fem akter. I første akt introduceres rollerne, skuespillet og stemningen i fængslet. I løbet af de næste tre akter udspilles scener fra Hamlet og flettes sammen med de indsatte egen historie, så konflikter både intensiveres og forløses gennem skuespillet. Begge fortællinger afsluttes i femte og sidste akt.

Der er to typer af scener i Akt V: fængselsscener og teaterscener. Derudover slutter hver akt med en monolog. Fængselsscenerne spilles siddende og har fokus på rollernes udvikling og relationer i fængselsgården. Teaterscenerne spilles semi-live og har fokus på Hamlet og hvordan rollernes egne fortællinger spejles i Shakespeares. Scenariet spilles i et ubrudt flow og som spilleder bruger du din fysiske position i rummet til at klippe mellem scenerne. Derudover er din opgave at introducere scenerne, hjælpe spillerne til at fortælle og at spille en gennemgående birolle som instruktøren Agnes.

Scenariets stemning er et alvorligt drama med fokus på at forstå nogle mennesker, hvis virkelighed ligger langt fra spillernes. Men der er også plads til at trække på smilebåndet, når de hårde typer fra gaden kæmper sig igennem Shakespeares 400 år gamle tekster.

Sådan spilles scenariet - Praktisk opsætning

For at spille scenariet skal I bruge et rummeligt lokale, fem stole i en rundkreds og et bord til at have ark fra scenariet liggende. Derudover skal I bruge en mobil eller andet, der kan afspille sange. Musikken til scenariet er på en Spotify-playliste, der hedder "Akt V – Fastavalscenarie 2017" og kan findes ved at indsætte dette link i en browser:

<https://open.spotify.com/user/1123672200/playlist/0OQ9upbtVaQ4ZShFZvpOKn>

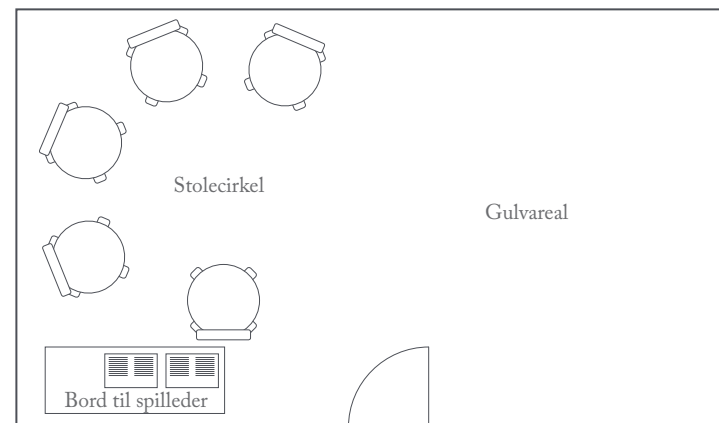
Jeg foreslår, at du downloader den til din egen Spotify inden spilstart.

Lokalet skal indrettes, så der er opstillet fem stole i en rundkreds i den ene ende og et større frit gulvareal med plads til at bevæge sig i den anden. Dette areal vil fungere som scenen, hvor der øves passager fra Hamlet. Stolecirklen skal have en åbning ud mod det frie gulvareal, så man kan bevæge sig mellem de to. Den midterste stol i cirklen er til dig. Bag den kan der placeres et bord til hjælpeark, scenekatalog og andre ark.

I teaterscenerne kan I bruge hele lokalet. I kan bevæge jer frit mellem stole og gulvareal og begge dele af er del af fiktionen. I fængselsscenerne skal I bruge området med stole, hvor I sidder ned og spiller scenerne. Her er det fysiske rum ikke en del af fiktionen.

I teaterscenerne spilles scenerne fra Hamlet ud fra tekstuddrag fra stykket, der er vedlagt som bilag bagerst i scenariet. Jeg anbefaler, at du lægger scenerne ud i klargjorte bunker, eksempelvis på bordet, før scenariets start, så de er let tilgængelige under scenariet.

Indretning af lokalet

Spillokale

Sådan spillede scenariet - Struktur og flow

Som spiller har du to hovedfunktioner i scenariet. Du skal være instruktøren, der sætter og klipper scenerne og du skal være medspiller i teaterscenerne, som teaterinstruktøren Agnes Wilcox. Derudover skal du spille enkelte mindre biroller i fængselsscenerne.

Scenariet er delt op i fem akter med i alt 15 scener – syv fængselsscener og otte teaterscener – samt fire monologer og en epilog. Hver akt består af tre scener efterfulgt af en monolog fra en spiller. Sidste akt slutter med en epilog i stedet for en monolog.

Scenerne er grundigt beskrevet i scenekataloget og opsummeret på et oversigtsark, som du kan bruge til at holde overblik under scenariet.

Scenariets flow skal være ubrudt. Som spiller bevæger du historien fremad uden at fortælle spillerne, at I skifter fra scene til scene eller akt til akt. Når der ligger to teaterscener i træk, kan du introducere den næste Hamlet-scene uden at gå ud af rollen som Agnes. Når I bevæger jer over i en fængselsscene sætter du dig tilbage på stolene, tager en dyb indånding og lader spillerne sætte sig. Herefter sætter du den nye scene i fængslet. Når det er tid til en monolog, kan du se på den gældende spiller og bede vedkommende om at rejse sig og tage scenen, når de er klar. Spilleren vil sætte sig tilbage på stolen, når vedkommende er færdig med at tale, hvorefter du kan sætte den næste scene. Ved at bevæge dig mellem gulvarealet og stolene kan du forberede spillerne på overgangen mellem en teaterscene og en fængselsscene.

Jeg foreslår, at I holder en kort pause mellem akt III og akt IV og at denne pause er den eneste gang I bryder flowet i scenariet.

Fængselsscenerne

Fængselsscenerne er klassiske rollespilscener, hvor spillerne skal fortælle, hvad deres rolle gør og føler enten gennem beskrivelser eller ved at spille det ud som deres rolle. Du skal fokusere på at sætte og klippe scenen samt stille spørgsmål, der giver spillerne mulighed for at fortælle. I enkelte scener spiller du med som birolle.

I fængselsscenerne har spillerne rum til at handle på deres indre konflikter, men det er ikke sikkert, at de vælger at gøre det. Derfor er det vigtigt at du gennem dine spørgsmål guider spillerne til at forstå, hvad scenens rammer giver mulighed for. Pas på med at klippe scenen for hurtigt. Det ligger i rollernes natur, at de ikke med det samme åbner sig overfor hinanden eller verden, så det kan godt tage lidt tid at bevæge sig ind på en åben konflikt. Samtidig skal du være opmærksom på, at det slet ikke er sikkert spillerne vælger at tage den åbne konflikt. Din opgave er at fornemme, hvor spillerne er på vej hen, undgå at stille for ledende spørgsmål og klippe scenen, når de har fået det ud af den de gerne vil.

Scenerne foregår i fængslets gård og spillerne har mulighed for at fortælle, hvordan konflikterne bliver udspillet og hierarkierne ændrer sig. Alting foregår under vagternes opsyn og kommer det til fysiske konflikter, kan du altid vælge at lade vagterne bryde ind. Dette skal dog kun bruges til at lægge yderligt pres på situationen og gøre konflikten stærkere. Ellers skal spillerne have råderum til at udvikle fortællingen i gården som de vil.

Hvis det kommer til vold mellem rollerne, kan den spiller det går ud over beslutte, hvor hårdt medtaget rollen ender med at være. Er der tale om et overfald på en anden indsat, kan du lade den spiller, der styrede overfaldet beslutte, hvor hårdt ramt personen er.

Teaterscenerne

Teaterscenerne er semi-live og foregår både siddende og stående, hvor spillerne aktivt bruger kroppen og rummet som deres roller, der øver og diskuterer scener fra Hamlet.

I disse scener spiller du Agnes Wilcox. Gennem den aktive spillederrolle påvirker du scenerne, ved at dykke ned i uddrag fra teksten og dreje refleksionerne over på specifikke konflikter. Scenerne starter altid med at Agnes fortæller hvilken scene der skal øves i dag, hvor vi er i teaterstykket og hvad der skal ske i scenen.

Mens de indsatte læser replikkerne op og spiller scenen med kroppen kan Agnes stoppe dem. Her kan hun bede rollerne fortælle, hvad det er der sker lige nu, hvad rollen fra Hamlet føler eller hun kan sætte scenen igen og bede dem lægge mere følelse i. Ved at lægge vægt på særlige steder i teksten, bliver det tydeligt hvilke temaer, konflikter og følelser der udspilles og hvordan de relaterer sig til de indsattes situation. Spillerne vælger selv, hvor meget af rollernes fortid de deler med de andre indsatte, og det er ikke et krav, at det nogensinde bliver udtalt, hvad der er på spil for dem. Det vil monologerne afsløre løbende.

Teaterscenerne klippes, når du som spilleder fornemmer, at der er opnået den ønskede diskussion og refleksion over temaerne.

Rent fysisk foregår scenerne i lokale D168 i fængslets uddannelsesbygning. Rollerne har været i teaterprogrammet et stykke tid, men de begynder først at arbejde med Hamlet, da scenariet starter. Scenerne fra Hamlet er udvalgt og forberedt i tekstuddrag, som er vedlagt som bilag til scenariet.

Det vil formentlig være lidt udfordrende for de fleste spillere at skulle læse op fra replikkerne og mange vil komme til at hakke lidt eller udtale noget forkert. Dette er helt fint. De spiller indsatte, som også ville have svært ved at udtale de gamle tekster.

Monologer

Efter hver akt, skal en spiller holde en monolog om deres rolles baggrund og indre konflikt. Når det er tid til en monolog, ser du på spilleren og beder vedkommende om at rejse sig op og tage scenen. For at beholde flowet er det bedst at tale direkte til rollen; ("Jay, fortæl om dengang...").

Til hver monolog hører der nogle hjælpespørgsmål du kan stille, hvis spilleren har svært ved at komme i gang.

Spilleren afslutter monologen ved at sætte sig tilbage på sin stol, hvorefter du sætter næste scene.

Den aktive spillederrolle - Agnes Wilcox

Agnes er dit direkte værktøj til at styre refleksionen og spejlingen mellem rollernes historie og fortællingen i Hamlet.

Agnes Wilcox er uddannet teaterinstruktør og initiativtager til uddannelsesprogrammet Prison Performing Arts. Ved at opsætte Shakespearestykker med indsatte hjælper hun dem til at uddanne sig, indse deres eget potentiale og vælge en ny vej for sig selv. At sætte skuespil op med indsatte er spændende, fordi de ikke har det beskyttende filter mellem rollen og sig selv, som en trænet skuespiller har. De tager alt, hvad de selv har oplevet med ind i rollen, hvilket gør udtrykket både nærværende og hudløst ærligt.

Til hvert uddrag fra Hamlet finder du en beskrivelse af scenen i scenekataloget samt replikker med noter. Disse vil fortælle dig, hvilke konflikter du skal sørge for bliver belyst gennem scenen, hvor i teksten du kan dykke ned samt hvordan du kan dreje diskussionen over på spejlingen af rollernes eget liv. Som Agnes bruger du klassiske instruktøremetoder som at sætte scenen igen, dykke ned i teksten og snakke om Shakespeare-karakterernes følelser, bede de indsatte om at gentage med mere følelse eller endda bytte rundt på, hvem der spiller hvad. I sidste ende er dit mål som Agnes at fremhæve detaljer, der belyser de indsattes indre konflikter.

Bemærk at rollerne godt kan være hårde i dramalokalet, men scenariet handler ikke om konflikter mellem rollerne og Agnes. Fokus er på konflikter rollerne imellem. Det er vigtigt at spillerne forstår dette inden scenariet starter. Agnes er en hjælper, der driver fortællingen fremad, snarere end dens centrale modstander.

Om bandekultur i USA

Scenariets roller er alle i større eller mindre grad associeret med bandeaktivitet. Derfor kan det være en hjælp for spillerne kort at opsummere centrale elementer i den amerikanske bandekultur, så de bedre kan forstå deres rollers verden.

Formål og aktivitet:

- Mange bander er opstået enten indenfor fængslerne for beskyttelse eller i hårdt belastede områder, hvor organiseret kriminalitet kan virke som den eneste mulighed for at opnå succes og respekt.
- Mange bander er delt op efter etnicitet med sorte, hvide og latinamerikanske grupperinger.
- Der er en stærk forbindelse mellem banderne i fængslerne og dem på gaden.

Interne strukturer:

- Banderne er organiseret i et strengt hierarki med en leder, der bestemmer alt og folk under ham, der laver det hårde arbejde.
- At blive medlem af en bande indeholder et optagelsesritual, hvor man skal bevise sin maskulinitet gennem vold eller anden kriminalitet.
- Man er en familie og man er medlem for livet. Eneste vej ud af en bande er at dø.

Kodeks og idealer:

- Indenfor banderne er der et ideal om, at man altid har hinandens ryg. Det har alvorlige konsekvenser at forråde sine brødre.
- Dette ideal kommer ofte i konflikt med bandernes kriminalitet, hvor enhver er sig selv nærmest.
- Bandemedlemmers adfærd er bundet op på et stereotypisk ideal om maskulinitet med fokus på aggression og kontrol over sig selv og andre. Respekt er altafgørende. Og det er noget man tager, ikke noget man får.

Hovedpersoner

Scenariet har fire hovedpersoner, der alle går til teaterundervisning hos Agnes Wilcox bag fængslets mure.

Caleb 'Big Hutch' Hutchinson

Big Hutch er bandleder og sidder inde for en mindre dom, selvom han blev forsøgt sigtet for organiseret kriminalitet.

For mange år siden stak han sin ven i ryggen, for at overtage hans plads som leder af en bande. Han udnytter og manipulerer folk omkring sig for at få mere magt og indflydelse. Men måske er der en del af ham, som fortryder fortidens handlinger. Han sidder inde med en kortere dom og skal altså ud igen på et tidspunkt. Men inden scenariet er omme, kan han have fået frataget sin magt, selv afgivet den i forsøget på at opnå tilgivelse eller måske valgt at forsætte, som han altid har gjort.

Isaac Tyler

Isaac sidder inde med en længere dom for mord. Han er den eneste rolle uden tilknytning til bandemiljøet.

Isaac er en mand, der har givet op på sig selv. Efter at have dræbt sin kæreste og svigtet sin søn, giver han ikke sig selv mange chancer. Han har fået 30 år i fængsel og har stadig 20 år foran sig. Mødet med de andre og især Jay bliver hans mulighed for at rette op på sine tidligere fejl. I løbet af scenariet vil Isaac måske forsøge at være der for Jay, på en måde han ikke formåede at være der for sin egen søn.

Derrick 'Dee' Warren

Dee sidder inde på livstid for flere mord. Han er Big Hutchs højre hånd og en mand med en både hård og idealistisk tilgang til gadens regler.

Dee har dræbt flere personer på ordre fra Big Hutch bl.a. sin egen bedste ven. Hans gadekodeks gør, at han altid vil tilsidesætte sine egne behov for bandens bedste. Når folk omkring ham forbryder sig imod bandens fællesskab, må de betale prisen. I løbet af scenariet bliver han mere og mere klar over, at Big Hutch ikke deler hans moral og Dees idealisme bliver sat på en prøve. Han må finde ud af, hvordan han reagerer på, at det fundament han har bygget sin verden på ikke er som han troede.

James 'Jay' Young

Jay sidder inde med en meget kort dom for besiddelse af stoffer. Han har arbejdet for banderne siden han var barn, men oplever nu som 18 årig for første gang konsekvenserne af det liv.

Jay er fortællingens unge dreng, der stadig er ved at forme sin fremtid. Hans far opdragede ham med en ide om at være en mand ligesom gadens hårde drenge. Hans bedste ven, Malik, har dog vist ham, at der måske er en anden vej. I fængslet skal Jay nu beslutte om han vil forsætte livet i den hurtige bane eller om han vil rette op og vælge at starte på en anden tilværelse, når han om kort tid er ude igen.

Agnes Wilcox

Agnes er den rolle du spiller i teaterscenerne.

Hun er initiativtager bag teaterprogrammet i fængslet og kører det, fordi hun ser, hvordan det udvikler de indsatte der deltager både fagligt og personligt. Agnes ved at de ikke er dumme, men kun uuddannede og at kårerne de er vokset op med har påvirket deres valg i livet. Hun er der for at vise dem, at de har mulighed for at tage andre valg fremover og for at give dem værktøjerne til at vælge de muligheder.

Fortællingen

Fortællingen løber over den tidsperiode, hvor de indsatte øver Hamlet med Agnes. Udviklingen i fortællingen om Hamlet, bliver omdrejningspunktet for udviklingen i de indsattes forhold til sig selv og hinanden. Denne udvikling er scenariets centrale handling.

Scenariet starter med at introducere spillerne for forholdene i fængselsgården og timerne med Agnes. I løbet af fortællingen, vil rollernes indre konflikter blive tydeligere gennem monologer. Som scenariet folder sig ud, kan konflikterne enten spilles ud som åbne konfrontationer i gården eller aflæses hos rollerne i scenerne fra Hamlet.

Dee skal finde ud af, om han vil vælte Big Hutch for de ting han har gjort. Big Hutch skal finde frem til, om han kan leve med sine handlinger. Jay står overfor valget mellem at blive draget mere ind i bandelivet eller at vende ryggen til det eneste han kender. Isaac skal finde ud af om hans forsøg på at redde Jay fra at ødelægge sit liv, vil veje op for svigtet af hans egen søn.

Den sidste scene i akt V er en fængselsscene. Den kommer lige efter spillerne sammen med Agnes har spillet dødsscenen i Hamlet, hvor stykkets karakterers tørst efter hævn ender i blodbad og tragedie. Dette vil være spillernes sidste mulighed for at handle på baggrund af deres indre konflikter. Måske ender det dramatisk med et angreb på Big Hutch. Måske ender det med en erkendelse blandt rollerne om at hævn aldrig kan føre til noget godt. Måske ender det med at konflikterne får lov til at forblive uforløst under overfladen.

Uanset hvordan spillerne udvikler rollerne, vil de stadig være indsatte i fængslet, når scenariet slutter. Efter den sidste scene skal spillerne i epilogen fortælle, hvordan fremtiden endte for deres roller.

Om Hamlet

Hamlet bliver betragtet som Shakespeares vigtigste hævn drama og et af hans største skuespil. Det blev udgivet første gang i 1603 og er et af hans mest opførte og citerede værker. Stykkets tragedie, konflikter og persongalleri har interesseret teaterfolk og publikum i mere end 400 år. Men det fire timer lange stykke om prinsen af Danmark er også en kompliceret fortælling med mange personer og historier, som vikles ind på kryds og tværs i løbet af de fem akter.

I Akt V skal I spille et uddrag af scenerne fra Hamlet. Disse scener er valgt ud fra at have konflikter, der er interessante i forhold til de indsattes personlige historier. Samtidig skal scenerne være interessante at spille og derfor er flere kortet ned, med fokus på at fremhæve de replikker, der spejler de indsattes fortælling. Det er altså langt fra hele Hamlet, der skal spilles i løbet af scenariet, men for at forstå scenerne, er det nødvendigt at kunne se dem ud fra deres placering i stykket.

De fleste spillere vil højst sandsynlig ikke kende eller huske detaljerne i Hamlet og derfor skal du gennem Agnes-rollen formidle stykkets fortælling og tematik. For at kunne gøre det bedst muligt får du et resumé af handlingen i Hamlet.

Resuméet beskriver hele stykket. Ikke kun det, der skal bruges i scenariet. De dele der vil blive spillet og diskuteret i scenariet er markeret med **sort** i resuméet, mens de øvrige er markeret med gråt.

I scenekataloget er der en kort beskrivelse til hver teaterscene, der forklarer scenens kontekst i teaterstykket, hvad der sker i scenen og scenens formål i forhold til scenariet. Derudover er der en kort beskrivelse af, hvilken konflikt der skal fremhæves og nogle spørgsmål, som kan hjælpe dig til at dreje diskussionen af scenen i den rigtige retning.

Til hver scene med replikker fra Hamlet vil der være et hjælpeark, hvor der er fremhævet steder i teksten, med en forklaring og forslag til analyse. Disse kan du bruge til at dykke ned i teksten, mens scenen spilles og til at understøtte diskussionen. Endelig er der i disse ark skrevet en forklaring til nogle af de ord, spillerne – eller rollerne – kunne finde på at spørge ind til.

Resumé af Hamlet

Akt I

På voldene af Helsingør slot i Danmark dukker et genfærd op ved midnatstid. Genfærdet ligner til forveksling den nyligt afdøde konge, Hamlets far. **Genfærdet ses af et par vagter samt Horatio, Hamlets bedste ven.**

Hamlet er i dyb sorg over sin fars død. Knap er faderen kommet i jorden, før Hamlets onkel Claudius gifter sig med Hamlets mor, dronning Gertrude, og bliver konge. Hamlet forarges over, at der holdes bryllupsfest så tæt på begravelsen og at hans mor så hurtigt har giftet sig på ny.

Leartes, søn af kongens rådgiver Polonius og bror til Ophelia, som er Hamlets kæreste, rejser tilbage til Frankrig for at færdiggøre sine studier efter begravelsen og brylluppet. Inden afrejse får han Ophelia til at love at passe på sig selv overfor Hamlet, så han ikke frarøver hende hendes ærbarhed. Polonius beder Leartes opføre sig hæderligt, mens han er bortrejst.

Horatio bringer Hamlet til voldene ved midnat for at se genfærdet. **Genfærdet lokker Hamlet med længere ud for at tale med ham alene. Her afslører det, at det er hans fars genfærd og at han blev myrdet af Claudius. Hamlet sværger at hævne sin far.** I sin dedikation til hævnen distancerer han sig fra folk omkring sig og synes melankolsk og sindssyg.

Akt II

Polonius sender en mand til Frankrig for at forhøre sig om Leartes opførsel. Ophelia betror sig til sin far om Hamlets og hendes forhold. Hans ulykkelige og vanvittige opførsel har skræmt hende og Polonius tror, at årsagen til Hamlets vanvid er hans kærlighed til Ophelia.

Af bekymring over Hamlets ændrede adfærd sender kongen og dronningen bud efter Rosenkrands og Gyldenstjerne, to af Hamlets bekendte. De to skal tale med Hamlet, forsøge at finde ind til årsagen til hans vanvid og berette tilbage til kongen. Polonius fortæller kongen og dronningen, at han tror at Hamlets vanvid skyldes kærligheden til Ophelia.

En gruppe skuespillere kommer til slottet. Hamlet, der er i tvivl om genfærdet talte sandt om hans fars død, lægger en plan for at bruge skuespillerne til at finde frem til om Claudius er skyldig.

Akt III

Polonius beder Ophelia om at aflevere de kærestebreve hun har fået fra Hamlet tilbage til ham. Han og Claudius vil gemme sig bag et spejl for at overvåge samtalen. **Situationen udvikler sig til en konflikt og Hamlet skubber Ophelia fra sig og beordrer hende at gå i kloster.**

Hamlet opsætter et teaterstykke, hvor skuespillerne spiller et mord, der til forveksling ligner mordet på den gamle konge. Da Claudius under stykket rejser sig og stormer ud af salen, føler Hamlet sig sikker på hans skyld.

Han følger efter Claudius ned i kapellet for at slå ham ihjel, men ombestemmer sig, da han ser, at **Claudius beder til gud om tilgivelse.** Den rigtige hævn vil være at dræbe Claudius på et tidspunkt, hvor hans sjæl ikke er rensset for synder, så han sendes til skærsilden i stedet for himlen.

Hamlet går op til sin mors kammer for at konfrontere hende. Polonius har gemt sig bag et gardin for at overhøre samtalen, men da Hamlet hører en lyd bag gardinet og antager at det er kongen, støder han til med sin kære og dræber Polonius.

Akt IV

Hamlet bliver sendt til England for sin forbrydelse. Rosenkrands og Gyldenstjerne sendes med ham. Claudius, som efter teaterstykket er bekymret for, hvad Hamlet kan finde på, har i hemmelighed givet dem breve med til den engelske konge, som beordrer Hamlets henrettelse ved ankomst.

I sin dybe sorg over sin fars død bliver Ophelia vanvittig. Hendes bror Leartes kommer hjem fra Frankrig klar til at vælte kongen for at hævne sin far. Hans vrede bliver ikke mindre, da han ser sin søsters vanvid. Claudius får talt ham ned og fortæller ham, at det var Hamlet, som dræbte deres far.

Et bud kommer ind med brev fra Hamlet, som nu er på vej hjem mod Danmark.

På vej mod England fandt han de breve Claudius havde sendt med Rosenkrands og Gyldenstjerne og byttede dem ud med henrettelsesordrer på de to i stedet. **Claudius og Leartes lægger en plan for at lokke Hamlet i en fælde med en fægtedyst, hvor Leartes vil dræbe ham med en forgiftet kårde.**

Mens de taler sammen drukner Ophelia sig i floden.

Akt V

Hamlet, der er tilbage i Danmark, kommer sammen med Horatio forbi en kirkegård. Et begravelsesoptog kommer ind med Leartes, kongen og dronningen. Da det går op for Hamlet, at det er Ophelias begravelse springer han frem af sit gemmested i sorg og erklærer sin kærlighed til hende. Leartes og Hamlet kommer i konflikt.

Leartes udfordrer Hamlet til den planlagte duel og han accepterer. Claudius har forgiftet et glas vin for at sikre sig at Hamlet vil dø, selv hvis Leartes fejler. Duellen udvikler sig dog ikke som forventet. Dronningen drikker af det forgiftede bæger, da hun vil skåle for sin søn. Det lykkes Leartes at såre Hamlet, men i kampens hede får de byttet kårder og

Hamlet sårer ligeledes Leartes med den forgiftede kårde.

Da dronningen falder død om indrømmer Leartes, at Hamlet og han selv skal dø. Skylden, siger han, er kongens og Hamlet reagerer ved at spidde Claudius med den forgiftede kårde og tvinge ham til at drikke af den forgiftede vin. Claudius og Leartes dør. Horatio ønsker at følge Hamlet i døden, men Hamlet beordrer ham til at blive tilbage og fortælle deres historie. Herefter dør han og kun Horatio står tilbage.

Sideløbende med den store fortælling om Hamlets hævntrøst, kører der en fortælling om prinsen Fortinbras af Norge, som i løbet af stykket rykker tættere og tættere på Danmark med sin hær. Fortinbras ankommer til slottet lige som Hamlet udånder og entrer derfor scenen, da alle undtagen Horatio ligger døde på gulvet. Horatio fortæller, som lovet om Hamlets tragedie og Fortinbras giver ham en begravelse, der er værdig for en falden soldat og overtager herefter kongemagten.

Persongalleri fra Hamlet

Hamlet
Prins af Danmark

Claudius
Konge - Hamlets onkel

Polonius
Kongens rådgiver

Horatio
Hamlets ven

Gertrude
Dronning - Hamlets mor

Ophelia
Polonius' datter - Hamlets kæreste

Rosenkrands
Claudius' håndlanger

Genfærd
Afdød konge - Hamlets far

Leartes
Polonius' søn

Gyldenstjerne
Claudius' håndlanger

Fortinbras
Prins af Norge

Roller der spilles i scenariet

Øvrige roller

Afvikling

Velkomst og opstart

Start med at byde velkommen til spillerne. Tag en kort snak om hvad deres rollespilserfaring er og hvorfor de har tilmeldt sig scenariet. Spørg eventuelt, hvor godt de kender Hamlet.

Du må gerne spørge ind til hvad de forventer af scenariet og hvilken type rollespil de normalt foretrækker.

Briefing af scenariet

Scenariets tematik

Spillerne skal spille indsatte i et amerikansk fængsel, der spiller Hamlet gennem et kunstprogram bag murene. Fortællingen i Hamlet vil spejle de indsattes personlige fortælling og konflikter.

Scenariets opbygning

Fem akter bestående af fængselsscener, teaterscener og monologer. Fængselsscenerne spilles siddende, mens teaterscenerne er semi-live og spilles både siddende og stående. Når det er tid til en monolog, vil du bede spilleren om at rejse sig og tage scenen. Spilleren skal sætte sig ned igen, når monologen er afsluttet.

Aktiv spillederfunktion

Som spilleder har du en aktiv funktion i scenariet gennem din birolle som Agnes. Rollerne kan godt være hårde i dramalokalet, men scenariet handler ikke om konflikter mellem rollerne og Agnes. Fokus er på konflikter rollerne imellem.

Bandekultur

Banderne er organiseret omkring kriminel aktivitet. De har et strengt internt hierarki samt idealer omkring maskulinitet, respekt og om at have hinandens ryg. Loyalitet og værd skal typisk bevises gennem en prøve inden optagelse.

Hovedrollerne

Scenariet har fire hovedroller: Big Hutch, Isaac, Dee og Jay. Fortæl kort om rollerne, uden at afsløre deres interne konflikt og forbrydelser i fortiden. Spillerne kan godt have en rolle i tankerne allerede nu, men castingen vil ske senere. Scenariet handler om, at spillerne udvikler rollen.

Scenariets stemning

Alvorligt drama, men med plads til at grine. Det er ikke en komedie med et portræt af stereotype kriminelle, men et forsøg på at dykke ind i hovedet på nogle hårde fyre, hvis tilværelse er langt fra vores egen.

Opvarmning

Start med at få spillerne ud på gulvet og lav nogle klassiske dramaøvelser med dem.

Tælle.

I en cirkel står spillerne med lukkede øjne og skal nu tælle op mod 20. Der er kun én der må sige et tal af gangen, og kommer to til at tale i munden på hinanden, må de starte forfra. Det er en øvelse som handler om at fornemme hinanden i gruppen.

Hilse på hinanden.

I samme cirkel, men muligvis med lidt mere rum i mellem sig skal spillerne nu hilse på hinanden. A hilser på B, som gengælder hilsenen på samme måde. B laver nu en ny måde at hilse på til C, som gengælder denne og finder på en ny til D. Da de skal spille roller, der er involveret i bandemiljøer, skal de forsøge at lave hilsener, som passer til dette miljø. Hvordan hilser man på en "bro", hvordan hilser man på nogen man ikke kan lide, hvordan afslutter man en gadehandel. Lad den køre rundt et par gange.

Bevæg jer i rummet.

Sæt nummeret Kriminel med Suspekt på fra Spotify-playlisten og bed spillerne om at gå rundt i rummet. De skal forsøge at bevæge sig, som de forestiller sig hårde drenge fra gaden ville bevæge sig. Når de mødes skal de hilse på hinanden med nogle af de hilsener de skabte i øvelsen før.

Rap.

Nu skal I øve at spille rollespil med et stykke tekst i hånden. Tag teksten til Suspekts Rådne Minder frem og giv dem en hver. Spillerne skal blive i samme kropssprog, som de skabte i bevægelsesøvelsen, men nu skal de forsøge at rappe.

Rytme er et grundelement i rap. Det er derfor en hjælp at læse teksterne op og forsøge at holde en rytme eller et beat samtidig. Det vil helt sikkert gå galt flere gange, og det er også helt fint. Rap er svært.

Fortæl spillerne at det gerne må gå galt og at man gerne må overdrive. Her må I gerne smøre tykt på og karikere udtrykket, for rap er på mange måder overdrevet og karikeret i sin natur. Og hvis I kan få et godt grin sammen, fordi I får gjort jer selv til grin i forsøget på at være nogle badass rappere fra Vestegnen, vil det kun være med til at styrke fællesskabet.

Kør nummeret igennem nogle gange. Måske kan I prøve at tage en runde, som er meget overdrevet og efterfølgende en runde som er mere alvorlig. Det er et nummer som er alvorligt og hvor teksten er mørk og selvdestruktiv.

Når du føler, at I har kørt nummeret igennem nok gange og spillerne er blevet afslappet omkring at læse op fra en tekst og give det et kropsligt udtryk samtidigt, kan du spille nummeret for spillerne, så de kan høre, hvordan det lyder rigtigt.

Casting

Når spillerne er varmet op og har forstået, hvad scenariet går ud på, er det tid til at uddele roller.

Brug din fornemmelse for gruppen på baggrund af opvarmningen og jeres tidligere snak til at vurdere, hvordan rollerne bedst fordeles. Du kan eventuelt spørge dem, om hvilken type rolle de kan lide at spille.

Du skal være opmærksom på, at rollen Dee gerne skal gives til en erfaren spiller, da denne rolle vil have en større indflydelse på udviklingen af scenariet.

Fortæl spillerne at de i løbet af scenariet skal lave en monolog, der fortæller om rollens fortid og indre konflikter. Når det er tid til deres monolog, vil du se på dem og bede dem om at tage scenen. De skal under monologen stå oppe på scenegulvet. De må selv bestemme, hvilke dele af rollen de vælger at lægge vægt på i deres monolog og når de er færdige, skal de sætte sig tilbage på deres stol.

Når spillerne har læst deres roller, kan du tage dem med udenfor spilllokalet for at spørge, om de har nogen spørgsmål til rollen.

Scenekatalog

Akt I

Scene I.1 - Fængselsscene

I gården.
Til stede: Alle.

Lad spillerne beskrive, hvordan fængslet og gården ser ud. Du kan spørge ind til om der er nogen møbler og sportsredskaber. Hvem er de andre grupperinger og hvordan kan man se de indsattes hierarkier? Foregår der sort handel i gården? Hvad handles der med?

På den anden side af gården ligger uddannelsesbygningen, hvor de i lokale D168 øver Hamlet en gang om ugen med Agnes Wilcox. Bed dem beskrive bygningen.

Spørg hvor rollerne befinder sig i gården, og hvad de laver sådan en helt almindelig dag. Hvordan er stemningen?

Formål:

Scenens formål er at introducere spillerne for formen i fængselsscenerne og lade dem etablere interne hierarkier samt hverdagen og stemningen i gården.

Scene I.2 - "Vagt ved midnat"

I lokale D168 i uddannelsesfløjen.
Til stede: Agnes og alle.

Agnes starter med at sige velkommen tilbage til teaterprogrammet i fængslet. I skal nu i gang med at øve Hamlet, der er et hævn drama og et af Shakespeares største skuespil. Hun giver et hurtigt resumé af teaterstykket for de indsatte, hvorefter hun gør klar til at øve første scene.

Hamlets handling:

Hamlet er prins af Danmark. Hans far er kort inden stykkets start død og Hamlet er i dyb sorg. Hans onkel gifter sig med dronningen, Hamlets mor, og bliver herved konge. I begyndelsen af stykket bliver Hamlet opsøgt af sin faders genfærd, som fortæller ham, at han blev dræbt af sin egen bror, Hamlets onkel, der nu er konge. Genfærdet vil have Hamlet til at hævne drabet og Hamlet bliver herfra opslugt i en konflikt med sig selv om, hvorvidt og hvordan han skal dræbe sin onkel, Kong Claudius. I jagten på hævn udvikler konflikterne sig, mange bliver såret og det hele ender i tragedie.

Scene fra Hamlet: "Vagt ved midnat"

Marcellus: **Isaac** - Bernardo: **Jay** - Horatio: **Big Hutch**

Vagterne, Marcellus og Bernardo, så aftenen inden et genfærd der lignede den afdøde konge. De har inviteret Horatio, som er Hamlets bedste ven til at gøre dem selskab på deres vagt. De håber nu at genfærdet vil komme tilbage, så Horatio kan se det med sine egne øjne.

Formål:

Denne teaterscene har ikke nogen konflikt, som knytter sig til rollerne. Dens formål er at introducere teaterformen for spillerne.

Scene I.3 - “Et grufuldt snigmord”

I lokale D168 i uddannelsesfløjen.

Til stede: Agnes og alle.

Agnes sætter den næste scene og forklarer, hvad der er sket siden sidste scene og hvad der sker i denne.

Kontekst i Hamlet:

Hamlets onkel Claudius har før denne scene giftet sig med dronningen og er blevet udråbt til konge. Kongeriget fejrer ham, og har allerede glemt sorgen over den afdøde konge. Hamlet er forarget over, hvor hurtigt kongeriget og hans egen mor kan glemme deres sorg over hans far. Horatio har fortalt Hamlet om genfærdet og Hamlet er taget med på vagt ved midnat. Genfærdet er dukket op og Hamlet har fulgt efter det for at høre, hvad det ønsker.

Scene fra Hamlet: ”Et grufuldt snigmord!”

Hamlet: **Big Hutch** - Genfærdet: **Dee**

Efter at have lokket Hamlet væk fra de andre, afslører genfærdet nu at det er hans far og at han i blev myrdet af Kong Claudius. Genfærdet beder Hamlet om at hævne mordet.

Formål:

Teaterscenens formål er, at antyde Big Hutchs forbrydelse og dermed introducere konflikten mellem Dee og Big Hutch. Med Dee som genfærdet, der fortæller forbrydelsen tilbage til Big Hutch som Hamlet, vil Big Hutch blive konfronteret med sin egen forbrydelse af en person, som han gentagne gange har manipuleret og udnyttet.

Du kan som Agnes lede diskussionen ind på forbrydelsen; at myrde sin egen bror. Er det forståeligt, hvorfor Hamlet ønsker at hævne sin far? Har Hamlet en anden mulighed?

Monolog - Derrick ‘Dee’ Warren

Bed Dees spiller om at tage scenen, når vedkommende er klar.

Hvis spilleren har brug for hjælp til monologen, kan du stille nogle af følgende spørgsmål:

Hvem var Jeremiah?

Hvad skete der, den aften du kørte ud for at mødes med Jeremiah?

Hvad var det sidste Jeremiah sagde til dig?

Når spilleren er færdig med sin monolog, skal vedkommende sætte sig tilbage på sin stol, hvorefter du sætter den næste scene.

Akt II

Scene II.1 - Fængselsscene

I gården.
Til stede: Alle.

Big Hutch og Dee står i gården. Jay henvender sig til Dee og beder om at få lov til at arbejde for dem bag murene. Isaac kommer ind til sidst og hører slutningen af samtalen.

Formål:

Formålet med scenen er, at få Jay mere infiltreret i bandemiljøet og få Dee til at tage stilling til, hvor meget han vil tage Jay under vingen. Big Hutch er tilstede for, at han kan sige god for, at knægten bliver en del af banden. Isaac er tilstede for at bevidne, at Jay er på vej ud i problemer.

Scene II.2 – ”Forhør dig om min søn”

I lokale D168 i uddannelsesfløjen.
Til stede: Agnes og alle.

Tilbage i lokale D168 gør Agnes klar til at øve den næste scene og forklarer, hvad der er sket i skuespillet siden sidste scene og hvad der sker i denne.

Kontekst i Hamlet:

Leartes søn til kongens rådgiver Polonius er i Frankrig i forbindelse med sine studier og Polonius vil gerne sikre sig at han ikke opfører sig uanstændigt dernede.

Scene fra Hamlet: ”Forhør dig om min søn”

Polonius: **Isaac** - Reynaldo: **Big Hutch**

Polonius instruerer Reynaldo i, hvordan han skal undersøge, om Leartes opfører sig korrekt, mens han er i Frankrig.

Formål:

Teaterscenens formål er at antyde Isaacs problematiske forhold til sin søn, hvor han ikke kan hjælpe ham fra bag fængslets mure. Den lægger også op til, om Isaac vil forsøge at beskytte Jay og holde ham ude af ballade. Ved at sætte Isaac og Big Hutch overfor hinanden i scenen, kan der skabes forbindelse til en kommende scene, hvor Isaac og Big Hutch taler om Isaacs søn.

Du kan som Agnes lede diskussionen over på, hvorfor Polonius gerne vil holde øje med sin søn? Hvilket ansvar har man som far?

Scene II.3 - Fængselsscene

I gården.
Til stede: Dee og Jay.
Her skal du spille en birolle.

Dee og Jay står i gården for at sætte handler op. Et par hvide fyre, som repræsenterer en større gruppe, og dermed også et større marked, kommer over. Den ene fører ordet og siger, at de er interesserede i nogle leveringer. Han kigger på Jay og spørger om han er ny.

Fyren vil kun handle med Dee uden om Big Hutch. Han har hørt, at Big Hutch tidligere stak sin kammerat i ryggen for at kunne tage hans plads som leder, og han vil ikke handle med ham, da man ikke bør lave aftaler med folk, der kan forråde sine egne.

Formål:

Formålet med scenen er at afsløre Big Hutchs forbrydelse overfor Dee og stille spørgsmålstegn ved om Big Hutch er den bedste leder for banden. Samtidig skal scenen drage Jay ind i konflikten.

Hvis Dee reagerer og benægter beskyldningerne, kan du bare trække på skuldrene og sige at han må tro, hvad han vil, men at du ikke vil have noget med Big Hutch at gøre.

Monolog - Isaac Tyler

Bed Isaacs spiller om at tage scenen, når vedkommende er klar.

Hvis spilleren har brug for hjælp til monologen, kan du stille nogle af følgende spørgsmål:

Hvor stod din kæreste, da du kom hjem den aften?

Hvad skete der, da I kom op at skændes?

Hvor er din søn nu?

Når spilleren er færdig med sin monolog, skal vedkommende sætte sig tilbage på sin stol, hvorefter du sætter den næste scene.

Akt III

Scene III.1 - Fængselsscene

I gården.
Til stede: Isaac og Big Hutch.

Isaac og Big Hutch sidder i gården. Isaac har modtaget et brev om sin søn og Big Hutch spørger, hvad der står i brevet.

Formål:

Formålet med scenen er at afsløre Isaacs komplicerede forhold til sin søn og samtidig give anledning til en mindre konflikt mellem Isaac og Big Hutch, hvis Big Hutch tilbyder at holde øje med hans søn udenfor murene.

Denne scene giver Isaac mulighed for at fortælle Big Hutch, at han ikke bryder sig om hans metoder og livsstil.

Scene III.2 - "Gå i kloster"

I lokale D168 i uddannelsesfløjen.
Til stede: Agnes og alle.

Tilbage i lokale D168 gør Agnes klar til at øve den næste scene og forklarer, hvad der er sket siden sidste scene og hvad der sker i denne.

Kontekst i Hamlet:

Hamlet er siden mødet med genfærdet begyndt at opføre sig, som om han er blevet vanvittig. Han taler i tunger og er distanceret. Hamlet kan ikke fortælle sin elskede Ophelia om sine problemer, da hun samtidig er datter til Kong Claudius' trofaste rådgiver Polonius. Ophelia tolker Hamlets ændrede opførsel overfor hende, som at han ikke længere elsker hende.

Scene fra Hamlet: "Gå i kloster!"

Hamlet: Isaac - Ophelia: Jay

Ophelia kommer ind for at aflevere kærestebreve fra Hamlet tilbage, da Ophelia tror at han ikke længere elsker hende. Hamlet bliver såret og vred og reagerer ved at skubbe hende væk.

Formål:

Teaterscenens formål er, at give mulighed for, at Isaacs følelser omkring svigtet af hans kæreste og søn kan spilles ud. Hamlet skubber Ophelia væk, ligesom Isaac har skubbet sin søn væk for at beskytte ham. Hamlets manglende tiltro til sig selv i scenen spejles fint i Isaacs følelser. Ved at lade Jay spille overfor Isaac i scenen, kan der skabes en spejling i Isaacs svigt af sin familie og hans ønske om at gøre det godt ved at hjælpe Jay til at rette op på sit liv.

Du kan som Agnes lede diskussionen ind på det at såre nogen man elsker. Hvorfor skubber Hamlet Ophelia væk? Føler han, at han fortjener hendes kærlighed?

Scene III.3 - "Min synd er led"

I lokale D168 i uddannelsesfløjen.
Til stede: Agnes og alle.

Agnes gør nu klar til at øve den næste scene og forklarer, hvad der er sket siden sidste scene og hvad der sker i denne.

Kontekst i Hamlet:

Hamlets opførsel er blevet mere og mere forrykt og han har hyret en teatertrup til at lave et skuespil om et mord for at se Claudius' reaktion. Claudius frygter at Hamlet ved noget om hans forbrydelse og er gået ned i kapellet for at bede.

Scene fra Hamlet: "Min synd er led"

Claudius: **Big Hutch**

Claudius sidder i kapellet alene og tænker over sine handlinger.

Formål:

Teaterscenens formål er at skabe en spejling mellem Claudius og Big Hutchs forbrydelser og anger. Claudius ønsker tilgivelsen, men ved at den ikke kan gives, så længe han har gavn af synden.

Som Agnes kan du lede diskussionen hen på, hvad tilgivelse er. Hvorfor kan Claudius ikke få tilgivelse? Ville han fralægge sig sin trone, hvis det betød at han kunne få tilgivelse?

Monolog - Caleb 'Big Hutch' Hutchinson

Bed Big Hutchs spiller om at tage scenen, når vedkommende er klar.

Hvis spilleren har brug for hjælp til monologen, kan du stille nogle af følgende spørgsmål:

Hvem var Cameron Wright?

Hvordan blev du leder?

Hvorfor skulle Jeremiah Wright skaffes af vejen?

Når spilleren er færdig med sin monolog, skal vedkommende sætte sig tilbage på sin stol, hvorefter du sætter den næste scene.

Akt IV

Scene IV.1 - Fængselsscene

I gården.
Til stede: Isaac og Jay.

Isaac og Jay sidder sammen i gården for at øve og analysere scenen mellem Hamlet og Ophelia (der blev spillet i scene III.2).

Formål:

Formålet med scenen er at give Isaac muligheden for at rådgive Jay til at holde hovedet lavt og undgå problemer, så han kan komme hurtigt ud af fængslet. Jay har fået en kort dom og har stadig chancen for at vende sit liv rundt og lave noget andet.

Scene IV.2 - "Leartes' hævn"

I lokale D168 i uddannelsesfløjen.
Til stede: Agnes og alle.

Tilbage i lokale D168 gør Agnes klar til at øve den næste scene og forklarer, hvad der er sket siden sidste scene og hvad der sker i denne.

Kontekst i Hamlet:

Hamlet har opsøgt sin mor for at konfrontere hende. Bag et gardin står Polonius gemt, men da Hamlet hører en lyd derfra, dræber han Polonius. For dette bliver Hamlet sendt til England. Ophelia er blevet vanvittig af sorg over sin fars død og Leartes er kommet hjem fra Frankrig klar til at vælte kongen i hævn. Claudius får talt ham ned og fortæller Leartes, at det var Hamlet der dræbte hans far.

Scene fra Hamlet: "Leartes' hævn"

Claudius: **Big Hutch** - Leartes: **Dee**

Claudius og Leartes taler sammen i fortrolighed om Hamlet. Et bud kommer ind med nyt om at Hamlet igen er på vej tilbage til Danmark og de to planlægger at lægge en fælde for ham, så Leartes kan tage sin hævn for sin far.

Efter scenen:

Da Claudius og Leartes er færdige med at tale, kommer dronningen ind. Hun fortæller, at Ophelia har druknet sig selv i åen.

Formål:

Teaterscenens formål er at spejle situationen mellem Claudius og Leartes med tidligere situationer mellem Big Hutch og Dee.

Som Agnes kan du dreje diskussionen ind på, hvorvidt Claudius manipulerer Leartes til at begå det mord, han ikke selv tør. Er Claudius en kujon? Hvordan ser Leartes fremtid ud, hvis han går med til Claudius' plan?

Scene IV.3 - Fængselsscene

I gården.

Til stede: Dee og Jay

I denne scene skal du spille en birolle.

Dee og Jay står i gården. En hvid fyr kommer over og siger at deres gruppe gerne vil udfordre Big Hutch og hans folk til en venskabelig basket kamp i gården om et par dage. For at gøre det lidt spændende får vinderen fuld råderet over al handel i gården i en uge. Det sker selvfølgelig, at folk kommer til skade i sådanne kampe, men fyren lover Dee, at de nok skal spille fair, hvis det er det han ønsker.

Hvis Dee foreslår, at den anden gruppering skal lave et angreb på Big Hutch, svarer han, at de godt kan lave en distraktion under spillet, men at Dees folk selv må tage Big Hutch ned. Han kan foreslå, at Dee kan benytte lejligheden til at lade Jay vise sit værd.

Formål:

Formålet med scenen er at give Dee muligheden for at sætte en fælde for Big Hutch. Jays konflikt skubbes også imod et endeligt valg: vil han forsegle sit liv som kriminel, eller vil han finde en vej ud, mens han har chancen?

Monolog - James 'Jay' Young

Bed Jays spiller om at tage scenen når vedkommende er klar.

Hvis spilleren har brug for hjælp til monologen, kan du stille nogle af følgende spørgsmål:

Hvornår så du sidst din far?

Hvad var det sidste han sagde til dig?

Hvem er Malik?

Hvor er Malik nu?

Når spilleren er færdig med sin monolog, skal vedkommende sætte sig tilbage på sin stol, hvorefter du sætter den næste scene.

Akt V

Scene V.1 - "Ophelias begravelse"

I lokale D168 i uddannelsesfløjen.
Til stede: Agnes og alle.

Tilbage i lokale D168 gør Agnes klar til at øve den næste scene og forklarer, hvad der er sket siden sidste scene og hvad der sker i denne.

Kontekst i Hamlet:

Ophelia har begået selvmord efter sin fars død og skal begravnes. Hamlet kender ikke til Ophelias død, men er vendt hjem til Danmark og kommer på vej til slottet forbi en kirkegård., hvor et begravelsestog pludselig kommer ind.

Scene fra Hamlet: "Ophelias begravelse"

Hamlet: **Isaac** - Leartes: **Dee** - Præsten: **Jay** - Kongen: **Big Hutch**

Begravelsestog kommer ind, mens Hamlet stadig står bag en hæk. Præsten er gået med til at begrave Ophelia i indviet jord, selvom hun begik selvmord. Leartes er rasende i sorg over sin søsters død. Da det går op for Hamlet, at begravelsen er Ophelias, springer han frem og udfordrer Leartes.

Formål:

Teaterscenens formål er, at vise konflikten mellem Isaac og Dee i forhold til indflydelsen på Jay. Hamlets og Leartes kamp om, hvem der elskede Ophelia højest skal spejle Isaacs og Dees interesser for, hvad der er bedst for Jay.

Som Agnes kan du lede diskussionen over på, hvorfor Hamlet og Leartes kommer i konflikt. Leartes mener Hamlet er skyldig i Ophelias død, men mener Hamlet selv det? Er hans kærlighed til Ophelia større end Leartes'? Havde Hamlet skubbet Ophelia væk, hvis ikke Leartes havde rådet hende til at holde afstand til ham? Hvem af de to, havde været bedst for Ophelia og kunne hendes død være undgået?

Scene V.2 - "Dødsscenen"

I lokale D168 i uddannelsesfløjen.
Til stede: Agnes og alle.

I denne scene skal Agnes spille med som dronningen.

Agnes gør nu klar til at øve den sidste scene og forklarer, hvad der er sket siden sidste scene og hvad der sker i denne.

Kontekst i Hamlet:

Leartes og Claudius har lagt fælden for Hamlet og udfordret ham til en duel, hvor han skal fægte mod Leartes. (Sæt eventuelt fægtekampen op som en knivkamp i stedet, for at gøre det nemmere at spille semi-live). Leartes våben er i hemmelighed blevet spidset og forgiftet og han skal kun snitte Hamlet en enkelt gang, før han med sikkerhed vil dø. Claudius har desuden forgiftet et glas vin, skulle det ikke lykkes Leartes at ramme Hamlet.

Scene fra Hamlet: "Dødsscenen"

Hamlet: **Big Hutch** - Leartes: **Jay** - Claudius: **Dee** - Horatio: **Isaac** - Dronningen: **Agnes**
Hamlet beder om tilgivelser fra Leartes, men fælden er sat og duellen går i gang. I kampens hede går tingene dog galt. Dronningen drikker af den forgiftede vin. Leartes sårer Hamlet, men de får byttet våben og han såres også selv. Da dronningen falder om, afslører Leartes kongens forræderi. Hamlet dræber kongen og får sin hævn, men skal selv dø. Han beder Horatio fortælle Hamlets historie. Da han dør er Horatio alene tilbage.

Formål:

Teaterscenens formål er, at vise hvilken tragedie hævn fører med sig. Der behøver ikke at være lange analyser eller diskussioner efter scenen. Der kan bare være stille. Hvis der er analyse, kan Agnes dreje den over på, hvorvidt dette kunne være undgået eller om vi vidste det ville ende sådan, det øjeblik Hamlet begav sig ud på sin hævnfærd. Kan hævn føre til en lykkelig slutning?

Scene V.3 - Fængselsscene

I gården.

Til stede: Dee, Jay og Isaac - efterfulgt af Big Hutch.

I denne scene skal du spille med som en birolle i begyndelsen.

Dee, Jay og Isaac gør sig klar til basket kampen mod den anden gruppering. Den hvide fyr kommer op til dem for at blive enige om væddemålet.

Hvis Dees spiller har foreslået, at de laver et angreb på Big Hutch, vil den hvide fyr række Jay en lille skarp genstand, han kan gemme i sin sok. Han forklarer, at man bare skal stikke den ind i siden på en person, og så vil den give dødelige indre blødninger. Fyren går tilbage til den anden gruppe. Hvis Dees spiller ikke har lavet en aftale med fyren, lader du dem bare tale om væddemålet.

Giv Dee, Jay og Isaac plads til at tale med hinanden inden kampen. Når du føler at det er tid, fortæller du at Big Hutch kommer ind og er klar til at spille. Den hvide fyr spørger ham om han er med på væddemålet om at vinderen for handelen i gården i en uge.

Lad nu spillerne beskrive, hvordan kampen udvikler sig. Stil gerne spørgsmål, hvis spillerne har brug for hjælp til at styre fortællingen. Spørg f.eks., hvordan kampen starter? Spiller Isaac med? Hvad gør Jay? Har Big Hutch nogen mistanke? Spørgsmålene skal selvfølgelig passe til, den retning konflikten har udviklet sig. Brug spørgsmålene til at sikre at alle spillere får mulighed for at påvirke fortællingen.

Når du føler scenen har opnået en slutning på scenariet klipper du og går over til epilogen.

Formål:

Scenens formål er at give spillerne en sidste mulighed for at opnå, hvad de ønsker for deres roller. Vil Dee vælte Big Hutch? Vil Isaac forhindre Jay i at ødelægge sit liv? Vil Jay vælge en anden vej? For Big Hutch's vedkommende må han se, hvordan terningerne kastes. Det eneste han har kontrol over er sin egen samvittighed.

Epilog

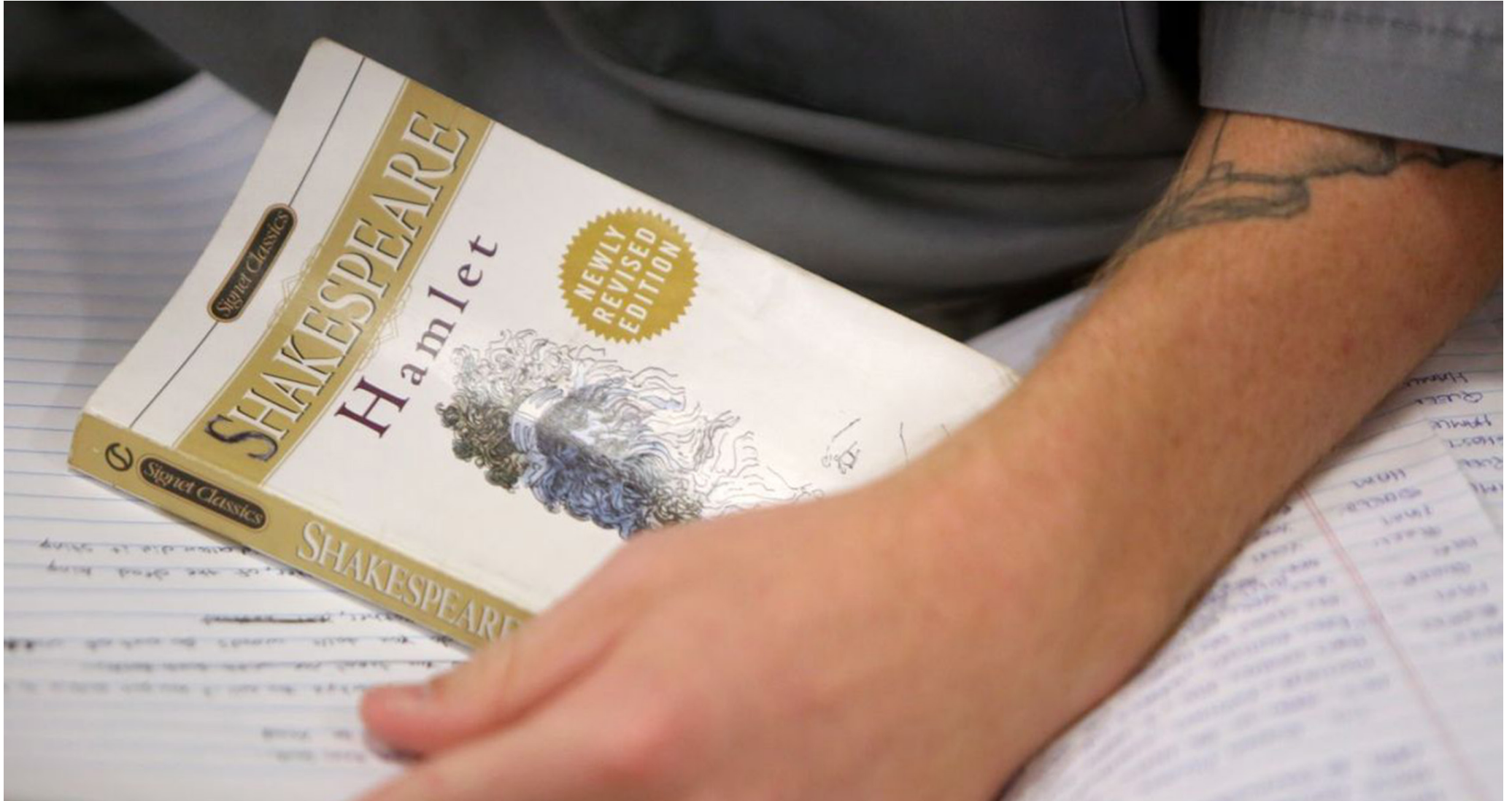

Fortæl spillerne at I efterlader rollerne der i gården.

Sæt nu musiknummeret Desperado med Johnny Cash på og bed spillerne fortælle, hvordan fremtiden udviklede sig for deres rolle. Musiknummeret vil nok slutte før alle har været igennem. Hvis du synes, kan du sætte nummeret på repeat og lade det spille en gang mere.

Når alle spillere har fortalt deres rolles fremtid er scenariet slut.

Bilag

Suspekt - Rådne minder

Spilleders ark

[Vers 1]

Den dårlige smag i munden begynder altid med ens egne fucking synder.
Og den er ellers svær at komme igennem så dynen bliver krammet endnu tyndere.
Dårligdommene løber nærmest ned af væggene hjemme hos mig.
Den bevægende fra sjælen, det ligesom kan mærke at mit hjerte langsomt ruster.
Djæveln koster ikke rundt med nogen, for den lille engel er her ikke længere.
Håber bare jeg kan sove og aldrig vågne så alting forsvinder.
Og det er bedst når solen ikke skinner, så jeg kan gemme mig i mørket.
Henne i hjørnet, med sprut, antidepressiver og tanker der er lidt for snørklet,
til at jeg kan finde hoved og hale i, hvad der er op og ned, hvem der er venner og fjender,
samtidig paranoid over om der er nogen der gemmer sig i mørket med mig.
Fuck mand, jeg må ud på gaden så jeg kan forsvinde i mængden blandt folk der ikke
lægger mærke til koldsveden
og kender til de dæmoner jeg kæmper med.
Så jeg kan indtage og smage lidt af deres virkelighed
For byrden af lænken om foden der i modsætningen har fattet min samvittighed.
For jeg tror efterhånden de har ret når de siger jeg er skadet for livet.
Men det ender desværre altid op med at jeg redder skindet og uden fred i sindet.

[Omkvæd]

Sprut, psykose djævelskab der danser med hinanden.
Forvirrer som kun døde øjne og løgne kan.
Rådne minder, misbrugte kvinder har rottet sig sammen.
og voldtager saniteten på denne mand.

Sprut, psykose djævelskab der danser med hinanden.
Forvirrer som kun døde øjne og løgne kan.
Rådne minder, smukke kvinder har rottet sig sammen
og stjæler saniteten for denne mand.

[Vers 2]

Jeg vader hvileløst rundt i en søgende illusion,
og tro mig jeg ville ønske jeg bare kunne holde mig en smule sober.
Men det er lille torsdag og weekenden kalder
og alle mine venner de er ude for at gi den rabalder.
Jeg falder med så meget fart for djæveln han kalder.
Hiver i mig som en marionetdukke så det gør naller,

Føler mig fastlåst, føler mig forbandet,
føler mig styret af alt andet end min egen sandhed.
Med begge fødder plantet rigtig grundigt ned i sandet,
vi burde gå ud og se på vandet for at se på noget andet.
Men jeg er indespærret, træt af alt kvinde begæret.
Jeg ved mine sidste tider er her, det sgu ik så blæret.
Og nej jeg er ikke ligesom jer, mine tanker bliver ik filtreret.
Men bliver forværret hver gang jeg tænker for jeg er isoleret.
Sidder bare herinde og venter med mit attrapgevær,
drømmer om det er ægte så jeg kunne gå ud og plaf enhver,
tro mig, hvis der nogen bomber hovedbanegården,
er det sgu ik terrorister, mayn, det mig der vil se blod i morgen.
For når det ender, skal det slut med et brag,
så jeg hiver alle de andre vrag med ned i min egen grav.

[Omkvæd]

[Vers 3]

Mander mig op, glemmer min hovedpine spiser vitaminer,
får en billig griner på grund af manglen på endorfiner,
tar en travet begraver min egen elendighed,
blandt fremmede ansigter der ikke kan se de ting jeg kæmper med.
Vi har allesammen vores egne små dæmoner med os.
Med i bagagen det ingen kender til men forhindrer vores stræben.
I jagten på lykken, rigdom og lidt kærlighed.
Bare for at føle man eksisterer med en smule værdighed

[Omkvæd]

Suspekt - Rådne minder

[Vers 1]

Den dårlige smag i munden begynder altid med ens egne fucking synder.
Og den er ellers svær at komme igennem så dynen bliver krammet endnu tyndere.
Dårligdommene løber nærmest ned af væggene hjemme hos mig.
Den bevægende fra sjælen, det ligesom kan mærke at mit hjerte langsomt ruster.
Djæveln koster ikke rundt med nogen, for den lille engel er her ikke længere.
Håber bare jeg kan sove og aldrig vågne så alting forsvinder.
Og det er bedst når solen ikke skinner, så jeg kan gemme mig i mørket.
Henne i hjørnet, med sprut, antidepressiver og tanker der er lidt for snørklet,
til at jeg kan finde hoved og hale i, hvad der er op og ned, hvem der er venner og fjender,
samtidig paranoid over om der er nogen der gemmer sig i mørket med mig.
Fuck mand, jeg må ud på gaden så jeg kan forsvinde i mængden blandt folk der ikke
lægger mærke til koldsveden
og kender til de dæmoner jeg kæmper med.
Så jeg kan indtage og smage lidt af deres virkelighed
For byrden af lænken om foden der i modsætningen har fattet min samvittighed.
For jeg tror efterhånden de har ret når de siger jeg er skadet for livet.
Men det ender desværre altid op med at jeg redder skindet og uden fred i sindet.

[Omkvæd]

Sprut, psykose djævelskab der danser med hinanden.
Forvirrer som kun døde øjne og løgne kan.
Rådne minder, misbrugte kvinder har rottet sig sammen.
og voldtager saniteten på denne mand.

Sprut, psykose djævelskab der danser med hinanden.
Forvirrer som kun døde øjne og løgne kan.
Rådne minder, smukke kvinder har rottet sig sammen
og stjæler saniteten for denne mand.

[Vers 2]

Jeg vader hvileløst rundt i en søgende illusion,
og tro mig jeg ville ønske jeg bare kunne holde mig en smule sober.
Men det er lille torsdag og weekenden kalder
og alle mine venner de er ude for at gi den rabalder.
Jeg falder med så meget fart for djæveln han kalder.
Hiver i mig som en marionetdukke så det gør naller,

Føler mig fastlåst, føler mig forbandet,
føler mig styret af alt andet end min egen sandhed.
Med begge fødder plantet rigtig grundigt ned i sandet,
vi burde gå ud og se på vandet for at se på noget andet.
Men jeg er indespærret, træt af alt kvinde begæret.
Jeg ved mine sidste tider er her, det sgu ik så blæret.
Og nej jeg er ikke ligesom jer, mine tanker bliver ik filtreret.
Men bliver forværret hver gang jeg tænker for jeg er isoleret.
Sidder bare herinde og venter med mit attrapgevær,
drømmer om det er ægte så jeg kunne gå ud og plaf enhver,
tro mig, hvis der nogen bomber hovedbanegården,
er det sgu ik terrorister, mayn, det mig der vil se blod i morgen.
For når det ender, skal det slut med et brag,
så jeg hiver alle de andre vrag med ned i min egen grav.

[Omkvæd]

[Vers 3]

Mander mig op, glemmer min hovedpine spiser vitaminer,
får en billig griner på grund af manglen på endorfiner,
tar en travet begraver min egen elendighed,
blandt fremmede ansigter der ikke kan se de ting jeg kæmper med.
Vi har allesammen vores egne små dæmoner med os.
Med i bagagen det ingen kender til men forhindrer vores stræben.
I jagten på lykken, rigdom og lidt kærlighed.
Bare for at føle man eksisterer med en smule værdighed.

[Omkvæd]

Suspekt - Rådne minder

[Vers 1]

Den dårlige smag i munden begynder altid med ens egne fucking synder.
Og den er ellers svær at komme igennem så dynen bliver krammet endnu tyndere.
Dårligdommene løber nærmest ned af væggene hjemme hos mig.
Den bevægende fra sjælen, det ligesom kan mærke at mit hjerte langsomt ruster.
Djæveln koster ikke rundt med nogen, for den lille engel er her ikke længere.
Håber bare jeg kan sove og aldrig vågne så alting forsvinder.
Og det er bedst når solen ikke skinner, så jeg kan gemme mig i mørket.
Henne i hjørnet, med sprut, antidepressiver og tanker der er lidt for snørklet,
til at jeg kan finde hoved og hale i, hvad der er op og ned, hvem der er venner og fjender,
samtidig paranoid over om der er nogen der gemmer sig i mørket med mig.
Fuck mand, jeg må ud på gaden så jeg kan forsvinde i mængden blandt folk der ikke
lægger mærke til koldsveden
og kender til de dæmoner jeg kæmper med.
Så jeg kan indtage og smage lidt af deres virkelighed
For byrden af lænken om foden der i modsætningen har fattet min samvittighed.
For jeg tror efterhånden de har ret når de siger jeg er skadet for livet.
Men det ender desværre altid op med at jeg redder skindet og uden fred i sindet.

[Omkvæd]

Sprut, psykose djævelskab der danser med hinanden.
Forvirrer som kun døde øjne og løgne kan.
Rådne minder, misbrugte kvinder har rottet sig sammen.
og voldtager saniteten på denne mand.

Sprut, psykose djævelskab der danser med hinanden.
Forvirrer som kun døde øjne og løgne kan.
Rådne minder, smukke kvinder har rottet sig sammen
og stjæler saniteten for denne mand.

[Vers 2]

Jeg vader hvileløst rundt i en søgende illusion,
og tro mig jeg ville ønske jeg bare kunne holde mig en smule sober.
Men det er lille torsdag og weekenden kalder
og alle mine venner de er ude for at gi den rabalder.
Jeg falder med så meget fart for djæveln han kalder.
Hiver i mig som en marionetdukke så det gør naller.

Føler mig fastlåst, føler mig forbandet,
føler mig styret af alt andet end min egen sandhed.
Med begge fødder plantet rigtig grundigt ned i sandet,
vi burde gå ud og se på vandet for at se på noget andet.
Men jeg er indespærret, træt af alt kvinde begæret.
Jeg ved mine sidste tider er her, det sgu ik så blæret.
Og nej jeg er ikke ligesom jer, mine tanker bliver ik filtreret.
Men bliver forværret hver gang jeg tænker for jeg er isoleret.
Sidder bare herinde og venter med mit attrapgevær,
drømmer om det er ægte så jeg kunne gå ud og plaf enhver,
tro mig, hvis der nogen bomber hovedbanegården,
er det sgu ik terrorister, mayn, det mig der vil se blod i morgen.
For når det ender, skal det slut med et brag,
så jeg hiver alle de andre vrag med ned i min egen grav.

[Omkvæd]

[Vers 3]

Mander mig op, glemmer min hovedpine spiser vitaminer,
får en billig griner på grund af manglen på endorfiner,
tar en travet begrave min egen elendighed,
blandt fremmede ansigter der ikke kan se de ting jeg kæmper med.
Vi har allesammen vores egne små dæmoner med os.
Med i bagagen det ingen kender til men forhindrer vores stræben.
I jagten på lykken, rigdom og lidt kærlighed.
Bare for at føle man eksisterer med en smule værdighed.

[Omkvæd]

Suspekt - Rådne minder

[Vers 1]

Den dårlige smag i munden begynder altid med ens egne fucking synder.
Og den er ellers svær at komme igennem så dynen bliver krammet endnu tyndere.
Dårligdommene løber nærmest ned af væggene hjemme hos mig.
Den bevægende fra sjælen, det ligesom kan mærke at mit hjerte langsomt ruster.
Djæveln koster ikke rundt med nogen, for den lille engel er her ikke længere.
Håber bare jeg kan sove og aldrig vågne så alting forsvinder.
Og det er bedst når solen ikke skinner, så jeg kan gemme mig i mørket.
Henne i hjørnet, med sprut, antidepressiver og tanker der er lidt for snørklet,
**til at jeg kan finde hoved og hale i, hvad der er op og ned, hvem der er venner og fjender,
samtidig paranoid over om der er nogen der gemmer sig i mørket med mig.
Fuck mand, jeg må ud på gaden så jeg kan forsvinde i mængden blandt folk der ikke
lægger mærke til koldsveden
og kender til de dæmoner jeg kæmper med.**
Så jeg kan indtage og smage lidt af deres virkelighed
For byrden af lænken om foden der i modsætningen har fattet min samvittighed.
For jeg tror efterhånden de har ret når de siger jeg er skadet for livet.
Men det ender desværre altid op med at jeg redder skindet og uden fred i sindet.

[Omkvæd]

Sprut, psykose djævelskab der danser med hinanden.
Forvirrer som kun døde øjne og løgne kan.
Rådne minder, misbrugte kvinder har rottet sig sammen.
og voldtager saniteten på denne mand.

Sprut, psykose djævelskab der danser med hinanden.

Forvirrer som kun døde øjne og løgne kan.

Rådne minder, smukke kvinder har rottet sig sammen
og stjæler saniteten for denne mand.

[Vers 2]

Jeg vader hvileløst rundt i en søgende illusion,
og tro mig jeg ville ønske jeg bare kunne holde mig en smule sober.
Men det er lille torsdag og weekenden kalder
og alle mine venner de er ude for at gi den rabalder.
Jeg falder med så meget fart for djæveln han kalder.
Hiver i mig som en marionetdukke så det gør naller,

Føler mig fastlåst, føler mig forbandet,
føler mig styret af alt andet end min egen sandhed.
Med begge fødder plantet rigtig grundigt ned i sandet,
vi burde gå ud og se på vandet for at se på noget andet.
**Men jeg er indespærret, træt af alt kvinde begæret.
Jeg ved mine sidste tider er her, det sgu ik så blæret.
Og nej jeg er ikke ligesom jer, mine tanker bliver ik filtreret.
Men bliver forværret hver gang jeg tænker for jeg er isoleret.**
Sidder bare herinde og venter med mit attrapgevær,
drømmer om det er ægte så jeg kunne gå ud og plaf enhver,
tro mig, hvis der nogen bomber hovedbanegården,
er det sgu ik terrorister, mayn, det mig der vil se blod i morgen.
For når det ender, skal det slut med et brag,
så jeg hiver alle de andre vrag med ned i min egen grav.

[Omkvæd]

[Vers 3]

Mander mig op, glemmer min hovedpine spiser vitaminer,
får en billig griner på grund af manglen på endorfiner,
tar en traver begraver min egen elendighed,
blandt fremmede ansigter der ikke kan se de ting jeg kæmper med.
Vi har allesammen vores egne små dæmoner med os.
Med i bagagen det ingen kender til men forhindrer vores stræben.
I jagten på lykken, rigdom og lidt kærlighed.
Bare for at føle man eksisterer med en smule værdighed.

[Omkvæd]

Suspekt - Rådne minder

[Vers 1]

Den dårlige smag i munden begynder altid med ens egne fucking synder.
Og den er ellers svær at komme igennem så dynen bliver krammet endnu tyndere.
Dårligdommene løber nærmest ned af væggene hjemme hos mig.
Den bevægende fra sjælen, det ligesom kan mærke at mit hjerte langsomt ruster.
Djæveln koster ikke rundt med nogen, for den lille engel er her ikke længere.
Håber bare jeg kan sove og aldrig vågne så alting forsvinder.
Og det er bedst når solen ikke skinner, så jeg kan gemme mig i mørket.
Henne i hjørnet, med sprut, antidepressiver og tanker der er lidt for snørklet,
til at jeg kan finde hoved og hale i, hvad der er op og ned, hvem der er venner og fjender,
samtidig paranoid over om der er nogen der gemmer sig i mørket med mig.
Fuck mand, jeg må ud på gaden så jeg kan forsvinde i mængden blandt folk der ikke
lægger mærke til koldsveden
og kender til de dæmoner jeg kæmper med.
Så jeg kan indtage og smage lidt af deres virkelighed
For byrden aflænken om foden der i modsætningen har fattet min samvittighed.
For jeg tror efterhånden de har ret når de siger jeg er skadet for livet.
Men det ender desværre altid op med at jeg redder skindet og uden fred i sindet.

[Omkvæd]

Sprut, psykose djævelskab der danser med hinanden.
Forvirrer som kun døde øjne og løgne kan.
Rådne minder, misbrugte kvinder har rottet sig sammen.
og voldtager saniteten på denne mand.

Sprut, psykose djævelskab der danser med hinanden.
Forvirrer som kun døde øjne og løgne kan.
Rådne minder, smukke kvinder har rottet sig sammen
og stjæler saniteten for denne mand.

[Vers 2]

Jeg vader hvileløst rundt i en søgende illusion,
og tro mig jeg ville ønske jeg bare kunne holde mig en smule sober.
Men det er lille torsdag og weekenden kalder
og alle mine venner de er ude for at gi den rabalder.
Jeg falder med så meget fart for djæveln han kalder.
Hiver i mig som en marionetdukke så det gør naller,

Føler mig fastlåst, føler mig forbandet,
føler mig styret af alt andet end min egen sandhed.
Med begge fødder plantet rigtig grundigt ned i sandet,
vi burde gå ud og se på vandet for at se på noget andet.
Men jeg er indespærret, træt af alt kvinde begæret.
Jeg ved mine sidste tider er her, det sgu ik så blæret.
Og nej jeg er ikke ligesom jer, mine tanker bliver ik filtreret.
Men bliver forværret hver gang jeg tænker for jeg er isoleret.
Sidder bare herinde og venter med mit attrapegevær,
drømmer om det er ægte så jeg kunne gå ud og plaf enhver,
tro mig, hvis der nogen bomber hovedbanegården,
er det sgu ik terrorister, mayn, det mig der vil se blod i morgen.
For når det ender, skal det slut med et brag,
så jeg hiver alle de andre vrage med ned i min egen grav.

[Omkvæd]

[Vers 3]

Mander mig op, glemmer min hovedpine spiser vitaminer,
får en billig griner på grund af manglen på endorfiner,
tar en travet begrave min egen elendighed,
blandt fremmede ansigter der ikke kan se de ting jeg kæmper med.
Vi har allesammen vores egne små dæmoner med os.
Med i bagagen det ingen kender til men forhindrer vores stræben.
I jagten på lykken, rigdom og lidt kærlighed.
Bare for at føle man eksisterer med en smule værdighed.

[Omkvæd]

Caleb 'Big Hutch' Hutchinson

Født: 21. Marts 1976

Lovovertrædelse: Besiddelse af stoffer

Dom afsagt: 23. April 2014

Afgørelse: 7 år

Nationalitet: Amerikansk

Alder: 40

Andet:

Tilknytning til bandemiljøet.

Opførsel:

Beregnende, manipulerende, paranoide træk, potentiel farlig.

De øvrige roller i scenariet er:

Isaac Tyler

Derrick 'Dee' Warren

James 'Jay' Young

I tog ud for at mødes med dem. De to ledere fra den anden ende af byen. De to, der havde truet jeres område ved de vestliggende boligblokke og udfordret jeres suverænitet. De to der havde startet en krig. I kørte vestpå for at mødes med dem som aftalt. Du og Cameron, jeres leder som du var højre hånd for.

"Vi skal have lukket den her hurtigt og uden mere blod, Caleb" sagde Cameron, mens du kørte bilen. "Vi skal ikke have flere brødre til at dø for det boligområde". Du nikkede og drejede rundt om et hjørne, ind til mødestedet. Deres bil holdt allerede i den modsatte ende af pladsen og ventede på jer.

Cameron så på dig. Rakte sin knyttede hånd mod dig, som du gengældte og sagde "Lad os få det overstået". Du havde været igennem mange eksterne og interne konflikter med Cameron. Det lykkedes ham altid at få forhandlet sig til en løsning uden at miste respekt omkring sig. Til det var han den fødte leder. Jeres folk respekterede ham. Ville tage en kugle for ham. Men denne konflikt skulle være den sidste i tog sammen.

Cameron steg ud af bilen og gik over pladsen mod den anden bil. Du fulgte efter ham. Havde din pistol klar i buksekanten. De to steg ud af deres bil og kom gående mod jer med bilens lygter i ryggen, så man kun kunne se deres silhuetter. Cameron stoppede op midt på pladsen. Du stillede dig med lidt afstand til ham. De to kom stadig nærmere. Den ene havde pludseligt hævet sit våben mod Cameron, der greb efter sin pistol og sigtede den frem foran sig. De kom stadig nærmere. Cameron trykkede på aftrækkeren som gik af med et 'klik'. Så mistroisk ned på den. Derefter på dig. Lige ind i øjnene med et blik der borede sig ind i din sjæl. Så faldt skuddene. Han blev ramt en gang i halsen og tre gange i brystet. Hans øjne fastholdt stadig dine, mens han sank i knæ. Derefter faldt han om.

Du kiggede ned på ham, som hans blod bredte sig på asfalten. "Så tager vi vestblokkene" sagde den ene af de to fyre til dig. "Som vi aftalte, ja." Du kiggede stadig ned på Cameron. "Og du vil

have vi skyder dig i overarmen?" "Ja. Det skal ligne, at vi var i kamp." Du så op på dem. Et par hvide skaldede fyre i sportsjakker. Så pegede du på armen, hvor de skulle sigte. De skulle fucking bare ramme rigtigt! Den ene hævede sin pistol og sendte et skud mod dig, som gik ind yderligt og ud igen bagpå. Kraften svingede dig rundt, men du formåede at blive på benene. Derefter bredte smerten sig. Det brændte og dunkede i hele din venstre side som om du var blevet påkørt af en bil. Du vendte dig om og så på dem. De så tilbage på dig med hænderne i lommerne på deres jakker. Fuldstændigt afslappede. Den ene spyttede ned på asfalten, hvorefter de vendte rundt på hælen og gik tilbage til bilen. De kørte væk.

Du tog Camerons pistol op, fyldte patroner i det magasin du havde tømt lige inden I kørte af sted. Brugte hans hånd til at fyre en runde af i den retning, hvor deres bil havde stået, hvorefter du fyrede din egen pistol af i samme retning. Du hentede bilen og fik Cameron ind på bagsædet, hvilket var svært med kun en fungerende arm. Så satte du dig ind, sendte en alarmsgelding ud til de forskellige delingsledere af jeres bande og vendte bilen østpå. Hjemad.

Du vil i slutningen af tredje akt blive bedt om at holde en monolog som Big Hutch om hans forbrydelse og skyld. Du skal stå op på scenegulvet, når du holder monologen og kan sætte dig tilbage på stolen, når du er færdig med at tale. Du kan selv vælge, hvilke dele af rollen du lægger vægt på og hvordan Big Hutch føler omkring det.

Efter Camerons død blev Big Hutch den nye leder. Han overbeviste sine folk om, at Camerons død skyldtes opgøret med den anden bande, og vandt deres tillid som den nye leder. Big Hutch førte forretningen videre og overtog flere områder, indførte mere brutale metoder og skabte helt ny frygt omkring deres virke. Big Hutch var mere en kriger end Cameron, som han ikke mente havde været stærk nok til at føre dem videre i kampen om storhed. Big Hutch var klar til at gøre det nødvendige. Under hans ledelse blev brødrene rigere, men flere mistede også livet i konflikter med andre bander.

Når der opstod konflikter internt, kørte Big Hutch en stram politik. Folk der kunne skade ham eller forretningen blev fjernet med det samme. Den sidste årrække brugte han især Dee til den slags opgaver. Dee stillede ikke spørgsmål og havde en benhård gademoral, som gjorde det muligt at bede ham om at dræbe selv sine tætte venner. Derfor var det også ham, der var blevet sendt ud, da Jeremiah, Camerons søn, begyndte at opføre sig anderledes. Han så anderledes på Hutch end han plejede og Hutch var blevet bange for, hvad han vidste. Hvis han havde fundet ud af sandheden omkring sin fars død, kunne det ødelægge alt. Før Jeremiah kunne gøre noget, havde Big Hutch sendt Dee efter ham, med besked om at Jeremiah Wright havde vendt dem ryggen for egen vinding. Som leder var der aldrig plads til at tage nogen chancer.

Dees loyalitet til Big Hutch og banden gjorde ham til den bedste soldat. Det var en loyalitet man som leder vidste ikke fandtes på toppen. Som man måtte lægge fra sig, hvis man ville nå derop. Deroppe var man alene, man brugte sine soldaters blinde loyalitet til at tjene penge og til at vinde magt. Og man fortalte dem, at det var i broderskabets tjeneste. Man gjorde det nødvendige. Men med Jeremiah havde det stadig været svært at give Dee ordren. Måske fordi hans gademoral og loyalitet stak så dybt i hans forståelse af verden. Hvis Dee nogensinde fandt ud af sandheden, ville det enten knuse ham, eller sende ham ud for at knuse den verden han kendte.

4 marts 2014 kl. 17.38 blev Caleb Hutchinson anholdt, efter at politiet i en længere periode havde arbejdet på en sag mod ham. Dee blev anholdt sammen med ham og sigtet for flere drab. Deriblandt drabet på Jeremiah Wright. Beviserne mod Dee var overvældende og han blev idømt livsvarigt fængsel. Det lykkedes Big Hutch at få sin egen sag til at falde fra hinanden. Med en god advokat, bestikkelse og trusler lykkedes det at få vidner til at tie og beviser til at forsvinde. Anklageren som havde forsøgt at få Hutch dømt for al bandens aktivitet, måtte nøjes med en dom for simpel besiddelse af stoffer. Caleb Hutchinson blev idømt 7 års fængsel.

Efter de begge var ankommet til Missouri Eastern Correctional Center, satte de på få dage handel op indenfor murene. Big Hutch havde beholdt kontrollen udenfor med en stedfortræder i stolen, som tog ordrer direkte fra ham. I fængslet faldt han hurtigt ind i rollen som den frygtede leder og de satte sig på en del af narkomarkedet. Der var en del brugere, men ikke de store indkomstmuligheder. Pointen med at sætte handel op i fængslet var ikke at tjene penge. Det var information.

Der var indsatte fra alle slags bander. De hadede hinanden ligeså meget som på gaden, men her gik de op og ned af hinanden. Havde man en undskyldning for at tale med dem, kunne man trække information ud af dem til brug udenfor murene. Det handlede om at finde ud af hvilke grupper der var svage på grund af interne konflikter og om der var potentielle forretningsforbindelser. Dee stod i gården hver dag og talte med folk, der kom op for at købe og rapporterede senere tilbage til Big Hutch.

Det handlede om mere end at handle sig til brugbar information. Det handlede om at holde sine fjender tæt på. Gården var en jungle, hvor man kunne aflæse alt, hvis man vidste hvordan. Hvis en gruppering ikke kom for at handle, kunne det være tegn på en konflikt. En person, der bevægede sig anderledes end normalt kunne være optakt til et slagsmål. Et forkert blik kunne tyde på at nogen planlagde at myrde en. Efter de var

Spørgsmål du kan overveje som spiller:

Føler Big Hutch sig skyldig over at have planlagt Camerons drab?

Har Big Hutch dårlig samvittighed over de ting, han har manipuleret Dee til at gøre eller frygter han bare for, hvad Dee vil gøre, hvis han kendte sandheden?

Vil Big Hutchs paranoia vinde over ham, hvis Isaac begynder at modsige ham?

begyndt at indsamle informationer og holde øje med de andre grupper, var Big Hutch blevet opmærksom på, hvor mange potentielle fjender der var derude. Enhver der så på ham i gården kunne lægge planer om at frarøve ham hans handel, hans folk eller hans territorier. Det var blevet altafgørende med folk tæt på, som man kunne stole på. Men selv internt kunne folk vende en ryggen. Man er alene på toppen. Man kæmper sig først derop og kæmper så i al fremtid for at blive der.

Paranoiaen var begyndt at fylde meget. Hutch havde brug for noget der kunne distrahere ham og få ham til at tænke på noget andet. Han havde overbevist Dee om, at de skulle deltage i et uddannelsesprogram for at virke samarbejdsvillige overfor fængslet. De meldte sig til et teaterprogram med instruktøren Agnes. Det var ikke deres normale selskab, der var i lokalet. De fleste af de fyre der deltog, var nogle man i gården ville træde på, hvis man overhovedet opdagede de var der. De var svage mænd. Mænd som Big Hutch normalt aldrig ville associere sig med. Men at spille skuespil virkede underligt naturligt for ham. Det var trods alt det han gjorde hver dag. På gaden skal de andre tro på, at man er den hårdeste mand på blokken. Som leder af en bande er man nødt til at være det. Hvis man kunne spille den rolle overbevisende, var al magt tilgængelig for en. Big Hutch havde spillet skuespil hele sit liv.

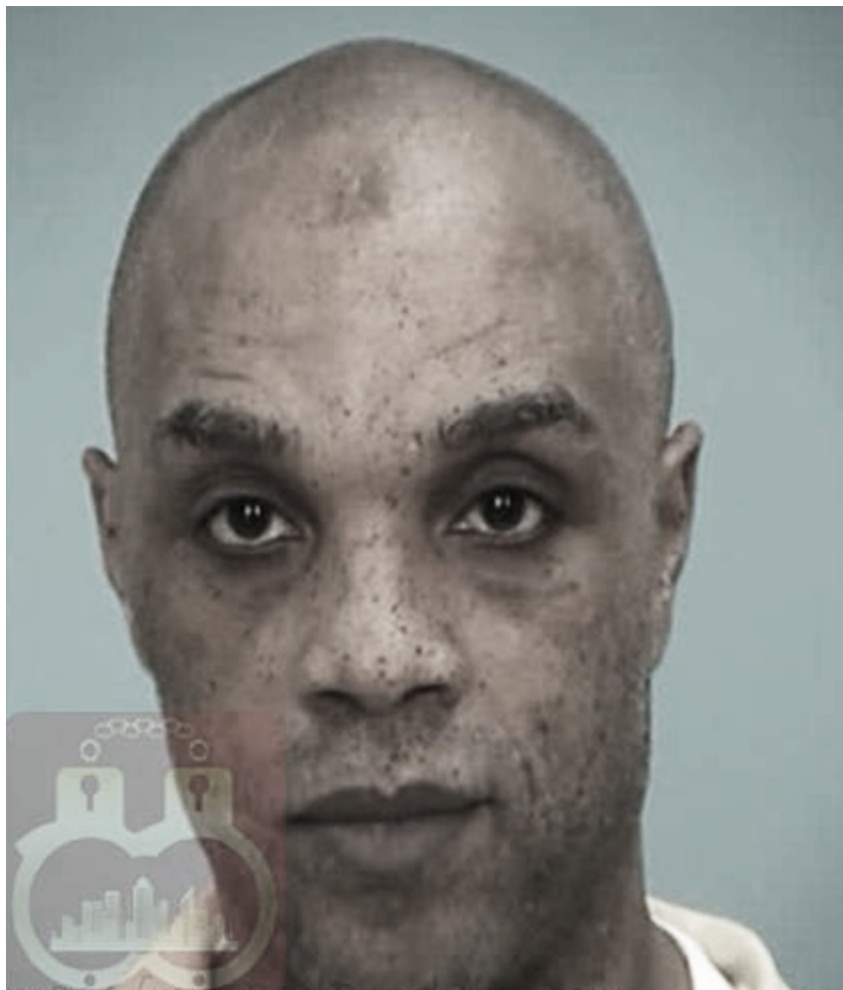
Det var i lokale D168 at han mødte Isaac. Isaac var en af de fyre, man normalt ville træde på. Men her havde han et skarpt blik, når han talte om karaktererne i stykket. Siden han ikke havde nogen banderelation, kunne han umuligt være ude efter hverken territorier eller magt. At tale om roller med Isaac blev den distraktion, Big Hutch havde brug for. Han lod Isaac hænge ud med dem i gården. Gjorde det tydeligt for de andre, at han nu var under beskyttelse. Selvom Dee undrede sig over det nye selskab, stillede han ikke spørgsmål ved det.

Isaac Tyler (39 år): Isaac er en lidt asocial fyr, som til gengæld har et særligt talent for at analysere karakterer i stykkerne. Selvom Hutch nødigt vil indrømme at han synes det er spændende, så er de diskussioner blevet den distraktion, som holder paranoiaen på afstand. Han vil gerne have Isaac tilknyttet dem, så han kan tale med ham uden at være bange for, at han skulle være interesseret i Hutchs magt.

Derrick 'Dee' Warren (29 år): Dee har været med siden han var barn. Han voksede op med Jeremiah og er blevet en mand, der tør tage ansvar for bandens bedste. Han har et stramt kodeks, som gør ham til den bedste soldat. Dette har Big Hutch udnyttet mere end en gang, hvor han har fået Dee til at tage sig af ting, som var mere for Hutchs bedste end for bandens. Big Hutch kan dog frygte, at det er hans loyalitet, der kan vælte ham, skulle Dee nogensinde lære sandheden at kende.

James 'Jay' Young (18 år): Jay er den nye unge knægt i gruppen. Også en de har mødt hos Agnes. Han minder Big Hutch om sig selv i den alder, hvor han også startede med de små handler og arbejdede sig op med hårdt arbejde og hårde beslutninger. Så hvis Jay vil arbejde sig op, er der plads til ham.

Agnes Wilcox (64 år): Big Hutch kan godt lide Agnes, som er instruktør i teaterprogrammet. Hun er en lille bestemt hvid dame som udfordrer dem og ser dem med åbne øjne. Mest af alt kan han lide det afbræk han får fra at analysere magtstrukturer i gården, når han øver teater med hende.

Isaac Tyler

Født: 27. August 1978

Lovovertrædelse: Mord af anden grad

Dom afsagt: 21. December 2008

Afgørelse: 30 år

Nationalitet: Amerikansk

Alder: 39

Andet:

Enlig forælder til søn

Opførelse:

Reserveret, asocial, til tider aggressiv.

De andre roller i scenariet er:

James 'Jay' Young

Caleb 'Big Hutch' Hutchinson

Derrick 'Dee' Warren

Du låste døren op med hjertet i halsen og gik ind. Du kunne høre Chloe i køkkenet. Med rasende skridt og bevægelser var hun i gang med at rydde op. Du vidste hun var vred. Rasende. Men hun måtte sgu da forstå, hvorfor du havde gjort det. Det havde jo intet med hende at gøre. Det betød ikke noget. Sådan er mænd bare. Hvad fanden bildte hun sig også ind at gå igennem din telefon?!

Du gik ud til hende i køkkenet. Hun var så smuk. Dit livs kærlighed i al sin lidenskab. Du fik så meget lyst til hende, som hun stod der med sine stærke hænder nede i opvaskevandet. Sin bløde hud på skuldrene blottet af toppen. Raseriet og lidenskaben skinnende ud af hende som på en furie. Du gik hen bag hende. Hun stoppede, men vendte sig ikke om. Du strøg hendes hår væk og kyssede hendes nakke blidt. Så smældede den første tallerken. Hun vendte sig om i et ryk og sendte den næste hen over hovedet på dig. "Dit fucking løgnagtige svin!!". Så fløj den næste tallerken igen. Denne gang måtte du dukke dig. "Jeg hader dig, dit lede læs lort!"

Pludselig var du henne ved Chloe. Greb hendes håndled fast og så hende dybt i øjnene. Du forsøgte at tale hende ned, men hun svor hun ville forlade dig. Skride og aldrig vende tilbage. Lukke dig fuldstændigt ude af i sit liv. Du kunne mærke angsten for at miste hende. Angsten for ikke at kunne se ind i de dybe brune øjne. For aldrig mere at mærke den fløjlsbløde hud. Du forsøgte igen at tale hende ned.

"Du får mig aldrig at se igen! Jeg hader dig! Du er ikke engang en mand! Du er et skvat! Jeg brækker mig over dig! Jeg skrider og går ud og knepper en rigtig mand! En der kan finde ud af at tage mig rigtigt! Og ikke får slip pik hele tiden, din fucking svans! Du kan jo ikke engang finde min fisse om jeg så satte mig på dig!" Hun spyttede dig i ansigtet. Fuld af vrede og afmagt lod du en syngende lussing ramme siden af hendes hoved. Hun greb efter en køkkenkniv med sin frie hånd og snittede hen over den arm der stadig havde greb om hendes. Hun løftede armen igen for at lade den falde, men du greb den hårdt. Råbte hende ind i hovedet at hun var en sindssyg kælling. Hun vred sig løs og gik til angreb igen. Denne gang snittede hun din overarm. I raseri

tvang du kniven fra hende. Hun så dig. Rasende og bange på én gang. Før du vidste af det, havde du stukket kniven i maven på hende. Du hev den ud og stak igen. Og igen. Og igen. Hun sank sammen. Den lidenskabelige furie lå nu fuldstændigt stille på gulvet foran dig.

"Mor?" lød det inde fra Jordans rum. "Mor? Jeg kan ikke sove når I skændes så højt!" Du skyndte dig at lægge kniven. Vaske blodet af arme og hænder. Du tog jakke på og gik ind til din søn. Tog ham op, mens du trøstede ham og sagde undskyld for, at I havde vækket ham. Du gav ham jakke på og sagde at I skulle en tur forbi farmor. Satte Jordan ud i bilen og kørte ud i natten, mens han småklynkede på bagsædet.

Du vil i slutningen af anden akt blive bedt om at holde en monolog som Isaac om hans forbrydelse og skyld. Du skal stå op på scenegulvet når du holder monologen og kan sætte dig tilbage på stolen, når du er færdig med at tale. Du kan selv vælge, hvilke dele du lægger vægt på og hvordan Isaac føler omkring det.

Den 7. Oktober 2008 blev 30 årige Isaac Tyler slæbt i håndjern ud fra sin mors hus. Hans søn, Jordan på 6 år skreg og græd, mens hans farmor holdt ham tilbage. Isaac Tyler blev stillet for en domstol og sigtet for mordet på sin kæreste Chloe Williams. Anklageren lagde vægt på drabets brutalitet og gik efter at få Isaac dømt for overlagt mord. Og at dommen skulle være dødsstraf. Forsvareren fik domstolen overbevist om, at drabet var sket under et stærkt følelsesudbrud og juryen erklærede Isaac Tyler skyldig i mord af anden grad, strafbart op til livsvarigt fængsel. Dommen blev sat til 30 år med hensynstagen til tiltaltes søn.

Efter Isaac blev anholdt var den eneste forbindelse han havde til sin søns opvækst, de breve han fik fra sin mor. Hun blev ved med at bede om besøgsret, så Jordan kunne se sin far, men Isaac afviste. Selvom ensomheden i fængslet var voldsom og Isaac savnede sin søn hver dag, nægtede han at se Jordan. Efter at have skadet dem han elskede så voldsomt, fortjente han dem ikke. Det eneste han kunne gøre for Jordan, var at sikre, at han ikke blev ligesom sin far. Og det kunne han bedst undgå ved ikke at være der, til at gøre skade i sin søns liv.

Første gang Isaac røg i isolation opdagede han, hvor hjerteskrærende ensomt, der var i de celler. Som om hele verden havde glemte man eksisterede, der på briksen. Han begyndte at opsøge konflikter, der kunne få ham sendt derned. Gemt væk fra en verden han ikke fortjente at være i. Dernede kunne han ligge og tænke. Se for sig hvordan kniven trængte igennem den fløjlsbløde hud og med hvert stik sønderrev det sted, der engang havde holdt Jordan sikker fra verden i 9 måneder. I isolation var der ingen der forhindrede ham i at torturere sin sjæl i timevis, indtil han skrigende kastede op i ophidselse og faldt om.

Da han blev sendt ind til en af fængslets sagsbehandlere viste hans journal, at han på to år havde tilbragt mere end 450 dage i isolation. Da staten havde fået strenge ordre fra politisk side om at skære ned på brugen af isolation som straf, ville Isaac blive overført

til et andet fængsel. Her ville han blive indskrevet i et forløb med fængslets psykolog og med deltagelse i deres uddannelsesprogram. Isaac Tyler blev overført til Missouri Eastern Correctional Center i november 2013.

Til at starte med var han meget aggressiv. Han kunne få raserianfald til samtalerne, der var så voldsomme, at vagterne måtte tvinge ham ned at ligge, til han var faldet til ro. Uanset hvad han gjorde, forsøgte de at undgå at sende ham i isolation. Psykologen gav ham bøger at læse. Romaner om mænd, der kæmpede for at være noget andet end de var. Bøger som Greven af Monte Cristo og Den Store Gatsby. Isaac afskyede disse mænd, der stræbte efter en lykke de ikke fortjente. Først da teaterinstruktøren Agnes introducerede ham for Shakespeares tragedieroller, fandt han noget han kunne forstå og sympatisere med. Roller fanget af deres situation uden mulighed for at undslippe den. Det var ikke en kamp mod skæbnen, men en kamp for at acceptere den. Timerne med Agnes blev til et ugentligt afbræk for Isaac, hvor han i stedet for at fokusere på sin egen skæbne kunne udspille andres. Han kunne godt lide at diskutere rollerne og deres motiver og det var betydeligt nemmere for ham at tale om deres ulykke end om sin egen.

Det var til prøverne i lokale D168, at Isaac mødte Jay. Han var ny, kun lige dømt og 18 år gammel. Der var noget ved hans øjne, der mindede om Jordan. Som årene bag murene var gået, var brevene Isaac havde modtaget månedligt omkring sin søn blevet mere alvorlige. Jordan havde udviklet en voldsom adfærd og Isaacs mor havde ikke kunne håndtere ham. Han fik nogle afsindige raserianfald. Uden at føle tillid til nogen, fyldte Jordan sin hverdag op med vold mod sig selv og andre. Kun 14 år gammel truede ungdomsfængslerne i horisonten og Isaac kunne intet gøre. Han havde forsøgt at begrave sig i bøgerne og skuespillet for at tænke på noget andet. Fortælle sig selv at det var bedst, hvis han helt blandede sig uden om sin søns liv. Men nu stod Jay der i timerne og mindede om Jordan. Som et billede af den fremtid Jordan var på vej imod.

Spørgsmål du kan overveje som spiller:

Kan Isaac tro på, at han en dag hører til på den anden side i muren?

Hvor langt er Isaac villig til at gå for at få Jay til at vælge en anden fremtid?

Hvilke situationer kan få Isaac til at reagere aggressivt?

4/4

Med Jay i nærheden var det svært for Isaac at glemme frustrationen og sorgen over ikke at kunne hjælpe sin søn. Intet han kunne gøre, kunne forhindre at Jordan havnede i fængsel ligesom sin far. Jay havde stadig en chance for at rette op på sit liv. Hans dom var kort og han havde muligheden for at starte på en frisk, når han kom ud. Isaac kunne hverken redde sig selv eller hjælpe sin søn, men måske kunne han i det mindste redde Jay fra sig selv. Og hvis han hjalp Jay, var der en chance for at en person et andet sted i verden ville hjælpe Jordan. De to havde stadig mulighed for at vælge deres skæbne, og Isaac ville gøre alt han kunne for at sikre at de valgte rigtigt. Måske kunne han endda på den måde ære sin elskede Chloe. Hun havde med sin krop og kærlighed bragt Jordan til verden. Isaac havde sønderrevet det tempel og ladet Jordan ligge moderløs uden selv at tage ansvar. Hvis han nogensinde skulle gøre noget, skulle han tage det ansvar og om nødvendigt selv lægge krop og kærlighed til for at skabe tryghed.

Efter Isaac kom ud af isolationen gik det op for ham, hvor mange sociale regler, der er blandt de indsatte bag murene. Isaac var ikke ligefrem typen, som kunne skabe respekt omkring sig selv i gården. Hans temperament var derimod effektivt til at provokere de forkerte og det skete mere end en gang, at han blev overfaldet af andre indsatte og endte på hospitalsfløjen. I timerne hos Agnes mødte Isaac Big Hutch og Dee. De to var begge frygtede mænd i gården. Begge højt rangerende indenfor en eller anden bande. Efter Isaac var begyndt at tale med dem, havde de andre indsatte helt automatisk holdt afstand. Isaac vidste godt, hvilken beskyttelse hans bekendtskab med dem gav og han havde ikke i sinde at gøre noget for at ødelægge det. Samtidig var han klar over at de to var til fare for alle unge fyre der så op til dem. Hvis de drenge blev trukket ind i deres verden, var der en meget lille chance for at de ville finde ud igen.

James 'Jay' Young (18 år): Han minder om Jordan. Som den unge knægt på vej mod et liv, hvor fængselsvæsenet er det eneste konstante. Isaac kan ikke hjælpe sin søn fra, hvor han sidder, men måske kan han hjælpe Jay til at rette op på sin tilværelse. Han behøver ikke ende som Isaac.

Caleb 'Big Hutch' Hutchinson (40 år): Big Hutch er leder af en af banderne både bag murene og ude på gaden. Han kan være kold i sine metoder, men han har samtidig accepteret Isaac, som en del af gruppen og det giver beskyttelse. Det virker som om Big Hutch kan lide at analysere Shakespeares roller med Isaac, og måske er der mere bag den hårde facade end hvad øjet kan se.

Isaac har ikke selv nogen fremtid at sætte på spil ved at kende Big Hutch, men han frygter for de yngre fyre som Jay, der har det med at blive draget mod bandernes verden.

Derrick 'Dee' Warren (29 år): Derrick er en både respekteret og frygtet mand i gården. Han er fin nok, når bare man ikke er på den forkerte side af hans strenge syn på rigtigt og forkert. Isaac ved at Dee også har en lang dom, og der er et eller anden trygt ved tanken om, at han kommer til at være der med Isaac, selv efter de andre er ude igen.

Agnes Wilcox (64 år): Agnes er en dygtig instruktør og en bestemt lille dame. Hun kan få selv de sværeste sætninger til at give mening. At tale om Shakespeares roller giver et pusterum fra konflikterne og tankerne og i hendes timer er der plads til refleksion og samtale. Muligheden for at gå i dybden med Shakespeares karakterer gør resten lidt mere udholdeligt. Måske fordi de relaterer til alt det onde Isaac føler i sig selv.

Derrick 'Dee' Warren

Født: 7. Januar 1988

Lovovertrædelse: Mord af første grad

Dom afsagt: 23. April 2014

Afgørelse: Livsvarigt fængsel

Nationalitet: Amerikansk

Alder: 29

Andet:

Tilknytning til bandemiljøet.

Opførsel:

Aggressiv, idealistisk, potentiel farlig.

De andre roller i scenariet er:

Caleb 'Big Hutch' Hutchinson

James 'Jay' Young

Isaac Tyler

Du sad i bilen med pistolen i kanten af dine jeans. Du havde lige talt med Jeremiah i telefonen og var på vej ud for at møde ham ved jeres sted på banelegemet. Du havde den knugende fornemmelse i maven, som nogen gange var der, når du skulle ud på den her type job. Det var egentlig utroligt at din krop ikke havde vænnet sig til det. Du havde gjort det mange gange. Du var den eneste Big Hutch kunne stole på til de her opgaver. Den eneste som var mand nok til at tage ansvaret på sig.

Det gjorde ondt, at det var Jeremiah denne gang. Måske var det derfor du havde den følelse i maven. I var trods alt vokset op sammen. Du havde været der dengang hans far, som var den gamle leder af banden, blev dræbt i en konflikt med en anden bande. Du havde set ham gå fra barn til voksen, den dag Big Hutch fortalte hvad der var sket. Du havde taget og uddelt din første røvfuld på gaden med Jeremiah. I blev mænd sammen.

Alt det var selvfølgelig ligegyldigt nu. Ens bande er som ens familie. I havde alle svoret loyalitet og at beskytte den mod alle farer, uanset om de kom ude- eller indefra. Det ansvar havde du taget på dig for længe siden. Der var ikke nogen grund til at sidde og tvivle på sine handlinger, når man vidste hvad bandens kodeks krævede. Familien før alt og alle.

Du drejede op af grusstien til banelegemet. Jeremiahs bil holdt der allerede. Han stod op ad kølerhjelmene og ventede. Du slukkede motoren, trådte ud af bilen og gik hen mod ham. "Hvad var så vigtigt, at det ikke kunne vente til i morgen?" Du stillede dig ved siden af ham op ad køleren. "Skal du da tidligt i seng, gamle mand?" spurgte du med et smil i mundvigene. "Jeg havde et andet sted jeg skulle være."

Du tænkte på hans kæreste. Det var virkelig en god kvinde lige der. Smuk, stærk og intelligent. Selv gad du ikke kloge damer. Du gad ikke fortælle om alle dine tanker og var i det hele taget nok ikke særlig snakkesalig. Kloge damer har det med at ville snakke om ting. Refleksion kaldte Jeremiah det. Men du kunne nu godt forstå, at Jeremiah havde hende her hængende. Desuden

var han selv en af de klogeste fyre du kendte. Talte tit i et sprog man ellers ikke hørte på gaden. Havde rent faktisk taget en uddannelse. Så de passede nok meget godt sammen.

"Hvorfor har kongen så sendt os herud i aften?" spurgte han. Det var kun Jeremiah, der kaldte Big Hutch for kongen. Før den aften havde du aldrig tænkt så meget over måden han sagde det på. "Jeg tror godt du ved, hvorfor vi er her." Han så ud i luften. Der var stille i et stykke tid. Et tog kørte forbi. "Så han sender altså dig for at afslutte hvad han startede?" Du tog en indånding, rejste dig langsomt op og tog pistolen frem fra buksekanten. "Det er altid mig, der bliver sendt af sted. Det ved du." Du rettede pistolen mod siden af Jeremiahs hoved. "Du ved jeg elsker dig, J. Det her er ikke noget personligt. Men reglerne er som de er. Der er ikke plads til, at nogen af os sætter os selv før familien. Det er loyalitet eller intet. Det er den eneste måde det liv vi lever kan give mening."

Han vendte hovedet rundt og så dig i øjnene. "En eller anden dag vil du finde ud af, at det fundament du har bygget din loyalitet på vil falde fra hinanden, hvis du holder det op mod de værdier du kæmper for." Du forstod ikke rigtig hvad han sagde, men det var ikke første gang. Så sagde han: "Hils kongen og sig at jeg ved, hvad han gjorde. Det skal nok indhente ham en dag." Du så ham i øjnene og trykkede så på aftrækkeren.

Du vil i slutningen af første akt blive bedt om at holde en monolog som Dee om hans forbrydelse og skyld. Du skal stå op på scenegulvet når du holder monologen og kan sætte dig tilbage på stolen, når du er færdig med at tale. Du kan selv vælge, hvilke dele af rollen du lægger vægt på og hvordan Dee føler omkring det.

Dee voksede op indenfor banden. Han og Jeremiah havde leget krig i de samme gader, som de senere ville kæmpe i. Dee havde allerede som dreng vidst, at han skulle være en rigtig mand. En mand som andre mænd ville se op til. Han havde is nok i maven til at gøre ting, der ville få de fleste til at knække. Allerede som 11-årig havde han været oppe at slås med en jævnaldrende, der bagefter måtte en tur på hospitalet. Det var måske lidt voldsomt, men det var nødvendigt. Drengen havde truet Jeremiah og Dee vidste, at man skulle beskytte sin familie. Dengang holdt Big Hutch hånden over ham og lærte ham at bruge sine styrker mere kontrolleret. Han lærte Dee op i bandens aktiviteter og mønstre og sagde, at han havde stort potentiale. Den fødte soldat. Dee følte sig som en vigtig brik i banden. En dag ville han få lov til at bevise sit værd, og den dag ville han blive en mand. Den første gang Dee dræbte en person for Big Hutch, var han 16 år.

4. februar 2014 kl. 18.03 blev Derrick 'Dee' Warren anholdt, tiltalt for flere drab inklusiv drabet på Jeremiah Wright. Politiet havde over længere tid bygget en sag op for at ramme Caleb 'Big Hutch' Hutchinson og hans organisation. Bevisførelsen knyttede Dee som gerningsmand til en række mord af første grad og han blev idømt livsvarigt fængsel. Sagen om organiseret kriminalitet mod Caleb Hutchinson faldt lidt efter lidt fra hinanden. Vidner blev truet til stilhed. Beviser forsvandt fra arkiverne. Det endte med at Caleb Hutchinson blev idømt 7 år for simpel besiddelse af stoffer. Et tydeligt nederlag for anklageren.

Efter de begge to var ankommet til Missouri Eastern Correctional Center satte de på få dage handel op indenfor murene. Big Hutch havde stadig kontakt til folkene udenfor, og en anden styrede tingene derude, med retningslinjer fra ham. I fængslet satte de sig på en del af pushermarkedet og brugte dette til at opsnappe informationer om de andre grupper i fængslet. Dee var Big Hutch's højre hånd og trofaste soldat. Præcis som på gaden. Han havde vundet retten til den plads på den hårde måde. Ingen kunne måle sig med hans ære og de ting, han havde gjort for banden. Dee vidste, at han ikke kom ud igen. Derfor var

det vigtigt, at de fik sat en ordentlig organisation op indenfor murene. En organisation han kunne køre, når Big Hutch var ude igen. På den måde kunne han blive ved med at tjene ham og banden. Fra bag murene kunne han stadig sikre respekt og gøre sit for familien. Det er loyalitet eller intet.

Dee skabte hurtigt respekt omkring sig i gården. De andre mænd enten frygtede eller respekterede ham. Tit var det en blanding. Han var meget sjældent nødt til at statuere et eksempel på en af de andre indsatte, men han veg ikke tilbage for at gøre, hvad der var nødvendigt. Det var den styrke, der gjorde mænd til mænd.

Ud over handelen i gården havde Big Hutch besluttet, at de skulle deltage i et uddannelsesprogram for at virke samarbejdsvillige overfor fængslet. De endte i et teaterprogram med instruktøren Agnes Wilcox. Det var noget helt andet end de normalt beskæftigede sig med. Faktisk var de fleste andre indsatte i programmet, hverken hårde fyre eller bandemedlemmer. De var den type, som man i gården ville træde på, hvis de stod i vejen. Her i lokale D168 mødte de dog Jay.

Jay var en ung knægt. Kun 18 år. Det var tydeligt at han gerne ville være en rigtig mand. Og han havde potentiale. Netop derfor gav det mening at sørge for, at han blev oplært af de rigtige. På gaden ville han klare sig bedst, hvis han levede efter Dees regler. Og hvis han ønskede det, ville Dee tage ham med og lære ham, hvad han havde brug for. Jay skulle lære at familien kommer før en selv og han skulle lære at sætte sine følelser til side, så han kunne gøre det nødvendige.

Derrick brugte det meste af tiden i gården på at opsnappe information fra de andre grupperinger. Han satte en handel op med folk, så han kunne småsnakke med dem. De skulle selvfølgelig tro, at han bare snakkede om hverdagsting. Men hvis han kunne få dem til at fortælle bare en smule, kunne han lære en masse, som var brugbar uden for murene.

Spørgsmål du kan overveje som spiller:

Hvor langt vil Dee trække Jay med for at lære ham at blive en rigtig mand?

Hvad vil Dee gøre, hvis det viser sig at Big Hutch har forbrudt sig mod deres kodeks og været illoyal overfor familien?

Hvor langt vil Dee gå for sine idealer?

Det hele handlede om at lure sine fjender af og måske finde nye folk at handle med. Lære hvem der sad på de gode varer. Hvem der havde interne konflikter, som gjorde dem svage. Hvem der var en trussel.

Det var sådan Dee blev introduceret for rygten. Det kom fra en af de hvide bander. Det var tydeligt på deres tatoveringer, at de kom fra den bande Big Hutch og Jeremiahs far havde ligget i konflikt med, dengang Jeremiahs far blev dræbt. Ifølge rygten skulle Big Hutch have gjort noget dengang, der stred mod alle banders kodeks. Noget som fik de hvide fyre til at se anderledes på ham, men Dee vidste ikke hvad.

Dee var kommet i tanke om det sidste Jeremiah havde sagt til ham. Han havde aldrig fortalt det videre til Hutch. Havde Jeremiah vidst noget om Big Hutch? Og havde Big Hutch haft mistanke om, at Jeremiah vidste noget? Dee fik aldrig særlig meget at vide om, hvorfor han skulle tage nogen ud. Han fik at vide, at deres adfærd skadede familien. Hvis der havde ligget en personlig konflikt mellem Big Hutch og Jeremiah, havde Dee nok aldrig fundet ud af det. Var der sandhed i det rygte? Kunne Big Hutch have gjort noget, der stred mod bandens kodeks og familiens bedste?

Caleb 'Big Hutch' Hutchinson (40 år): Dee har altid været loyal overfor Big Hutch og aldrig betvivlet hans ordrer. Dees liv har givet mening som hans soldat. Nu sidder Dee inde og skal operere bag murene, så han fortsat kan tjene Big Hutch. Også efter han er kommet tilbage på gaden. Men er der noget galt? Hvad var det Big Hutch gjorde dengang, og vidste Jeremiah noget om det?

James 'Jay' Young (18 år): Jay er den nye dreng på vej ind i gruppen. Det bliver Dees ansvar at lære ham op i deres regler. Drengen har en flabthed som kan få ham i problemer, men som alle kan genkende fra deres egen ungdom. Han er typen som Hutch ville kunne lide, men det virker som om Jay mere ser op til Dee. Hvis Jay skal være med, skal han lære altid at sætte sine egne behov til side for sine brødres.

Isaac Tyler (39 år): Isaac er de sidste måneder blevet introduceret for flere indenfor gruppen. Han er endnu en fyr fra Agnes' timer. Big Hutch har af en eller anden grund valgt at tage ham under vingen, selvom han ingen erfaring har med de forretninger de kører. De to taler om Shakespeare med hinanden. Det er sgu sært, hvordan Big Hutch har fundet interesse for teateret.

Agnes Wilcox (64 år): Agnes er instruktøren i teaterprogrammet de deltager i. Det var Big Hutchs idé, at de skulle være med – lidt udenfor hans normale forslag. Men Dee kan faktisk godt lide at hænge ud med den lille dame en gang om ugen og for en time glemme de mure der omslutter dem.

James 'Jay' Young

Født: 15. Juli 1998

Lovovertrædelse: Besiddelse af stoffer

Dom afsagt: 28. December 2016

Afgørelse: 1-3 år

Nationalitet: Amerikansk

Alder: 18

Andet:

Tilknytning til bandemiljøet.

Opførsel:

Typisk provokerende og flabet, men ellers ufarlig.

De andre roller i scenariet er:

Derrick 'Dee' Warren

Isaac Tyler

Caleb 'Big Hutch' Hutchison

I stod nede mellem blokkene og så rundt. I havde fået at vide at I ikke måtte sælge i dag efter den 13-årige dreng døde af en overdosis i går. Der var for meget opmærksomhed på området lige nu.

Du kunne godt huske drengen fra i går. Det var jer, der havde solgt til ham. Han var kommet op, sagde at han skulle købe til sin far og I havde givet ham to rør coke uden at stille spørgsmål. Det var jo sådan set heller ikke jeres job. I solgte bare. Hvordan skulle I vide, at knægten ville skyde begge rør direkte i blodårene for at være sej? Men folk i området så anderledes på jer. Det var en lokal dreng og flere kendte ham. Det føltes som om øjnene borede sig ind i nakken på jer. Men når I vendte rundt, så folk væk. Det gjorde dig vred, at folk gav jer skylden.

Malik var tydeligt ramt af situationen. I havde kendt hinanden siden I var børn. Som 12-årige var I begyndt at arbejde for pusherne. Først som udkig efter politi og andre bander. Senere som uddelere. Dem der løb hen og tog rør ud af gemmestederne, når nogen havde købt. Det sidste år havde I arbejdet som et makkerpar. Malik håndterede pengene og sendte så kunden over til dig, hvor du udleverede stofferne. I var gode til det. Og det var præcist sådan I havde gjort i går, da drengen købte af jer.

"Bare rolig. I morgen er vi oppe og køre igen. Folk glemmer hurtigt endnu en død dreng fra blokken." Du kunne godt høre at det lød helt forkert. "Synes du ikke det er lidt sygt, at de bare skulle glemme det?" svarede Malik. Han havde selv yngre søskende. Hans ene bror var 12 år gammel og mindede om drengen fra i går. "Jo, selvfølgelig. Det jeg mente var, at politiet sikkert snart lader os være. Så vi kan nok sælge igen i morgen eller dagen efter." Malik kiggede rundt på folk, som kom gående eller bare hang ud i græsset mellem boligblokkene. De var vokset op her, boede her og ville formentlig dø her. Ligesom du og Malik. Ligesom alle andre fra det her skide område.

"Jeg er ikke sikker på, at jeg vil længere" sagde Malik pludselig. "Hvad mener du?". "Jeg tror ikke, jeg vil leve det her liv". Du så spørgende på ham. "Men hvad fanden havde du så tænkt dig? Der

er sgu da ikke andre måder at tjene penge på herude". Malik så igen lidt rundt. "Jeg overvejer at gå tilbage til skolen. Færdiggøre high school. Måske endda se om jeg kunne komme videre på et offentligt college."

Du stod der og vidste ikke, hvad du skulle sige. Du havde aldrig før hørt nogen herudfra tale sådan. I var begge droppet ud af high school det første år. Havde altid lavet sjov med, at den eneste rigtige uddannelse, der kunne få dig igennem livet, er det du lærer på gaden. Og I var blevet gode til livet på gaden. Nu ville Malik pludselig tilbage på skolen.

"Jeg ved, du er lidt ude at skide over det, der skete i går. Men vi kan jo ikke styre at unge ikke kan tage styre sig. De må lære det på den hårde måde. Ligesom vi gjorde." Malik så op på dig. "Ja, måske". "Det er det jeg snakker om. I morgen så er vi oppe og køre igen. Og så fejrer vi det med en stor cheeseburger med ekstra fries. Bare vent og se! Det ordner sig."

Malik dukkede ikke op næste dag. Han havde forladt gaden og Jay.

Du vil i slutningen af fjerde akt blive bedt om at holde en monolog som Jay om hans forbrydelse og skyld. Du skal stå op på scenegulvet imens, og kan sætte dig tilbage på stolen, når du er færdig med at tale. Du kan selv vælge, hvilke dele af rollen du lægger vægt på og hvordan Jay føler omkring det.

Jay var født og opvokset i boligblokkene som familiens eneste barn. Hans mor var arbejdsløs og drak. Hans far var bandemedlem og tog sig af Jay. Der var tit skænderier i lejligheden. Voldsomme skænderier. Men Jay var vant til det. Han vidste, at de stoppede på et tidspunkt. Hans far plejede at hente ham fra skole. Jay tilbragte eftermiddagene på en nedslidt basket bane med Malik, mens hans far var ude og ordne ting i området. Om aftenen kom han tilbage, tog med Jay hjem, gav ham mad og lagde ham i seng. Han plejede at sige ”sov godt lille mand” når han lukkede døren til værelset. Derefter gik han ud for at ordne flere ting.

En dag efter skole sagde Jays far pludselig til ham, at han skulle væk et stykke tid. Jay forstod det ikke, men hans far fortalte ham, at han var nødt til at være stærk. Blive den lille mand, han altid havde haft i sig. Herefter steg han ind i en bil. Derhjemme fandt Jay sin mor i en voldsom tilstand. Hun havde drukket sig fuld og råbte og græd. Hun havde ødelagt de fleste af Jays fars ting. Da Jay kom hjem blev hun voldsom. Slog ud efter ham, kastede med tingene og råbte igen og igen at alting var hans skyld. Jay satte sig ind på sin seng med låst dør. Han var 8 år.

Jays liv fortsatte på samme måde. Efter skole gik han ned til den nedslidte basket bane og spillede med Malik. Han blev hængende ude på gaden så længe han kunne. Prøvede at udskyde aftenerne, hvor han sad alene på sit værelse bag den lukkede dør for at undgå sin mor og hendes misbrug. På et tidspunkt kom de i kontakt med nogle ældre drenge og lidt efter lidt begyndte de at arbejde for dem. Gaden erstattede lige så stille skolen og værelset. Jay huskede sin fars ord om, at han skulle være den mand, han altid havde haft inde i sig. Han var sikker på, at hans far ville være stolt af den mand, Jay var på gaden.

James Young blev anholdt den 31. november 2016 kl. 16.47 under en politirazzia mod det område han solgte i. Han havde to rør på sig. Fordi han kun var 18 og det var hans første forseelse, gik anklageren med til ikke at sigte ham for salg af stoffer, men kun besiddelse.

Med forbehold om at han deltog i et uddannelsesprogram under hele afsoningen blev han idømt tre års fængsel med mulighed for prøveløsladelse efter 1 år. James Young blev overført til Missouri Eastern Correctional Center den 2. Januar 2017.

Han blev skrevet op til teaterprogrammet med Agnes Wilcox fra første dag. Det føltes virkelig dumt første gang han var der. Han prøvede at slippe uden om, kom op og toppes med nogle vagter og røg syv dage i isolation. Det var noget af det værste han havde oplevet. Der alene på briksen følte han igen al angsten og ensomheden bag den lukkede dør. Det evige håb om at høre sin far komme hjem, og igen kalde ham ”lille mand”. Det eneste han kunne tænke på, som ville distrahere ham fra sin far, var Malik. Men tanken fik kun alting til at føles mere ensomt. Jay havde hørt at han klarede sig godt i skolen. Han var på sit sidste år i high school og Jay sad i en lukket celle i kælderen på et fængsel i Missouri.

Havde det ikke været for angsten for isolationscellernes ensomhed, var han formentlig aldrig dukket op til teatertimerne. Men nu var han der og der var sikkert værre steder han kunne være. Når han tyggede sig igennem de svære tekster på et ældgammelt sprog, kom han til at tænke på Malik. Han havde sikkert grinet sin røv i laser, hvis han havde hørt Jay læse op fra replikkerne. Jay ville aldrig indrømme, at han savnede Malik. Mænd føler ikke savn. Men de havde haft nogle sjove tider sammen. De var urørlige som makkerpar. Og alting havde føltes tomt, siden Malik gik tilbage til skolen.

Til at starte med havde det næsten været for pinligt at gå ind til teatertimerne, sammen med alle de sociale tabere fra gården. De var med nogle få undtagelser ikke hårde drenge. Det var vigtigt for Jay at opretholde sin respekt, men herinde bag murene, var der så mange, der var ældre og havde mere erfaring. Den gadeerfaring Jay havde, virkede pludselig barnlig i sammenligning med miljøet i gården. Og nu var Jay oven i købet tvunget til at gå til teater.

Spørgsmål du kan overveje som spiller:

Hvor langt er Jay villig til at gå, for at bevise for sig selv at han er en mand?

Kunne Jay finde på at åbne op overfor Isaac?

Hvis Jay kunne vælge sin fremtid frit, ville han så vende tilbage til gaden?

4/4

Men der i lokale D168 mødte han Dee. Dee var en af de mest frygtede mænd i gården. Han virkede som om han altid havde styr på sine ting. Han var ikke bange for at kæmpe for det, der var hans. Dee var alt det Jay havde set op til hele sit liv. Billedet af alt, hvad Jay havde ønsket at blive. Dee arbejdede for Big Hutch, en fyr som også deltog i teaterprogrammet og som var leder af en større bande ude på gaden. Big Hutch var frygtet af de fleste. Når man så ham, kunne man godt forstå det. Han lignede en, der var klar til at gøre hvad som helst for sin forretning.

Det føltes risikabelt at være alene i gården. Men Jay havde hørt, at Dee og Big Hutch havde noget forretning kørende bag murene. Hvis han kunne arbejde for dem, ville han få respekt og samtidig lære af Dee. Jay vidste at man i gården, var nødt til at kæmpe. Hvis man lod andre pisse på sig, var man deres pisspand for evigt. Selvom det kunne betyde, at ens straf blev lidt længere, var det bedre end at have en ulidelig tid uden respekt inden for murene. Desuden havde han jo kun fået op til 3 år. Hvor slemt kunne det være?

Til teatertimerne mødte Jay også Isaac. Der var noget trygt ved ham. Noget i den måde han så på Jay på. Isaac hang ud med Big Hutch i gården, men han virkede noget anderledes end banderne. Han var tydeligvis ikke fra gaden, men der måtte jo være noget ved ham siden Big Hutch holdte ham tæt på sig. Han var nok den af jer der havde bedst styr på tingene, når det kom til Shakespeares roller. Men mest af alt føltes det for første gang, som om Jay ikke behøvede at være alene. Han havde lyst til at tale med Isaac om sin far og om Malik, men samtidig havde Jay overhovedet ikke lyst til at vise, at han havde tvivl. At han nogle gange følte sig skræmt af de ting han lavede. Det handlede om at være hård. Blive hård. Så man kunne klare sig godt på gaden. Så man kunne bevise man var en mand.

Derrick 'Dee' Warren (29 år): Dee er en rigtig mand og præcis det, Jay har set op til hele sit liv. Han har respekt omkring sig, er frygtet af sine fjender og arbejder for Big Hutch. Jay har altid forestillet sig, at det var sådan han skulle blive. Hvis han kan lære af Dee, er han sikker på, at han bevise sit værd som mand. Heldigvis virker det som om, Dee gerne vil lære ham op.

Isaac Tyler (39 år): Jay føler sig tryk ved Isaac på en måde han ikke har følt sig tryk længe. Men de følelser er også skræmmende. Hvordan kan han være en rigtig mand, hvis han føler et behov for en andens støtte? Det eneste han ønsker, er at leve op til sin fars forventninger og derfor kan han ikke vise, at han føler sig ensom. Men ensomheden i fængslet er værre end den nogensinde var på gaden og Jay har ikke andre at tale med.

Caleb 'Big Hutch' Hutchinson (40 år): Manden. Bandedederen som er frygtet og respekteret både i gården og på gaden. Big Hutch er begyndt at vise Jay opmærksomhed og måske er der en chance for at Jay kan arbejde for ham. Få nogle forbindelser og optjener noget respekt.

Agnes Wilcox (64 år): Jays dom er betinget af at han deltager i en uddannelsesprogram, og her i fængslet betyder det teatertimer med instruktøren Agnes Wilcox. Det er hans chance for at komme tilbage på gaden hurtigt. Det havde nok føltes virkelig dumt, men fordi nogle af de hårdeste fyre fra gården også deltager, er det måske ikke så slemt. Og hvis det kan holde Jay ude af isolation er det klart det værd.

Hamlet, I.1 - "Vagt ved midnat"

Agnes ark

Helsingør. En skanse uden for slottet. Bernardo på vagt.
Horatio og Marcellus kommer ind.

Marcellus: Hallo! Bernardo?

Bernardo: Ja!

Hør, er Horatio der?

Horatio: Et stykke af ham.

Bernardo: Velkommen til, Marcellus og Horatio!

Horatio: Har dette her – vist sig igen i nat?

Bernardo: Nej, jeg har intet set.

Marcellus: Horatio siger

at det er hjernesvind og **nægter pure**

at tro på dette frygtelige syn,

som vi har set to gange sammen nu;

og derfor bad jeg ham at komme med

og våge med os disse nattetimer,

så han, hvis dette genfærd skulle komme,

selv kan få syn for sagn og tale til det.

Horatio: Å snak, det kommer ikke.

Bernardo: Sid nu ned;

lad os igen bestorme jeres ører,

der er så stærkt forskanset mod vort udsagn –

hvad vi har set to nætter.

Horatio: Lad os sidde

og høre, hvad Bernardo kan fortælle.

Bernardo: Den sidste nat, just som den samme stjerne,

der står deroppe lige **vest for polen,**

belyste på sin gang det strøg af himlen,

hvor den nu skinner, så jeg og Marcellus,

på slaget ét –

Marcellus: Tys! Stille! – Se, der kommer det igen!

[Genfærdet kommer ind]

Bernardo: I skikkelse helt som vor døde konge!

Marcellus: Horatio, du er boglærd, tal du til det.

Bernardo: Se hvor det ligner kongen! Se, Horatio!

Skanse; et sted på slottets
volde.

Horatio laver en lidt tør og
sarkastisk joke.

Horatio tror ikke på, at
vagnerne har set et genfærd
og er derfor kommet ud i
aften, for selv at se.

Bernardo forsøger at
overbevise Horatio, selvom
han er stålfast i ikke at ville
tro det.

; vest for nordpolen
(nordstjernen)

Her kan man bruge
kroppen til at vise at
genfærdet kommer frem
'derovre'.

Horatio: Aldeles; gru og undren ryster mig.

Bernardo: Det venter, vi skal spørge.

Marcellus: Spørg, Horatio.

**Horatio: Hvad er dog du, der raner nattens time
og denne skønne helteskikkelse,**

i hvilken den begravne danerkonge

har fordum vandret? Tal, i himlens navn!

Marcellus: Det er fortørnet.

Bernardo: Se, det skrider bort.

Horatio: Bliv! Tal! Tal! Jeg besværges dig, så tal!

[Genfærdet forsvinder]

Marcellus: Det er forsvundet! Det vil ikke svare.

Bernardo: Hvad nu, Horatio? – Du er bleg og skælver.

Er det så ikke mer end hjernesvind?

Hvad siger du?

Horatio: Ved Gud, det havde jeg dog aldrig troet,

hvis det da ikke var for mine øjnes

håndgribelige, sande vidnesbyrd!

Marcellus: Og ligner det så ikke kongen?

Horatio: Jo,

som du dig selv; så ganske og aldeles.

Han bar præcis en sådan rustning da

han stred mod Norges herskesyge konge.

Så bistert var hans blik, dengang han fælded

de polske slædemænd på isen i

det vrede stævнемøde. – Det er sært!

Marcellus: To gange før, i nattens døde time,

gik han med krigersk gang forbi vor vagt.

Horatio: At tyde det bestemt, det kan jeg ikke,

men i det hele og så vidt jeg skønner:

det varsler svære rystelser i riget.

Horatio taler til genfærdet,
som om det ikke er kongen,
men noget der har 'ranet
kongens helteskikkelse'.
Genfærdet bliver vredt og
bevæger sig bort igen.

Horatio sammenligner
genfærdet med den afdøde
konge; hans rustning, hans
blik.

Reference til et krigsslag.

Horatio siger at genfærdets
komme er et varsel om at
noget frygteligt er på vej i
kongeriget.
; varsling af tragedien.

Hamlet, I.1 - "Vagt ved midnat"

Bernardos replikker

Helsingør. En skanse uden for slottet. Bernardo på vagt.
Horatio og Marcellus kommer ind.

Marcellus: Hallo! Bernardo?

Bernardo: Ja!

Hør, er Horatio der?

Horatio: Et stykke af ham.

Bernardo: Velkommen til, Marcellus og Horatio!

Horatio: Har dette her – vist sig igen i nat?

Bernardo: Nej, jeg har intet set.

Marcellus: Horatio siger

at det er hjernesvind og nægter pure

at tro på dette frygtelige syn,

som vi har set to gange sammen nu;

og derfor bad jeg ham at komme med

og våge med os disse nattetimer,

så han, hvis dette genfærd skulle komme,

selv kan få syn for sagn og tale til det.

Horatio: Å snak, det kommer ikke.

Bernardo: Sid nu ned;

lad os igen bestorme jeres ører,

der er så stærkt forskanset mod vort udsagn –

hvad vi har set to nætter.

Horatio: Lad os sidde

og høre, hvad Bernardo kan fortælle.

Bernardo: Den sidste nat, just som den samme stjerne,

der står deroppe lige vest for polen,

belyste på sin gang det strøg af himlen,

hvor den nu skinner, så jeg og Marcellus,

på slaget ét –

Marcellus: Tys! Stille! – Se, der kommer det igen!

[Genfærdet kommer ind]

Bernardo: I skikkelse helt som vor døde konge!

Marcellus: Horatio, du er boglærd, tal du til det.

Bernardo: Se hvor det ligner kongen! Se, Horatio!

Horatio: Aldeles; gru og undren ryster mig.

Bernardo: Det venter, vi skal spørge.

Marcellus: Spørg, Horatio.

Horatio: Hvad er dog du, der raner nattens time

og denne skønne helteskikkelse,

i hvilken den begravne danerkonge

har fordem vandret? Tal, i himlens navn!

Marcellus: Det er fortørnet.

Bernardo: Se, det skrider bort.

Horatio: Bliv! Tal! Tal! Jeg besværges dig, så tal!

[Genfærdet forsvinder]

Marcellus: Det er forsvundet! Det vil ikke svare.

Bernardo: Hvad nu, Horatio? – Du er bleg og skælver.

Er det så ikke mer end hjernesvind?

Hvad siger du?

Horatio: Ved Gud, det havde jeg dog aldrig troet,

hvis det da ikke var for mine øjnes

håndgribelige, sande vidnesbyrd!

Marcellus: Og ligner det så ikke kongen?

Horatio: Jo,

som du dig selv; så ganske og aldeles.

Han bar præcis en sådan rustning da

han stred mod Norges herskesyge konge.

Så bistert var hans blik, dengang han fælded

de polske slædemænd på isen i

det vrede støvemøde. – Det er sært!

Marcellus: To gange før, i nattens døde time,

gik han med krigersk gang forbi vor vagt.

Horatio: At tyde det bestemt, det kan jeg ikke,

men i det hele og så vidt jeg skønner:

det varsler svære rystelser i riget.

Hamlet, I.1 - "Vagt ved midnat"

Horatios replikker

Helsingør. En skanse uden for slottet. Bernardo på vagt.
Horatio og Marcellus kommer ind.

Marcellus: Hallo! Bernardo?

Bernardo: Ja!

Hør, er Horatio der?

Horatio: Et stykke af ham.

Bernardo: Velkommen til, Marcellus og Horatio!

Horatio: Har dette her – vist sig igen i nat?

Bernardo: Nej, jeg har intet set.

Marcellus: Horatio siger

at det er hjernesvind og nægter pure

at tro på dette frygtelige syn,

som vi har set to gange sammen nu;

og derfor bad jeg ham at komme med

og våge med os disse nattetimer,

så han, hvis dette genfærd skulle komme,

selv kan få syn for sagn og tale til det.

Horatio: Å snak, det kommer ikke.

Bernardo: Sid nu ned;

lad os igen bestorme jeres ører,

der er så stærkt forskanset mod vort udsagn –

hvad vi har set to nætter.

Horatio: Lad os sidde

og høre, hvad Bernardo kan fortælle.

Bernardo: Den sidste nat, just som den samme stjerne,

der står deroppe lige vest for polen,

belyste på sin gang det strøg af himlen,

hvor den nu skinner, så jeg og Marcellus,

på slaget ét –

Marcellus: Tys! Stille! – Se, der kommer det igen!

[Genfærdet kommer ind]

Bernardo: I skikkelse helt som vor døde konge!

Marcellus: Horatio, du er boglærd, tal du til det.

Bernardo: Se hvor det ligner kongen! Se, Horatio!

Horatio: Aldeles; gru og undren ryster mig.

Bernardo: Det venter, vi skal spørge.

Marcellus: Spørg, Horatio.

Horatio: Hvad er dog du, der raner nattens time

og denne skønne helteskikkelse,

i hvilken den begravne danerkonge

har fordum vandret? Tal, i himlens navn!

Marcellus: Det er fortørnet.

Bernardo: Se, det skrider bort.

Horatio: Bliv! Tal! Tal! Jeg besværges dig, så tal!

[Genfærdet forsvinder]

Marcellus: Det er forsvundet! Det vil ikke svare.

Bernardo: Hvad nu, Horatio? – Du er bleg og skælver.

Er det så ikke mer end hjernesvind?

Hvad siger du?

Horatio: Ved Gud, det havde jeg dog aldrig troet,

hvis det da ikke var for mine øjnes

håndgribelige, sande vidnesbyrd!

Marcellus: Og ligner det så ikke kongen?

Horatio: Jo,

som du dig selv; så ganske og aldeles.

Han bar præcis en sådan rustning da

han stred mod Norges herskesyge konge.

Så bistert var hans blik, dengang han fædede

de polske slædemænd på isen i

det vrede stævnemøde. – Det er sært!

Marcellus: To gange før, i nattens døde time,

gik han med krigersk gang forbi vor vagt.

Horatio: At tyde det bestemt, det kan jeg ikke,

men i det hele og så vidt jeg skønner:

det varsler svære rystelser i riget.

Hamlet, I.1 - "Vagt ved midnat"

Marcellus replikker

Helsingør. En skanse uden for slottet. Bernardo på vagt.
Horatio og Marcellus kommer ind.

Marcellus: Hallo! Bernardo?

Bernardo: Ja!

Hør, er Horatio der?

Horatio: Et stykke af ham.

Bernardo: Velkommen til, Marcellus og Horatio!

Horatio: Har dette her – vist sig igen i nat?

Bernardo: Nej, jeg har intet set.

Marcellus: Horatio siger

at det er hjernesvind og nægter pure

at tro på dette frygtelige syn,

som vi har set to gange sammen nu;

og derfor bad jeg ham at komme med

og våge med os disse nattetimer,

så han, hvis dette genfærd skulle komme,

selv kan få syn for sagn og tale til det.

Horatio: Å snak, det kommer ikke.

Bernardo: Sid nu ned;

lad os igen bestorme jeres ører,

der er så stærkt forskanset mod vort udsagn –

hvad vi har set to nætter.

Horatio: Lad os sidde

og høre, hvad Bernardo kan fortælle.

Bernardo: Den sidste nat, just som den samme stjerne,

der står deroppe lige vest for polen,

belyste på sin gang det strøg af himlen,

hvor den nu skinner, så jeg og Marcellus,

på slaget ét –

Marcellus: Tys! Stille! – Se, der kommer det igen!

[Genfærdet kommer ind]

Bernardo: I skikkelse helt som vor døde konge!

Marcellus: Horatio, du er boglærd, tal du til det.

Bernardo: Se hvor det ligner kongen! Se, Horatio!

Horatio: Aldeles; gru og undren ryster mig.

Bernardo: Det venter, vi skal spørge.

Marcellus: Spørg, Horatio.

Horatio: Hvad er dog du, der raner nattens time

og denne skønne helteskikkelse,

i hvilken den begravne danerkonge

har fordum vandret? Tal, i himlens navn!

Marcellus: Det er fortørnet.

Bernardo: Se, det skrider bort.

Horatio: Bliv! Tal! Tal! Jeg besværges dig, så tal!

[Genfærdet forsvinder]

Marcellus: Det er forsvundet! Det vil ikke svare.

Bernardo: Hvad nu, Horatio? – Du er bleg og skælver.

Er det så ikke mer end hjernesvind?

Hvad siger du?

Horatio: Ved Gud, det havde jeg dog aldrig troet,

hvis det da ikke var for mine øjnes

håndgribelige, sande vidnesbyrd!

Marcellus: Og ligner det så ikke kongen?

Horatio: Jo,

som du dig selv; så ganske og aldeles.

Han bar præcis en sådan rustning da

han stred mod Norges herskesyge konge.

Så bistert var hans blik, dengang han fælded

de polske slædemænd på isen i

det vrede stævnemøde. – Det er sært!

Marcellus: To gange før, i nattens døde time,

gik han med krigersk gang forbi vor vagt.

Horatio: At tyde det bestemt, det kan jeg ikke,

men i det hele og så vidt jeg skønner:

det varsler svære rystelser i riget.

Hamlet, I.1 - "Vagt ved midnat"

Helsingør. En skanse uden for slottet. Bernardo på vagt.
Horatio og Marcellus kommer ind.

Marcellus: Hallo! Bernardo?

Bernardo: Ja!

Hør, er Horatio der?

Horatio: Et stykke af ham.

Bernardo: Velkommen til, Marcellus og Horatio!

Horatio: Har dette her – vist sig igen i nat?

Bernardo: Nej, jeg har intet set.

Marcellus: Horatio siger

at det er hjernesvind og nægter pure

at tro på dette frygtelige syn,

som vi har set to gange sammen nu;

og derfor bad jeg ham at komme med

og våge med os disse nattetimer,

så han, hvis dette genfærd skulle komme,

selv kan få syn for sagn og tale til det.

Horatio: Å snak, det kommer ikke.

Bernardo: Sid nu ned;

lad os igen bestorme jeres ører,

der er så stærkt forskanset mod vort udsagn –

hvad vi har set to nætter.

Horatio: Lad os sidde

og høre, hvad Bernardo kan fortælle.

Bernardo: Den sidste nat, just som den samme stjerne,

der står deroppe lige vest for polen,

belyste på sin gang det strøg af himlen,

hvor den nu skinner, så jeg og Marcellus,

på slaget ét –

Marcellus: Tys! Stille! – Se, der kommer det igen!

[Genfærdet kommer ind]

Bernardo: I skikkelse helt som vor døde konge!

Marcellus: Horatio, du er boglærd, tal du til det.

Bernardo: Se hvor det ligner kongen! Se, Horatio!

Horatio: Aldeles; gru og undren ryster mig.

Bernardo: Det venter, vi skal spørge.

Marcellus: Spørg, Horatio.

Horatio: Hvad er dog du, der raner nattens time

og denne skønne helteskikkelse,

i hvilken den begravne danerkonge

har fordum vandret? Tal, i himlens navn!

Marcellus: Det er fortørnet.

Bernardo: Se, det skrider bort.

Horatio: Bliv! Tal! Tal! Jeg besværges dig, så tal!

[Genfærdet forsvinder]

Marcellus: Det er forsvundet! Det vil ikke svare.

Bernardo: Hvad nu, Horatio? – Du er bleg og skælver.

Er det så ikke mer end hjernesvind?

Hvad siger du?

Horatio: Ved Gud, det havde jeg dog aldrig troet,

hvis det da ikke var for mine øjnes

håndgribelige, sande vidnesbyrd!

Marcellus: Og ligner det så ikke kongen?

Horatio: Jo,

som du dig selv; så ganske og aldeles.

Han bar præcis en sådan rustning da

han stred mod Norges herskesyge konge.

Så bistert var hans blik, dengang han fælded

de polske slædemænd på isen i

det vrede stævnemøde. – Det er sært!

Marcellus: To gange før, i nattens døde time,

gik han med krigersk gang forbi vor vagt.

Horatio: At tyde det bestemt, det kan jeg ikke,

men i det hele og så vidt jeg skønner:

det varsler svære rystelser i riget.

Hamlet, I.5 – “Et grufuldt snigmord”

Agnes ark

En anden del af **skansen**. Genfærdet og Hamlet kommer ind. Skansen; et sted på slottets volde.

Hamlet: Hvor vil du hen? Nu går jeg ikke længere.

Genfærdet: Hør mig!

Det er snart min time,

da jeg til **svovlets pinefulde flammer**

må overgive mig.

Hamlet: Du arme sjæl!

Genfærdet: Nej, ynk mig ikke, men hør nøje efter hvad jeg nu åbenbarer.

Hamlet: Tal, jeg er beredt.

Genfærdet: Og også til at hævne, når du hører.

Hamlet: Hvad?

Genfærdet: Jeg er din faders ånd,

dømt til en tid at gå igen om natten

og til at smægte dagen hen i luert,

indtil min synd, begået i kødets dage,

er brændt og renset ud.

Men evighedens gru er ej for øren

af kød og blod. – Hør Hamlet, hør, å hør! –

Hvis du holdt af din far dengang han leved –

Så hævn et unaturligt, grufuldt snigmord.

Hamlet: Mord?

Genfærdet: Et mord er altid grufuldt, men det her dog især er grufuldt, rædsomt, unaturligt.

Hamlet: Sig det nu straks, at jeg med hastig flugt

som tankens vinger eller elskovs længsel

kan ile til min hævn.

Genfærdet: Nu Hamlet, hør!

Der går det rygte, at en slange stak mig

imens jeg sov i haven; hele Danmark

blev ved det falske budskab om min død

bedraget lumsk; men vid, du ædle yngling:

den slange, som har dræbt din far – **den bærer**

nu Danmarks krone.

Det er skærsilden.

På Hamlets tid mente man, at man skulle have syndsforladelse på sit dødsleje. Fik man ikke dette, skulle man renses i skærsilden, inden man kunne komme i himmerig. Genfærdet afslører, at kongen blev myrdet.

Rygtet er den historie Hamlet og kongeriget har fået som forklaring for kongens død.

Drabsmanden er den nye konge Claudius, Hamlets onkel.

Hamlet: Å, min synske sjæl!

Min onkel?

Genfærdet: Et blodskamslystent og horagtigt dyr

med viddets trolddom og forføregaver,

å onde vid og gaver, der har magt

til sådan at forføre – vandt for sig

til skændig lyst min egen dronnings vilje,

som syntes så blufærdig ren. Å Hamlet,

hvor dybt var ikke dette fald!

Men tys; jeg tror jeg vejrer morgenluften;

kort må jeg være: mens jeg sov i haven,

som altid var min skik hver eftermiddag,

i tryghed, listede din farbror mod mig

med bulmeurtens helvedsaft i flasken,

og **i mit øres gange hældte han**

spedalskhedsgiften.

Sådan blev jeg ved broderhånd, i søvne

med ét berøvet krone, liv og dronning,

i mine synders fulde flor afmejet,

foruden skriftemål og sakramente,

foruden opgjort regning kaldt til regnskab

med alle mine synder på mit hoved.

Å rædsel! Rædsel over alle rædsler!

Er du et menneske, så tål det ikke!

Lad ikke Danmarks konges leje være

utugtens og den frække blodskams seng.

Farvel! Ildormen varsler morgengry;

dens kolde lue er begyndt at blegne.

Farvel, farvel! **Hamlet, kom mig i hu!**

[Forsvinder]

Hamlet: Å himlens hær! Å jord! – Hvad mere? Skal jeg

påkalde helved med? – Nej! – Hjerte, hold ud!

Faldet refererer til at dronningen gik fra den tidligere konge, en stor og elsket mand, til hans broder, et blodskamslystent og horagtigt dyr. Kongen blev forgiftet – en kujons våben.

Det handler ikke kun om Hamlets følelser, men om hvad der er bedst for kongeriget. Genfærdet bønfalder Hamlet at tage hævn.

Hamlet, I.5 – “Et grufuldt snigmord”

Hamlets replikker

En anden del af skansen. Genfærdet og Hamlet kommer ind.

Hamlet: Hvor vil du hen? Nu går jeg ikke længere.

Genfærdet: Hør mig!

Det er snart min time,

da jeg til svovlets pinefulde flammer

må overgive mig.

Hamlet: Du arme sjæl!

Genfærdet: Nej, ynk mig ikke, men hør nøje efter

hvad jeg nu åbenbarer.

Hamlet: Tal, jeg er beredt.

Genfærdet: Og også til at hævne, når du hører.

Hamlet: Hvad?

Genfærdet: Jeg er din faders ånd,

dømt til en tid at gå igen om natten

og til at smægte dagen hen i luer,

indtil min synd, begået i kødets dage,

er brændt og rensat ud.

Men evighedens gru er ej for øren

af kød og blod. – Hør Hamlet, hør, å hør! –

Hvis du holdt af din far dengang han leved –

Så hævnt et unaturligt, grufuldt snigmord.

Hamlet: Mord?

Genfærdet: Et mord er altid grufuldt, men det her dog

især er grufuldt, rædsomt, unaturligt.

Hamlet: Sig det nu straks, at jeg med hastig flugt

som tankens vinger eller elskovs længsel

kan ile til min hævn.

Genfærdet: Nu Hamlet, hør!

Der går det rygte, at en slange stak mig

imens jeg sov i haven; hele Danmark

blev ved det falske budskab om min død

bedraget lumsk; men vid, du ædle yngling:

den slange, som har dræbt din far – den bærer

nu Danmarks krone.

Hamlet: Å, min synske sjæl!

Min onkel?

Genfærdet: Et blodskamslystent og horagtigt dyr

med viddets trolddom og forførelser,

å onde vid og gaver, der har magt

til sådan at forføre – vandt for sig

til skændig lyst min egen dronnings vilje,

som syntes så blufærdig ren. Å Hamlet,

hvor dybt var ikke dette fald!

Men tys; jeg tror jeg vejrer morgenluften;

kort må jeg være: mens jeg sov i haven,

som altid var min skik hver eftermiddag,

i tryghed, listede din farbror mod mig

med bulmeurtens helvedsaft i flasken,

og i mit øres gange hældte han

spedalskhedsgiften.

Sådan blev jeg ved broderhånd, i søvne

med ét berøvet krone, liv og dronning,

i mine synders fulde flor afmejet,

foruden skriftemål og sakramente,

foruden opgjort regning kaldt til regnskab

med alle mine synder på mit hoved.

Å rædsel! Rædsel over alle rædsler!

Er du et menneske, så tål det ikke!

Lad ikke Danmarks konges leje være

utugtens og den frække blodskams seng.

Farvel! Ildormen varsler morgengry;

dens kolde lue er begyndt at blegne.

Farvel, farvel! Hamlet, kom mig i hu!

[Forsvinder]

Hamlet: Å himlens hær! Å jord! – Hvad mere? Skal jeg

påkalde helved med? – Nej! – Hjerter, hold ud!

Hamlet, I.5 – “Et grufuldt snigmord”

Genfærdets replikker

En anden del af skansen. Genfærdet og Hamlet kommer ind.

Hamlet: Hvor vil du hen? Nu går jeg ikke længere.

Genfærdet: Hør mig!

Det er snart min time,

da jeg til svovlets pinefulde flammer

må overgive mig.

Hamlet: Du arme sjæl!

Genfærdet: Nej, ynk mig ikke, men hør nøje efter

hvad jeg nu åbenbarer.

Hamlet: Tal, jeg er beredt.

Genfærdet: Og også til at hævne, når du hører.

Hamlet: Hvad?

Genfærdet: Jeg er din faders ånd,

dømt til en tid at gå igen om natten

og til at smægte dagen hen i luer,

indtil min synd, begået i kødets dage,

er brændt og rensed ud.

Men evighedens gru er ej for øren

af kød og blod. – Hør Hamlet, hør, å hør! –

Hvis du holdt af din far dengang han leved –

Så hævnt et unaturligt, grufuldt snigmord.

Hamlet: Mord?

Genfærdet: Et mord er altid grufuldt, men det her dog

især er grufuldt, rædsomt, unaturligt.

Hamlet: Sig det nu straks, at jeg med hastig flugt

som tankens vinger eller elskovs længsel

kan ile til min hævn.

Genfærdet: Nu Hamlet, hør!

Der går det rygte, at en slange stak mig

imens jeg sov i haven; hele Danmark

blev ved det falske budskab om min død

bedraget lumsk; men vid, du ædle yngling:

den slange, som har dræbt din far – den bærer

nu Danmarks krone.

Hamlet: Å, min synske sjæl!

Min onkel?

Genfærdet: Et blodskamslystent og horagtigt dyr

med viddets trolddom og forfærdig gaver,

å onde vid og gaver, der har magt

til sådan at forføre – vandt for sig

til skændig lyst min egen dronnings vilje,

som syntes så blufærdig ren. Å Hamlet,

hvor dybt var ikke dette fald!

Men tys; jeg tror jeg vejrer morgenluften;

kort må jeg være: mens jeg sov i haven,

som altid var min skik hver eftermiddag,

i tryghed, listede din farbror mod mig

med bulmeurtens helvedsaft i flasken,

og i mit øres gange hældte han

spedalskhedsgiften.

Sådan blev jeg ved broderhånd, i søvne

med ét berøvet krone, liv og dronning,

i mine synders fulde flor afmejet,

foruden skriftemål og sakramente,

foruden opgjort regning kaldt til regnskab

med alle mine synder på mit hoved.

Å rædsel! Rædsel over alle rædsler!

Er du et menneske, så tål det ikke!

Lad ikke Danmarks konges leje være

utugtens og den frække blodskams seng.

Farvel! Ildormen varsler morgengry;

dens kolde lue er begyndt at blegne.

Farvel, farvel! Hamlet, kom mig i hu!

[Forsvinder]

Hamlet: Å himlens hær! Å jord! – Hvad mere? Skal jeg

påkalde helved med? – Nej! – Hjerte, hold ud!

Hamlet, I.5 – “Et grufuldt snigmord”

En anden del af skansen. Genfærdet og Hamlet kommer ind.

Hamlet: Hvor vil du hen? Nu går jeg ikke længere.

Genfærdet: Hør mig!

Det er snart min time,

da jeg til svovlets pinefulde flammer

må overgive mig.

Hamlet: Du arme sjæl!

Genfærdet: Nej, ynk mig ikke, men hør nøje efter

hvad jeg nu åbenbarer.

Hamlet: Tal, jeg er beredt.

Genfærdet: Og også til at hævne, når du hører.

Hamlet: Hvad?

Genfærdet: Jeg er din faders ånd,

dømt til en tid at gå igen om natten

og til at smægte dagen hen i luer,

indtil min synd, begået i kødets dage,

er brændt og rensat ud.

Men evighedens gru er ej for øren

af kød og blod. – Hør Hamlet, hør, å hør! –

Hvis du holdt af din far dengang han leved –

Så hævnt et unaturligt, grufuldt snigmord.

Hamlet: Mord?

Genfærdet: Et mord er altid grufuldt, men det her dog

især er grufuldt, rædsomt, unaturligt.

Hamlet: Sig det nu straks, at jeg med hastig flugt

som tankens vinger eller elskovs længsel

kan ile til min hævn.

Genfærdet: Nu Hamlet, hør!

Der går det rygte, at en slange stak mig

imens jeg sov i haven; hele Danmark

blev ved det falske budskab om min død

bedraget lumsk; men vid, du ædle yngling:

den slange, som har dræbt din far – den bærer

nu Danmarks krone.

Hamlet: Å, min synske sjæl!

Min onkel?

Genfærdet: Et blodskamslystent og horagtigt dyr

med viddets trolddom og forførelser,

å onde vid og gaver, der har magt

til sådan at forføre – vandt for sig

til skændig lyst min egen dronnings vilje,

som syntes så blufærdig ren. Å Hamlet,

hvor dybt var ikke dette fald!

Men tys; jeg tror jeg vejrer morgenluften;

kort må jeg være: mens jeg sov i haven,

som altid var min skik hver eftermiddag,

i tryghed, listede din farbror mod mig

med bulmeurtens helvedsaft i flasken,

og i mit øres gange hældte han

spedalskhedsgiften.

Sådan blev jeg ved broderhånd, i søvne

med ét berøvet krone, liv og dronning,

i mine synders fulde flor afmejet,

foruden skriftemål og sakramente,

foruden opgjort regning kaldt til regnskab

med alle mine synder på mit hoved.

Å rædsel! Rædsel over alle rædsler!

Er du et menneske, så tål det ikke!

Lad ikke Danmarks konges leje være

utugtens og den frække blodskams seng.

Farvel! Ildormen varsler morgengry;

dens kolde lue er begyndt at blegne.

Farvel, farvel! Hamlet, kom mig i hu!

[Forsvinder]

Hamlet: Å himlens hær! Å jord! – Hvad mere? Skal jeg

påkalde helved med? – Nej! – Hjerte, hold ud!

Hamlet, I.5 – “Et grufuldt snigmord”

En anden del af skansen. Genfærdet og Hamlet kommer ind.

Hamlet: Hvor vil du hen? Nu går jeg ikke længere.

Genfærdet: Hør mig!

Det er snart min time,

da jeg til svovlets pinefulde flammer

må overgive mig.

Hamlet: Du arme sjæl!

Genfærdet: Nej, ynk mig ikke, men hør nøje efter

hvad jeg nu åbenbarer.

Hamlet: Tal, jeg er beredt.

Genfærdet: Og også til at hævne, når du hører.

Hamlet: Hvad?

Genfærdet: Jeg er din faders ånd,

dømt til en tid at gå igen om natten

og til at smægte dagen hen i luer,

indtil min synd, begået i kødets dage,

er brændt og rensat ud.

Men evighedens gru er ej for øren

af kød og blod. – Hør Hamlet, hør, å hør! –

Hvis du holdt af din far dengang han leved –

Så hævnt et unaturligt, grufuldt snigmord.

Hamlet: Mord?

Genfærdet: Et mord er altid grufuldt, men det her dog

især er grufuldt, rædsomt, unaturligt.

Hamlet: Sig det nu straks, at jeg med hastig flugt

som tankens vinger eller elskovs længsel

kan ile til min hævn.

Genfærdet: Nu Hamlet, hør!

Der går det rygte, at en slange stak mig

imens jeg sov i haven; hele Danmark

blev ved det falske budskab om min død

bedraget lumsk; men vid, du ædle yngling:

den slange, som har dræbt din far – den bærer

nu Danmarks krone.

Hamlet: Å, min synske sjæl!

Min onkel?

Genfærdet: Et blodskamslystent og horagtigt dyr

med viddets trolddom og forførelser,

å onde vid og gaver, der har magt

til sådan at forføre – vandt for sig

til skændig lyst min egen dronnings vilje,

som syntes så blufærdig ren. Å Hamlet,

hvor dybt var ikke dette fald!

Men tys; jeg tror jeg vejrer morgenluften;

kort må jeg være: mens jeg sov i haven,

som altid var min skik hver eftermiddag,

i tryghed, listede din farbror mod mig

med bulmeurtens helvedsaft i flasken,

og i mit øres gange hældte han

spedalskhedsgiften.

Sådan blev jeg ved broderhånd, i søvne

med ét berøvet krone, liv og dronning,

i mine synders fulde flor afmejet,

foruden skriftemål og sakramente,

foruden opgjort regning kaldt til regnskab

med alle mine synder på mit hoved.

Å rædsel! Rædsel over alle rædsler!

Er du et menneske, så tål det ikke!

Lad ikke Danmarks konges leje være

utugtens og den frække blodskams seng.

Farvel! Ildormen varsler morgengry;

dens kolde lue er begyndt at blegne.

Farvel, farvel! Hamlet, kom mig i hu!

[Forsvinder]

Hamlet: Å himlens hær! Å jord! – Hvad mere? Skal jeg

påkalde helved med? – Nej! – Hjerte, hold ud!

Hamlet, II.1 – “Forhør dig om min søn”

Agnes ark

Et værelse i Polonius' hus. Polonius og Reynaldo kommer ind.

Polonius: Reynaldo, giv Laertes disse penge og disse breve her.

Reynaldo: Ja, Eders Nåde.

Polonius: I ville handle meget klogt, Reynaldo, om I, før I besøger ham, forhører jer om hans levevis.

Reynaldo: Det var min hensigt.

Polonius: **Vel så, ja vist, naturligvis! Hør nu, spørg først:** »Hvem er nu i Paris af danske?

Og deres stand og kår? Hvor færdes de?

Hvem omgås de? På hvilken fod?» – **Når I**

ved disse fine omsvøb ser, de kender

min søn, så ryk lidt nærmere med spørgsmål, gå ham lidt mer på klingens. **Lad som om**

I har en smule kendskab til ham, sådan:

»Jeg kender godt hans far, hans venner også, og ham til dels;« – forstår I mig Reynaldo?

Reynaldo: Ja, herre, meget vel.

Polonius: »Og ham til dels,« –

men I kan føje til: »just ikke nøje;

men er det ham, jeg mener, er han vild,

og slem til dit og dat;« – pådut ham så

hvad selv I vil; forstår sig, intet slet,

som kan vanære ham – pas godt på det;

men **den slags kåde, gale streger, ser I,**

som hvermand ved sædvanligt går i følge med ungdom og med frihed.

Reynaldo: Såsom spil?

Polonius: Ja, svir og slagsmål, banden, klammeri, løragtighed, så langt kan I jo gå.

Reynaldo: Det var da at vanære ham, min herre.

Polonius: Å nej; når I bagtaler ham med måde!

I skal jo ikke sige vidt og bredt,

Polonius fortæller

Reynaldo, hvordan han skal spørge ind til Leartes adfærd, uden at det lyder som om han spionerer på Leartes.

Reynaldo skal, som var det kun af nysgerrighed, spørge ind til Leartes opførsel, ved at sige han selv har set ham gøre dit og dat.

Dog uden at vanære ham, men bare ved at tillægge ham drengestreger der hører ungdommen til.

at han er helt balstyrig; det er ikke min mening; men berør hans fejl så fint, at de ser ud som stænk af ungdomsfrihed, som glimt og udbrud af et fyrigt sind, en vildskab og ustyrlighed i blodet, som hver er udsat for.

Reynaldo: Men, bedste herre –

Polonius: Hvorfor skal I nu gøre det?

Reynaldo: Ja, herre,

det vil jeg gerne vide.

Polonius: Det forstår sig;

så hør min plan; jeg tror det fif er sikkert:

når I tilskriver ham småfejl som disse,

som når et arbejde fik en lille plet

ved udarbejdelsen – mærk mine ord –

vil den I taler med og fritter hos,

hvis han har set den unge mand, I nævner,

skyldig i disse før anførte lyder,

jo sikkert nok ta tråden sådan op:

»Jeg kender herren ganske godt, jeg så ham i går – i forgårs – eller når det var,

med den og den, og, som I lige sagde,

der spilled han; der fik han sig en dram;

der kom han op at slås ved boldspil,« eller

»Jeg så han gik på et bordel,« – med mere.

Ser I, **med denne løgn til madding fanger**

I sandheds karpe. Sådan kommer vi,

som er begavede med kløgt og finhed,

ved snilde vendinger og fine krigspuds

just ad en omvej på den rette vej.

Således skal I efter mine vink

og min anvisning gøre med min søn.

Har I nu vel forstået mig?

Reynaldo: Ja, herre.

Hvis den Reynaldo spørger har set Leartes gøre værre end drengestreger, vil han formentlig fortælle om, hvad han selv har set.

Eksempler på adfærd, som ikke er hæderlige.

Metafor for at finde ind til sandheden ved selv at lyve.

Polonius retfærdiggør at bruge ufine metoder, som løgn, i den gode sags tjeneste.

Hamlet, II.1 – “Forhør dig om min søn”

Polonius replikker

Et værelse i Polonius' hus. Polonius og Reynaldo kommer ind.

Polonius: Reynaldo, giv Laertes disse penge og disse breve her.

Reynaldo: Ja, Eders Nåde.

Polonius: I ville handle meget klogt, Reynaldo, om I, før I besøger ham, forhører jer om hans levevis.

Reynaldo: Det var min hensigt.

Polonius: Vel så, ja vist, naturligtvis! Hør nu, spørg først: »Hvem er nu i Paris af danske?

Og deres stand og kår? Hvor færdes de?

Hvem omgås de? På hvilken fod?» – Når I

ved disse fine omsvøb ser, de kender

min søn, så ryk lidt nærmere med spørgsmål,

gå ham lidt mer på klingen. Lad som om

I har en smule kendskab til ham, sådan:

»Jeg kender godt hans far, hans venner også, og ham til dels;« – forstår I mig Reynaldo?

Reynaldo: Ja, herre, meget vel.

Polonius: »Og ham til dels,« –

men I kan føje til: »just ikke nøje;

men er det ham, jeg mener, er han vild,

og slem til dit og dat;« – pådut ham så

hvad selv I vil; forstår sig, intet slet,

som kan vanære ham – pas godt på det;

men den slags kåde, gale streger, ser I,

som hvermand ved sædvanligt går i følge med ungdom og med frihed.

Reynaldo: Såsom spil?

Polonius: Ja, svir og slagsmål, banden, klammeri, løragtighed, så langt kan I jo gå.

Reynaldo: Det var da at vanære ham, min herre.

Polonius: Å nej; når I bagtaler ham med måde!

I skal jo ikke sige vidt og bredt,

at han er helt balstyrig; det er ikke min mening; men berør hans fejl så fint, at de ser ud som stænk af ungdomsfrihed, som glimt og udbrud af et fyrigt sind, en vildskab og ustyrlighed i blodet, som hver er udsat for.

Reynaldo: Men, bedste herre –

Polonius: Hvorfor skal I nu gøre det?

Reynaldo: Ja, herre,

det vil jeg gerne vide.

Polonius: Det forstår sig;

så hør min plan; jeg tror det fif er sikkert:

når I tilskriver ham småfejl som disse,

som når et arbejde fik en lille plet

ved udarbejdelsen – mærk mine ord –

vil den I taler med og fritter hos,

hvis han har set den unge mand, I nævner,

skyldig i disse før anførte lyder,

jo sikkert nok ta tråden sådan op:

»Jeg kender herren ganske godt, jeg så ham

i går – i forgårs – eller når det var,

med den og den, og, som I lige sagde,

der spilled han; der fik han sig en dram;

der kom han op at slås ved boldspil,« eller

»Jeg så han gik på et bordel,« – med mere.

Ser I, med denne løgn til madding fanger

I sandheds karpe. Sådan kommer vi,

som er begavede med kløgt og finhed,

ved snilde vendinger og fine krigspuds

just ad en omvej på den rette vej.

Således skal I efter mine vink

og min anvisning gøre med min søn.

Har I nu vel forstået mig?

Reynaldo: Ja, herre.

Hamlet, II.1 – “Forhør dig om min søn”

Reynaldos replikker

Et værelse i Polonius' hus. Polonius og Reynaldo kommer ind.

Polonius: Reynaldo, giv Laertes disse penge og disse breve her.

Reynaldo: Ja, Eders Nåde.

Polonius: I ville handle meget klogt, Reynaldo, om I, før I besøger ham, forhører jer om hans levevis.

Reynaldo: Det var min hensigt.

Polonius: Vel så, ja vist, naturligvis! Hør nu, spørg først: »Hvem er nu i Paris af danske? Og deres stand og kår? Hvor færdes de? Hvem omgås de? På hvilken fod?« – Når I ved disse fine omsvøb ser, de kender min søn, så ryk lidt nærmere med spørgsmål, gå ham lidt mer på klingen. Lad som om I har en smule kendskab til ham, sådan: »Jeg kender godt hans far, hans venner også, og ham til dels;« – forstår I mig Reynaldo?

Reynaldo: Ja, herre, meget vel.

Polonius: »Og ham til dels,« – men I kan føje til: »just ikke nøje; men er det ham, jeg mener, er han vild, og slem til dit og dat;« – pådut ham så hvad selv I vil; forstår sig, intet slet, som kan vanære ham – pas godt på det; men den slags kåde, gale streger, ser I, som hvermand ved sædvanligt går i følge med ungdom og med frihed.

Reynaldo: Såsom spil?

Polonius: Ja, svir og slagsmål, banden, klammeri, løragtighed, så langt kan I jo gå.

Reynaldo: Det var da at vanære ham, min herre.

Polonius: Å nej; når I bagtaler ham med måde! I skal jo ikke sige vidt og bredt,

at han er helt balstyrig; det er ikke min mening; men berør hans fejl så fint, at de ser ud som stænk af ungdomsfrihed, som glimt og udbrud af et fyrigt sind, en vildskab og ustyrlighed i blodet, som hver er udsat for.

Reynaldo: Men, bedste herre –

Polonius: Hvorfor skal I nu gøre det?

Reynaldo: Ja, herre,

det vil jeg gerne vide.

Polonius: Det forstår sig; så hør min plan; jeg tror det fif er sikkert: når I tilskriver ham småfejl som disse, som når et arbejde fik en lille plet ved udarbejdelsen – mærk mine ord – vil den I taler med og fritter hos, hvis han har set den unge mand, I nævner, skyldig i disse før anførte lyder, jo sikkert nok ta tråden sådan op: »Jeg kender herren ganske godt, jeg så ham i går – i forgårs – eller når det var, med den og den, og, som I lige sagde, der spilled han; der fik han sig en dram; der kom han op at slås ved boldspil,« eller »Jeg så han gik på et bordel,« – med mere. Ser I, med denne løgn til madding fanger I sandheds karpe. Sådan kommer vi, som er begavede med kløgt og finhed, ved snilde vendinger og fine krigspuds just ad en omvej på den rette vej. Således skal I efter mine vink og min anvisning gøre med min søn. Har I nu vel forstået mig?

Reynaldo: Ja, herre.

Hamlet, II.1 – “Forhør dig om min søn”

Et værelse i Polonius' hus. Polonius og Reynaldo kommer ind.

Polonius: Reynaldo, giv Laertes disse penge og disse breve her.

Reynaldo: Ja, Eders Nåde.

Polonius: I ville handle meget klogt, Reynaldo, om I, før I besøger ham, forhører jer om hans levevis.

Reynaldo: Det var min hensigt.

Polonius: Vel så, ja vist, naturligvis! Hør nu, spørg først: »Hvem er nu i Paris af danske?

Og deres stand og kår? Hvor færdes de?

Hvem omgås de? På hvilken fod?» – Når I

ved disse fine omsvøb ser, de kender

min søn, så ryk lidt nærmere med spørgsmål,

gå ham lidt mer på klingen. Lad som om

I har en smule kendskab til ham, sådan:

»Jeg kender godt hans far, hans venner også, og ham til dels;« – forstår I mig Reynaldo?

Reynaldo: Ja, herre, meget vel.

Polonius: »Og ham til dels,« –

men I kan føje til: »just ikke nøje;

men er det ham, jeg mener, er han vild,

og slem til dit og dat;« – pådut ham så

hvad selv I vil; forstår sig, intet slet,

som kan vanære ham – pas godt på det;

men den slags kåde, gale streger, ser I,

som hvermand ved sædvanligt går i følge med ungdom og med frihed.

Reynaldo: Såsom spil?

Polonius: Ja, svir og slagsmål, banden, klammeri, løstgæteri, så langt kan I jo gå.

Reynaldo: Det var da at vanære ham, min herre.

Polonius: Å nej; når I bagtaler ham med måde!

I skal jo ikke sige vidt og bredt,

at han er helt balstyrig; det er ikke min mening; men berør hans fejl så fint, at de ser ud som stænk af ungdomsfrihed, som glimt og udbrud af et fyrigt sind, en vildskab og ustyrlighed i blodet, som hver er udsat for.

Reynaldo: Men, bedste herre –

Polonius: Hvorfor skal I nu gøre det?

Reynaldo: Ja, herre,

det vil jeg gerne vide.

Polonius: Det forstår sig;

så hør min plan; jeg tror det fif er sikkert:

når I tilskriver ham småfejl som disse,

som når et arbejde fik en lille plet

ved udarbejdelsen – mærk mine ord –

vil den I taler med og fritter hos,

hvis han har set den unge mand, I nævner,

skyldig i disse før anførte lyder,

jo sikkert nok ta tråden sådan op:

»Jeg kender herren ganske godt, jeg så ham

i går – i forgårs – eller når det var,

med den og den, og, som I lige sagde,

der spilled han; der fik han sig en dram;

der kom han op at slås ved boldspil,« eller

»Jeg så han gik på et bordel,« – med mere.

Ser I, med denne løgn til madding fanger

I sandheds karpe. Sådan kommer vi,

som er begavede med kløgt og finhed,

ved snilde vendinger og fine krigspuds

just ad en omvej på den rette vej.

Således skal I efter mine vink

og min anvisning gøre med min søn.

Har I nu vel forstået mig?

Reynaldo: Ja, herre.

Hamlet, II.1 – “Forhør dig om min søn”

Et værelse i Polonius' hus. Polonius og Reynaldo kommer ind.

Polonius: Reynaldo, giv Laertes disse penge og disse breve her.

Reynaldo: Ja, Eders Nåde.

Polonius: I ville handle meget klogt, Reynaldo, om I, før I besøger ham, forhører jer om hans levevis.

Reynaldo: Det var min hensigt.

Polonius: Vel så, ja vist, naturligvis! Hør nu, spørg først: »Hvem er nu i Paris af danske?

Og deres stand og kår? Hvor færdes de?

Hvem omgås de? På hvilken fod?» – Når I

ved disse fine omsvøb ser, de kender

min søn, så ryk lidt nærmere med spørgsmål,

gå ham lidt mer på klingen. Lad som om

I har en smule kendskab til ham, sådan:

»Jeg kender godt hans far, hans venner også, og ham til dels;« – forstår I mig Reynaldo?

Reynaldo: Ja, herre, meget vel.

Polonius: »Og ham til dels,« –

men I kan føje til: »just ikke nøje;

men er det ham, jeg mener, er han vild,

og slem til dit og dat;« – pådut ham så

hvad selv I vil; forstår sig, intet slet,

som kan vanære ham – pas godt på det;

men den slags kåde, gale streger, ser I,

som hvermand ved sædvanligt går i følge med ungdom og med frihed.

Reynaldo: Såsom spil?

Polonius: Ja, svir og slagsmål, banden, klammeri, løragtighed, så langt kan I jo gå.

Reynaldo: Det var da at vanære ham, min herre.

Polonius: Å nej; når I bagtaler ham med måde!

I skal jo ikke sige vidt og bredt,

at han er helt balstyrig; det er ikke min mening; men berør hans fejl så fint, at de ser ud som stænk af ungdomsfrihed, som glimt og udbrud af et fyrigt sind, en vildskab og ustyrlighed i blodet, som hver er udsat for.

Reynaldo: Men, bedste herre –

Polonius: Hvorfor skal I nu gøre det?

Reynaldo: Ja, herre,

det vil jeg gerne vide.

Polonius: Det forstår sig;

så hør min plan; jeg tror det fif er sikkert:

når I tilskriver ham småfejl som disse,

som når et arbejde fik en lille plet

ved udarbejdelsen – mærk mine ord –

vil den I taler med og fritter hos,

hvis han har set den unge mand, I nævner,

skyldig i disse før anførte lyder,

jo sikkert nok ta tråden sådan op:

»Jeg kender herren ganske godt, jeg så ham

i går – i forgårs – eller når det var,

med den og den, og, som I lige sagde,

der spilled han; der fik han sig en dram;

der kom han op at slås ved boldspil,« eller

»Jeg så han gik på et bordel,« – med mere.

Ser I, med denne løgn til madding fanger

I sandheds karpe. Sådan kommer vi,

som er begavede med kløgt og finhed,

ved snilde vendinger og fine krigspuds

just ad en omvej på den rette vej.

Således skal I efter mine vink

og min anvisning gøre med min søn.

Har I nu vel forstået mig?

Reynaldo: Ja, herre.

Hamlet III.1 – ”Gå i kloster!”

Agnes ark

Et værelse i slottet. Ophelia kommer ind.

Hamlet: Å, skøn Ophelia! – Nymfe, når du beder,
glem ikke mine synder.

Ophelia: Gode herre!

Hvorledes har I haft det al den tid?

Hamlet: Jeg takker jer ærbødigt; godt, godt, godt!

Ophelia: Min prins, jeg har **erindringsgaver** fra jer, dem har jeg længe villet gi tilbage og ber jer nu ta mod dem.

Hamlet: Ikke jeg; jeg gav jer aldrig noget.

Ophelia: Eders Nåde, I selv ved jo dog godt, I gav mig dem og med dem ord, der åndede så sødt, at de blev mere rige. Men nu, da de har mistet deres duft – tag dem tilbage!

En ædel sjæl fandt ingen gave herlig, **så snart dens giver viste sig ukærlig:** tag dem, min ædle herre.

Hamlet: **Ha, ha; er I ærbar?**

Ophelia: Nådige herre!

Hamlet: Er I smuk?

Ophelia: Hvad mener Eders Nåde?

Hamlet: **At, hvis I er ærbar og smuk, skulle jeres ærbarhed ikke indlade sig med jeres skønhed.**

Ophelia: Kunne skønheden have bedre omgang, Eders Nåde, end med ærbarhed?

Hamlet: Ja, bestemt. For skønhedens magt vil snarere forvandle ærbarheden fra hvad den er til en **koblerske**, end ærbarhedens magt kan forvandle skønheden til sin lige; det var før et paradoks; men nu bekræfter tiden det. Jeg elskede jer engang.

Ophelia: Ja, herre, det fik I mig sandelig til at tro.

Hamlet: I skulle ikke have troet mig; for dyden kan ikke

Hamlet føler sig skyldig over de synder han skal til at begå; hævnen.

; kærestebreve

Ophelia er kommet for at aflevere kærestebreve fra Hamlet tilbage. Hamlet har siden mødet med genfærdet opført sig mærkeligt og distanceret, og Ophelia, som ikke kender til kongemordet, tror at Hamlets opførsel skyldes at han ikke længere elsker hende.

Hamlet bliver såret og reagerer med vrede at sætte spørgsmål ved hendes ærbarhed.

Hamlet argumenterer for at skønhed kan gøre en ærbar kvinde beregnende, så hun ikke tænker på kærlighed, men kun på et fordelagtigt ægteskab.

; kvinde der får folk til at mødes og gifte sig eller en kvindelig alfons (rufferske)

sådan indpodes i os, at vi ikke altid beholder en bismag af vor gamle stamme. **Jeg elskede jer ikke.**

Ophelia: **Jeg blev så meget mere skuffet.**

Hamlet: **Gå i kloster; hvorfor vil du føde syndere til verden?** Jeg selv er så nogenlunde retskaffen, og dog kunne jeg anklage mig selv for sådanne ting, at **det var bedre min moder aldrig havde født mig.** Jeg er hovmodig, hævngherrig og herskesyg; jeg har flere misgerninger på rede hånd, end jeg har tanker at klæde dem i, fantasi til at give dem skikkelse, eller tid til at udføre dem i. **Hvorfor skal sådanne karle som jeg krybe omkring her mellem himmel og jord?** Vi er en samling ærkeslyngler; **tro ingen af os.** I kloster! Af sted med dig.

I sin vrede påstår Hamlet, at han aldrig har elsket Ophelia, der tror ham, hvilket sårer hende dybere.

I den sidste replik bliver det tydeligt, at Hamlet ikke kun er vred på Ophelia, men også på sig selv. Når han siger ”Gå i kloster” er det ikke fordi ingen anden mand må få hende, men for at forhindre, at hun skal få børn og føde syndere ligesom Hamlet selv.

Hamlet skubber måske Ophelia væk fra sig, for at beskytte hende mod den synd han skal til at begå, ved at hævne sin fars mord.

Hamlet III.1 – ”Gå i kloster!”

Hamlets replikker

Et værelse i slottet. Ophelia kommer ind.

Hamlet: Å, skøn Ophelia! – Nymfe, når du beder, glem ikke mine synder.

Ophelia: Gode herre!

Hvorledes har I haft det al den tid?

Hamlet: Jeg takker jer ærbødigst; godt, godt, godt!

Ophelia: Min prins, jeg har erindringsgaver fra jer, dem har jeg længe villet gi tilbage og ber jer nu ta mod dem.

Hamlet: Ikke jeg; jeg gav jer aldrig noget.

Ophelia: Eders Nåde,

I selv ved jo dog godt, I gav mig dem og med dem ord, der åndede så sødt, at de blev mere rige. Men nu, da de har mistet deres duft – tag dem tilbage! En ædel sjæl fandt ingen gave herlig, så snart dens giver viste sig ukærlig: tag dem, min ædle herre.

Hamlet: Ha, ha; er I ærbar?

Ophelia: Nådige herre!

Hamlet: Er I smuk?

Ophelia: Hvad mener Eders Nåde?

Hamlet: At, hvis I er ærbar og smuk, skulle jeres ærbarhed ikke indlade sig med jeres skønhed.

Ophelia: Kunne skønheden have bedre omgang, Eders Nåde, end med ærbarhed?

Hamlet: Ja, bestemt. For skønhedens magt vil snarere forvandle ærbarheden fra hvad den er til en koblerske, end ærbarhedens magt kan forvandle skønheden til sin lige; det var før et paradoks; men nu bekræfter tiden det. Jeg elskede jer engang.

Ophelia: Ja, herre, det fik I mig sandelig til at tro.

Hamlet: I skulle ikke have troet mig; for dyden kan ikke

sådan indpodes i os, at vi ikke altid beholder en bismag af vor gamle stamme. Jeg elskede jer ikke.

Ophelia: Jeg blev så meget mere skuffet.

Hamlet: Gå i kloster; hvorfor vil du føde syndere til verden?

Jeg selv er så nogenlunde retskaffen, og dog kunne jeg anklage mig selv for sådanne ting, at det var bedre min moder aldrig havde født mig. Jeg er hovmodig, hævngherrig og herskesyg; jeg har flere misgerninger på rede hånd, end jeg har tanker at klæde dem i, fantasi til at give dem skikkelse, eller tid til at udføre dem i. Hvorfor skal sådanne karle som jeg krybe omkring her mellem himmel og jord? Vi er en samling ærkeslyngler; tro ingen af os. I kloster! Af sted med dig.

Hamlet III.1 – ”Gå i kloster!”

Ophelias replikker

Et værelse i slottet. Ophelia kommer ind.

Hamlet: Å, skøn Ophelia! – Nymfe, når du beder, glem ikke mine synder.

Ophelia: Gode herre!

Hvorledes har I haft det al den tid?

Hamlet: Jeg takker jer ærbødigst; godt, godt, godt!

Ophelia: Min prins, jeg har erindringsgaver fra jer, dem har jeg længe villet gi tilbage og ber jer nu ta mod dem.

Hamlet: Ikke jeg; jeg gav jer aldrig noget.

Ophelia: Eders Nåde,

I selv ved jo dog godt, I gav mig dem og med dem ord, der åndede så sødt, at de blev mere rige. Men nu, da de har mistet deres duft – tag dem tilbage! En ædel sjæl fandt ingen gave herlig, så snart dens giver viste sig ukærlig: tag dem, min ædle herre.

Hamlet: Ha, ha; er I ærbar?

Ophelia: Nådige herre!

Hamlet: Er I smuk?

Ophelia: Hvad mener Eders Nåde?

Hamlet: At, hvis I er ærbar og smuk, skulle jeres ærbarhed ikke indlade sig med jeres skønhed.

Ophelia: Kunne skønheden have bedre omgang, Eders Nåde, end med ærbarhed?

Hamlet: Ja, bestemt. For skønhedens magt vil snarere forvandle ærbarheden fra hvad den er til en koblerske, end ærbarhedens magt kan forvandle skønheden til sin lige; det var før et paradoks; men nu bekræfter tiden det. Jeg elskede jer engang.

Ophelia: Ja, herre, det fik I mig sandelig til at tro.

Hamlet: I skulle ikke have troet mig; for dyden kan ikke sådan

indpodes i os, at vi ikke altid beholder en bismag af vor gamle stamme. Jeg elskede jer ikke.

Ophelia: Jeg blev så meget mere skuffet.

Hamlet: Gå i kloster; hvorfor vil du føde syndere til verden? Jeg selv er så nogenlunde retskaffen, og dog kunne jeg anklage mig selv for sådanne ting, at det var bedre min moder aldrig havde født mig. Jeg er hovmodig, hævngherrig og herskesyg; jeg har flere misgerninger på rede hånd, end jeg har tanker at klæde dem i, fantasi til at give dem skikkelse, eller tid til at udføre dem i. Hvorfor skal sådanne karle som jeg krybe omkring her mellem himmel og jord? Vi er en samling ærkeslyngler; tro ingen af os. I kloster! Af sted med dig.

Hamlet III.1 – ”Gå i kloster!”

Et værelse i slottet. Ophelia kommer ind.

Hamlet: Å, skøn Ophelia! – Nymfe, når du beder, glem ikke mine synder.

Ophelia: Gode herre!

Hvorledes har I haft det al den tid?

Hamlet: Jeg takker jer ærbødigst; godt, godt, godt!

Ophelia: Min prins, jeg har erindringsgaver fra jer, dem har jeg længe villet gi tilbage og ber jer nu ta mod dem.

Hamlet: Ikke jeg; jeg gav jer aldrig noget.

Ophelia: Eders Nåde,

I selv ved jo dog godt, I gav mig dem og med dem ord, der åndede så sødt, at de blev mere rige. Men nu, da de har mistet deres duft – tag dem tilbage! En ædel sjæl fandt ingen gave herlig, så snart dens giver viste sig ukærlig: tag dem, min ædle herre.

Hamlet: Ha, ha; er I ærbar?

Ophelia: Nådige herre!

Hamlet: Er I smuk?

Ophelia: Hvad mener Eders Nåde?

Hamlet: At, hvis I er ærbar og smuk, skulle jeres ærbarhed ikke indlade sig med jeres skønhed.

Ophelia: Kunne skønheden have bedre omgang, Eders Nåde, end med ærbarhed?

Hamlet: Ja, bestemt. For skønhedens magt vil snarere forvandle ærbarheden fra hvad den er til en koblerske, end ærbarhedens magt kan forvandle skønheden til sin lige; det var før et paradoks; men nu bekræfter tiden det. Jeg elskede jer engang.

Ophelia: Ja, herre, det fik I mig sandelig til at tro.

Hamlet: I skulle ikke have troet mig; for dyden kan ikke sådan

indpodes i os, at vi ikke altid beholder en bismag af vor gamle stamme. Jeg elskede jer ikke.

Ophelia: Jeg blev så meget mere skuffet.

Hamlet: Gå i kloster; hvorfor vil du føde syndere til verden? Jeg selv er så nogenlunde retskaffen, og dog kunne jeg anklage mig selv for sådanne ting, at det var bedre min moder aldrig havde født mig. Jeg er hovmodig, hævngherrig og herskesyg; jeg har flere misgerninger på rede hånd, end jeg har tanker at klæde dem i, fantasi til at give dem skikkelse, eller tid til at udføre dem i. Hvorfor skal sådanne karle som jeg krybe omkring her mellem himmel og jord? Vi er en samling ærkeslyngler; tro ingen af os. I kloster! Af sted med dig.

Hamlet III.1 – ”Gå i kloster!”

Et værelse i slottet. Ophelia kommer ind.

Hamlet: Å, skøn Ophelia! – Nymfe, når du beder, glem ikke mine synder.

Ophelia: Gode herre!

Hvorledes har I haft det al den tid?

Hamlet: Jeg takker jer ærbødigst; godt, godt, godt!

Ophelia: Min prins, jeg har erindringsgaver fra jer, dem har jeg længe villet gi tilbage og ber jer nu ta mod dem.

Hamlet: Ikke jeg; jeg gav jer aldrig noget.

Ophelia: Eders Nåde,

I selv ved jo dog godt, I gav mig dem og med dem ord, der åndede så sødt, at de blev mere rige. Men nu, da de har mistet deres duft – tag dem tilbage!

En ædel sjæl fandt ingen gave herlig, så snart dens giver viste sig ukærlig: tag dem, min ædle herre.

Hamlet: Ha, ha; er I ærbar?

Ophelia: Nådige herre!

Hamlet: Er I smuk?

Ophelia: Hvad mener Eders Nåde?

Hamlet: At, hvis I er ærbar og smuk, skulle jeres ærbarhed ikke indlade sig med jeres skønhed.

Ophelia: Kunne skønheden have bedre omgang, Eders Nåde, end med ærbarhed?

Hamlet: Ja, bestemt. For skønhedens magt vil snarere forvandle ærbarheden fra hvad den er til en koblerske, end ærbarhedens magt kan forvandle skønheden til sin lige; det var før et paradoks; men nu bekræfter tiden det. Jeg elskede jer engang.

Ophelia: Ja, herre, det fik I mig sandelig til at tro.

Hamlet: I skulle ikke have troet mig; for dyden kan ikke sådan

indpodes i os, at vi ikke altid beholder en bismag af vor gamle stamme. Jeg elskede jer ikke.

Ophelia: Jeg blev så meget mere skuffet.

Hamlet: Gå i kloster; hvorfor vil du føde syndere til verden? Jeg selv er så nogenlunde retskaffen, og dog kunne jeg anklage mig selv for sådanne ting, at det var bedre min moder aldrig havde født mig. Jeg er hovmodig, hævngherrig og herskesyg; jeg har flere misgerninger på rede hånd, end jeg har tanker at klæde dem i, fantasi til at give dem skikkelse, eller tid til at udføre dem i. Hvorfor skal sådanne karle som jeg krybe omkring her mellem himmel og jord? Vi er en samling ærkeslyngler; tro ingen af os. I kloster! Af sted med dig.

Hamlet, III.3 – “Min synd er led”

Agnes ark

Kongen: Min synd er led; den stinker op til himlen,
**af alle synder først af Gud forbandet,
et brodermord!** Men bede kan jeg ikke,
endskønt jeg vil og ønsker lige stærkt,
er skylden i mig stærkere end trangen;
og som en mand, der har et dobbelt hverv
**står jeg og tvivler hvor jeg skal begynde,
og gør slet intet.** Hvad om denne hånd
var end en gang så tyk af broderblod,
har himlen ikke regn nok til at vaske
den hvid som sne? **Hvad gavner da vel nåden,
hvis ikke den står frem for brødens ansigt?**
Og bønnen? Det er dog dens dobbeltmål
**at forebygge faldet og at skaffe
den faldne nåde?** – Opad vil jeg se!
Min synd er jo forbi. – Men å, hvordan
skal jeg da bede for at finde nåde? –
»Tilgiv mit onde mord!« – **Det er umuligt,
mens jeg beholder byttet, for hvis skyld
jeg øved dette mord:** min herskertrang,
min krone og min dronning. **Kan der gives
forladelse, når synden dog blir ved?**

At myrde sin broder er den
værste synd man kan begå.

Claudius ved ikke, hvordan
han skal gribe sin skyld
an, og ender derfor med at
gøre intet.

Hvis nåden ikke kan fjerne
broderblodet fra hans
hænder; ikke kan fjerne
synden - hvad gavner den
så?
Bønnens formål er at
forebygge synden, men
synden er jo allerede sket.
Selv hvis han kunne tilgives
sin synd, så ville det kræve
at han fralagde sig alle de
værdier, han har vundet
ved synden; hans plads som
Danmarks konge og sit
ægteskab med Gertrude.

Claudius ved at han ikke vil
opgive disse ting, og derfor
har han svært ved at bede
om tilgivelse for sin synd.

Hamlet, III.3 – “Min synd er led”

Kongens replikker

Kongen: Min synd er led; den stinker op til himlen,
af alle synder først af Gud forbandet,
et brodermord! Men bede kan jeg ikke,
endskønt jeg vil og ønsker lige stærkt,
er skylden i mig stærkere end trangen;
og som en mand, der har et dobbelt hverv
står jeg og tvivler hvor jeg skal begynde,
og gør slet intet. Hvad om denne hånd
var end en gang så tyk af broderblod,
har himlen ikke regn nok til at vaske
den hvid som sne? Hvad gavner da vel nåden,
hvis ikke den står frem for brødens ansigt?
Og bønnen? Det er dog dens dobbeltmål
at forebygge faldet og at skaffe
den faldne nåde? – Opad vil jeg se!
Min synd er jo forbi. – Men å, hvordan
skal jeg da bede for at finde nåde? –
»Tilgiv mit onde mord!« – Det er umuligt,
mens jeg beholder byttet, for hvis skyld
jeg øved dette mord: min herskertrang,
min krone og min dronning. Kan der gives
forladelse, når synden dog blir ved?

Hamlet, III.3 – “Min synd er led”

Kongen: Min synd er led; den stinker op til himlen,
af alle synder først af Gud forbandet,
et brodermord! Men bede kan jeg ikke,
endskønt jeg vil og ønsker lige stærkt,
er skylden i mig stærkere end trangen;
og som en mand, der har et dobbelt hverv
står jeg og tvivler hvor jeg skal begynde,
og gør slet intet. Hvad om denne hånd
var end en gang så tyk af broderblod,
har himlen ikke regn nok til at vaske
den hvid som sne? Hvad gavner da vel nåden,
hvis ikke den står frem for brødens ansigt?
Og bønnen? Det er dog dens dobbeltmål
at forebygge faldet og at skaffe
den faldne nåde? – Opad vil jeg se!
Min synd er jo forbi. – Men å, hvordan
skal jeg da bede for at finde nåde? –
»Tilgiv mit onde mord!« – Det er umuligt,
mens jeg beholder byttet, for hvis skyld
jeg øved dette mord: min herskertrang,
min krone og min dronning. Kan der gives
forladelse, når synden dog blir ved?

Hamlet, III.3 – “Min synd er led”

Kongen: Min synd er led; den stinker op til himlen,
af alle synder først af Gud forbandet,
et brodermord! Men bede kan jeg ikke,
endskønt jeg vil og ønsker lige stærkt,
er skylden i mig stærkere end trangen;
og som en mand, der har et dobbelt hverv
står jeg og tvivler hvor jeg skal begynde,
og gør slet intet. Hvad om denne hånd
var end en gang så tyk af broderblod,
har himlen ikke regn nok til at vaske
den hvid som sne? Hvad gavner da vel nåden,
hvis ikke den står frem for brødens ansigt?
Og bønnen? Det er dog dens dobbeltmål
at forebygge faldet og at skaffe
den faldne nåde? – Opad vil jeg se!
Min synd er jo forbi. – Men å, hvordan
skal jeg da bede for at finde nåde? –
»Tilgiv mit onde mord!« – Det er umuligt,
mens jeg beholder byttet, for hvis skyld
jeg øved dette mord: min herskertrang,
min krone og min dronning. Kan der gives
forladelse, når synden dog blir ved?

Hamlet, III.3 – “Min synd er led”

Kongen: Min synd er led; den stinker op til himlen,
af alle synder først af Gud forbandet,
et brodermord! Men bede kan jeg ikke,
endskønt jeg vil og ønsker lige stærkt,
er skylden i mig stærkere end trangen;
og som en mand, der har et dobbelt hverv
står jeg og tvivler hvor jeg skal begynde,
og gør slet intet. Hvad om denne hånd
var end en gang så tyk af broderblod,
har himlen ikke regn nok til at vaske
den hvid som sne? Hvad gavner da vel nåden,
hvis ikke den står frem for brødens ansigt?
Og bønnen? Det er dog dens dobbeltmål
at forebygge faldet og at skaffe
den faldne nåde? – Opad vil jeg se!
Min synd er jo forbi. – Men å, hvordan
skal jeg da bede for at finde nåde? –
»Tilgiv mit onde mord!« – Det er umuligt,
mens jeg beholder byttet, for hvis skyld
jeg øved dette mord: min herskertrang,
min krone og min dronning. Kan der gives
forladelse, når synden dog blir ved?

Hamlet, IV.7 – “Leartes’ hævn”

Agnes ark

Et andet værelse i slottet. Kongen og Laertes kommer ind.

Kongen: **Nu ved du alt og må frikende mig** og i dit hjerte gi mig plads som ven, så sandt som du har hørt og klart forstået, at han, der myrdede din ædle far, **har efterstræbt mit liv.**

Laertes: Det synes klart.

Men sig, hvorfor I ikke straffede en dåd, så blodig og forbryderisk,

hvortil dog jeres egen sikkerhed, højhed og klogskab – alt opfordred jer?

Kongen: Af to særskilte grunde, som du måske vil finde krafteløse; mig var de stærke. Husk, for dronningen, hans mor, er han jo næsten selve livet; og jeg – det være fortrin eller fejl – er knyttet helt med liv og sjæl til hende, så lisom stjernen ikke viger fra sin bane, kan jeg intet uden hende.

Den anden grund til at jeg ikke gik til landets lov og ret, er den at **folket er ham så stærkt hengiven;** som den kilde, der kan forvandle træ til sten, så dyster det hans ugering i sin kærlighed og skaber lænker om til hæderstegn; **min pil er alt for let imod den storm; den ville vende om igen til buen og ikke nå det mål jeg sigted mod.**

Laertes: Og dermed har jeg tabt en ædel far, og set en søster drevet ud i vanvid, hvis værd – om jeg tør prise, hvad hun var – stod højt på tinden af vor tid og søgte sin lige. **Men min hævn skal endnu komme.** [Et bud kommer ind]

Claudius har fået Leartes til at tro på sin uskyld i Polonius’ død.

Claudius fortæller, at Hamlet ønsker ham død. Leartes spørger hvorfor Hamlet ikke blev straffet.

Claudius frygter folkets kærlighed for Hamlet.

Han ved, at det ville skade ham selv, hvis han åbenlyst skulle udfordre Hamlet. Det kunne koste ham tronen.

Leartes vil i så fald selv sikre retfærdighed.

Kongen: Hvad nyt?

Buddet: To breve fra prins Hamlet; til Eders Højhed dette her, det andet til dronningen.

Kongen: Laertes, du skal høre brevet. – Gå!

[Buddet går]

[Læser] »Høje og mægtige herre! I skal vide, at jeg er blevet sat **nøgen** i land i jeres rige. I morgen skal jeg bede om tilladelse til at se jeres kongelige majestæts øjne, og da skal jeg (med jeres nådige samtykke) berette anledningen til min pludselige og højst sælsomme tilbagekomst. Hamlet.

Hvad er dog det? Er alle kommet hjem?

Hvad? Eller er det digt og opspind?

Laertes: Kender I skriften?

Kongen: Det er Hamlets håndskrift. – »Nøgen,« i efterskriften siger han »alene«, kan du forklare det?

Laertes: Nej, jeg forstår det ikke, herre; men lad ham blot komme!

Den tanke gir det syge hjerte mod, at jeg skal se den dag, da jeg kan sige ham op i ansigtet: **»Det gjorde du!«**

Kongen: **Må jeg nu råde dig?**

Laertes: Ja, herre konge, når blot I ikke råder mig til fred.

Kongen: Til fred for dig. Hvis han er kommet hjem fra rejsen utilfreds og nægter så

at ta af sted igen, **så lokker jeg ham til en bedrift min tanke nu har modnet, hvorved han uundgåeligt må falde, og om hans død skal ikke mindste pust af dadel røre sig, så selv hans mor frikender denne list og kalder det et uheld.**

Laertes: Jeg vil lyde jer, min konge – helst, hvis I kunne ordne det sådan, **at jeg blev redskab.**

Jeg myrder ham om så det er i kirken selv.

Nøgen; værende alene og uden våben.

Leartes vil straffe Hamlet for hans skyld i Polonius’ død og Ophelias vanvid.

Claudius har lagt en plan for hvordan de to kan dræbe Hamlet og få det til at ligne et uheld. At lægge en fælde er en kujons metode.

Leartes ønsker at være den, der dræber Hamlet.

Hamlet, IV.7 – “Leartes’ hævn”

Kongens replikker

Et andet værelse i slottet. Kongen og Laertes kommer ind.

Kongen: Nu ved du alt og må frikende mig og i dit hjerte gi mig plads som ven, så sandt som du har hørt og klart forstået, at han, der myrdede din ædle far, har efterstræbt mit liv.

Laertes: Det synes klart.

Men sig, hvorfor I ikke straffede en dåd, så blodig og forbryderisk, hvortil dog jeres egen sikkerhed, højhed og klogskab – alt opfordred jer?

Kongen: Af to særskilte grunde, som du måske vil finde kraftesløse; mig var de stærke. Husk, for dronningen, hans mor, er han jo næsten selve livet; og jeg – det være fortrin eller fejl – er knyttet helt med liv og sjæl til hende, så lisom stjernen ikke viger fra sin bane, kan jeg intet uden hende. Den anden grund til at jeg ikke gik til landets lov og ret, er den at folket er ham så stærkt hengiven; som den kilde, der kan forvandle træ til sten, så dypper det hans ugering i sin kærlighed og skaber lænker om til hæderstegn; min pil er alt for let imod den storm; den ville vende om igen til buen og ikke nå det mål jeg sigted mod.

Laertes: Og dermed har jeg tabt en ædel far, og set en søster drevet ud i vanvid, hvis værd – om jeg tør prise, hvad hun var – stod højt på tinden af vor tid og søgte sin lige. Men min hævn skal endnu komme. [Et bud kommer ind]

Kongen: Hvad nyt?

Buddet: To breve fra prins Hamlet; til Eders Højhed dette her, det andet til dronningen.

Kongen: Laertes, du skal høre brevet. – Gå!

[Buddet går]

[Læser] »Høje og mægtige herre! I skal vide, at jeg er blevet sat nøgen i land i jeres rige. I morgen skal jeg bede om tilladelse til at se jeres kongelige majestæts øjne, og da skal jeg (med jeres nådige samtykke) berette anledningen til min pludselige og højst sælsomme tilbagekomst.

Hamlet.

Hvad er dog det? Er alle kommet hjem?

Hvad? Eller er det digt og opspind?

Laertes: Kender I skriften?

Kongen: Det er Hamlets håndskrift. – »Nøgen,« i efterskriften siger han »alene«, kan du forklare det?

Laertes: Nej, jeg forstår det ikke, herre; men lad ham blot komme! Den tanke gir det syge hjerte mod, at jeg skal se den dag, da jeg kan sige ham op i ansigtet: »Det gjorde du!«

Kongen: Må jeg nu råde dig?

Laertes: Ja, herre konge, når blot I ikke råder mig til fred.

Kongen: Til fred for dig. Hvis han er kommet hjem fra rejsen utilfreds og nægter så at ta af sted igen, så lokker jeg ham til en bedrift min tanke nu har modnet, hvorved han uundgåeligt må falde, og om hans død skal ikke mindste pust af dadel røre sig, så selv hans mor frikender denne list og kalder det et uheld.

Laertes: Jeg vil lyde jer, min konge – helst, hvis I kunne ordne det sådan, at jeg blev redskab.

Jeg myrder ham om så det er i kirken selv.

Hamlet, IV.7 – “Leartes’ hævn”

Leartes replikker

Et andet værelse i slottet. Kongen og Laertes kommer ind.

Kongen: Nu ved du alt og må frikende mig og i dit hjerte gi mig plads som ven, så sandt som du har hørt og klart forstået, at han, der myrdede din ædle far, har efterstræbt mit liv.

Laertes: Det synes klart.

Men sig, hvorfor I ikke straffede en dåd, så blodig og forbryderisk, hvortil dog jeres egen sikkerhed, højhed og klogskab – alt opfordred jer?

Kongen: Af to særskilte grunde, som du måske vil finde kraftesløse; mig var de stærke. Husk, for dronningen, hans mor, er han jo næsten selve livet; og jeg – det være fortrin eller fejl – er knyttet helt med liv og sjæl til hende, så lisom stjernen ikke viger fra sin bane, kan jeg intet uden hende. Den anden grund til at jeg ikke gik til landets lov og ret, er den at folket er ham så stærkt hengiven; som den kilde, der kan forvandle træ til sten, så dypper det hans ugering i sin kærlighed og skaber lænker om til hæderstegn; min pil er alt for let imod den storm; den ville vende om igen til buen og ikke nå det mål jeg sigted mod.

Laertes: Og dermed har jeg tabt en ædel far, og set en søster drevet ud i vanvid, hvis værd – om jeg tør prise, hvad hun var – stod højt på tinden af vor tid og søgte sin lige. Men min hævn skal endnu komme.

[Et bud kommer ind]

Kongen: Hvad nyt?

Buddet: To breve fra prins Hamlet; til Eders Højhed dette her, det andet til dronningen.

Kongen: Laertes, du skal høre brevet. – Gå!

[Buddet går]

[Læser] »Høje og mægtige herre! I skal vide, at jeg er blevet sat nøgen i land i jeres rige. I morgen skal jeg bede om tilladelse til at se jeres kongelige majestæts øjne, og da skal jeg (med jeres nådige samtykke) berette anledningen til min pludselige og højst sælsomme tilbagekomst.

Hamlet.

Hvad er dog det? Er alle kommet hjem?

Hvad? Eller er det digt og opspind?

Laertes: Kender I skriften?

Kongen: Det er Hamlets håndskrift. – »Nøgen,« i efterskriften siger han »alene«, kan du forklare det?

Laertes: Nej, jeg forstår det ikke, herre; men lad ham blot komme!

Den tanke gir det syge hjerte mod, at jeg skal se den dag, da jeg kan sige ham op i ansigtet: »Det gjorde du!«

Kongen: Må jeg nu råde dig?

Laertes: Ja, herre konge, når blot I ikke råder mig til fred.

Kongen: Til fred for dig. Hvis han er kommet hjem fra rejsen utilfreds og nægter så at ta af sted igen, så lokker jeg ham til en bedrift min tanke nu har modnet, hvorved han uundgåeligt må falde, og om hans død skal ikke mindste pust af dadel røre sig, så selv hans mor frikender denne list og kalder det et uheld.

Laertes: Jeg vil lyde jer, min konge – helst, hvis I kunne ordne det sådan, at jeg blev redskab.

Jeg myrder ham om så det er i kirken selv.

Hamlet, IV.7 – “Leartes’ hævn”

Et andet værelse i slottet. Kongen og Laertes kommer ind.

Kongen: Nu ved du alt og må frikende mig og i dit hjerte gi mig plads som ven, så sandt som du har hørt og klart forstået, at han, der myrdede din ædle far, har efterstræbt mit liv.

Laertes: Det synes klart.

Men sig, hvorfor I ikke straffede en dåd, så blodig og forbryderisk, hvortil dog jeres egen sikkerhed, højhed og klogskab – alt opfordred jer?

Kongen: Af to særskilte grunde, som du måske vil finde kraftesløse; mig var de stærke. Husk, for dronningen, hans mor, er han jo næsten selve livet; og jeg – det være fortrin eller fejl – er knyttet helt med liv og sjæl til hende, så lisom stjernen ikke viger fra sin bane, kan jeg intet uden hende. Den anden grund til at jeg ikke gik til landets lov og ret, er den at folket er ham så stærkt hengiven; som den kilde, der kan forvandle træ til sten, så dyster det hans ugering i sin kærlighed og skaber lænker om til hæderstegn; min pil er alt for let imod den storm; den ville vende om igen til buen og ikke nå det mål jeg sigted mod.

Laertes: Og dermed har jeg tabt en ædel far, og set en søster drevet ud i vanvid, hvis værd – om jeg tør prise, hvad hun var – stod højt på tinden af vor tid og søgte sin lige. Men min hævn skal endnu komme. [Et bud kommer ind]

Kongen: Hvad nyt?

Buddet: To breve fra prins Hamlet; til Eders Højhed dette her, det andet til dronningen.

Kongen: Laertes, du skal høre brevet. – Gå!

[Buddet går]

[Læser] »Høje og mægtige herre! I skal vide, at jeg er blevet sat nøgen i land i jeres rige. I morgen skal jeg bede om tilladelse til at se jeres kongelige majestæts øjne, og da skal jeg (med jeres nådige samtykke) berette anledningen til min pludselige og højst sælsomme tilbagekomst.

Hamlet.

Hvad er dog det? Er alle kommet hjem?

Hvad? Eller er det digt og opspind?

Laertes: Kender I skriften?

Kongen: Det er Hamlets håndskrift. – »Nøgen,« i efterskriften siger han »alene«, kan du forklare det?

Laertes: Nej, jeg forstår det ikke, herre; men lad ham blot komme!

Den tanke gir det syge hjerte mod, at jeg skal se den dag, da jeg kan sige ham op i ansigtet: »Det gjorde du!«

Kongen: Må jeg nu råde dig?

Laertes: Ja, herre konge, når blot I ikke råder mig til fred.

Kongen: Til fred for dig. Hvis han er kommet hjem fra rejsen utilfreds og nægter så at ta af sted igen, så lokker jeg ham til en bedrift min tanke nu har modnet, hvorved han uundgåeligt må falde, og om hans død skal ikke mindste pust af dadel røre sig, så selv hans mor frikender denne list og kalder det et uheld.

Laertes: Jeg vil lyde jer, min konge – helst, hvis I kunne ordne det sådan, at jeg blev redskab.

Jeg myrder ham om så det er i kirken selv.

Hamlet, IV.7 – “Leartes’ hævn”

Et andet værelse i slottet. Kongen og Laertes kommer ind.

Kongen: Nu ved du alt og må frikende mig og i dit hjerte gi mig plads som ven, så sandt som du har hørt og klart forstået, at han, der myrdede din ædle far, har efterstræbt mit liv.

Laertes: Det synes klart.

Men sig, hvorfor I ikke straffede en dåd, så blodig og forbryderisk, hvortil dog jeres egen sikkerhed, højhed og klogskab – alt opfordred jer?

Kongen: Af to særskilte grunde, som du måske vil finde kraftesløse; mig var de stærke. Husk, for dronningen, hans mor, er han jo næsten selve livet; og jeg – det være fortrin eller fejl – er knyttet helt med liv og sjæl til hende, så lisom stjernen ikke viger fra sin bane, kan jeg intet uden hende. Den anden grund til at jeg ikke gik til landets lov og ret, er den at folket er ham så stærkt hengiven; som den kilde, der kan forvandle træ til sten, så dypper det hans ugering i sin kærlighed og skaber lænker om til hæderstegn; min pil er alt for let imod den storm; den ville vende om igen til buen og ikke nå det mål jeg sigted mod.

Laertes: Og dermed har jeg tabt en ædel far, og set en søster drevet ud i vanvid, hvis værd – om jeg tør prise, hvad hun var – stod højt på tinden af vor tid og søgte sin lige. Men min hævn skal endnu komme. [Et bud kommer ind]

Kongen: Hvad nyt?

Buddet: To breve fra prins Hamlet; til Eders Højhed dette her, det andet til dronningen.

Kongen: Laertes, du skal høre brevet. – Gå!

[Buddet går]

[Læser] »Høje og mægtige herre! I skal vide, at jeg er blevet sat nøgen i land i jeres rige. I morgen skal jeg bede om tilladelse til at se jeres kongelige majestæts øjne, og da skal jeg (med jeres nådige samtykke) berette anledningen til min pludselige og højst sælsomme tilbagekomst.

Hamlet.

Hvad er dog det? Er alle kommet hjem?

Hvad? Eller er det digt og opspind?

Laertes: Kender I skriften?

Kongen: Det er Hamlets håndskrift. – »Nøgen,« i efterskriften siger han »alene«, kan du forklare det?

Laertes: Nej, jeg forstår det ikke, herre; men lad ham blot komme!

Den tanke gir det syge hjerte mod, at jeg skal se den dag, da jeg kan sige ham op i ansigtet: »Det gjorde du!«

Kongen: Må jeg nu råde dig?

Laertes: Ja, herre konge, når blot I ikke råder mig til fred.

Kongen: Til fred for dig. Hvis han er kommet hjem fra rejsen utilfreds og nægter så at ta af sted igen, så lokker jeg ham til en bedrift min tanke nu har modnet, hvorved han uundgåeligt må falde, og om hans død skal ikke mindste pust af dadel røre sig, så selv hans mor frikender denne list og kalder det et uheld.

Laertes: Jeg vil lyde jer, min konge – helst, hvis I kunne ordne det sådan, at jeg blev redskab.

Jeg myrder ham om så det er i kirken selv.

Hamlet, V.1 – “Ophelias begravelse”

Agnes ark

[Hamlet står bag en busk. Ligbærere kommer ind med en kiste; kongen, dronningen, Laertes og følge. Bagefter en præst]

Laertes: Hvad så mer af ritualet?

Hamlet: **Det er Laertes, en ædel, fornem mand!**

Laertes: Hvad mer af ritualet?

Præsten: Ved hendes jordefærd har vi dog strakt os så langt vi kunne. **Hendes død var tvivlsom.**

Hvis ikke magtbud havde tvunget loven, så hvilte hun, til domsbasunen lød,

i uindviet jord; og ikke bønner,

men sten og skår var blevet kastet på.

Her gives hende dog en pigekrans

og den jomfruelige blomsterstrøning!

Hun får en hellig grav og klang af klokker.

Laertes: **Kan ikke mer tillades?**

Præsten: Nej, kun det.

Vi ville gøre vold på gammel gravskik,

hvis vi sang requiem og lyste fred

som for de salige, der dør i Herren.

Laertes: Læg hende da i jordens skød, og gid der

af hendes skønne rene jomfrulegem

må gro violer. – **Vid, du hårde præst,**

min søster skal som engel stå ved tronen,

imens du vrider dig i helveds flammer.

Hamlet: Hvad? Skøn Ophelia?

Laertes: **Gid trefold ve ti gange trefold falde**

på den forbandede, hvis niddingsdåd

har røvet dig din fine lyse ånd!

Hamlet: **Hvem er han,**

hvis smerte taler i så høje toner?

Hvem er det, som med sorgens ord besværges

de høje stjerners løb, så de må lytte

som slagne med forundring? Her er jeg,

Hamlet beundrer Leartes og ved ikke, at Leartes er

rasende på ham.

Ophelia begik selvmord.

Præsten er blevet tvunget

til at begrave Ophelia i

indviet jord. Normalt vil en

selvmorder ikke få lov at

komme i himlen.

Leartes vil ikke acceptere, at hendes begravelse ikke udføres efter normal skik. Men præsten vil ikke gøre mere.

Leartes er vred og forsikrer præsten om, at Ophelia fortjener at komme i himlen mere end han.

Leartes forbander Hamlet, som han mener er skyld i Ophelias død.

Hamlet springer frem og betvivler dybden af Leartes' sorg.

Hamlet af Danmark.

[Hamlet springer frem]

Laertes: **Djæveln ta din sjæl!**

Hamlet: **Å, jeg vil slås med ham om denne sag,** så længe mine øjenlåg kan blinke.

Kongen: Hamlet! Om hvilken sag?

Hamlet: **Jeg elskede**

Ophelia; fyrretyve tusind brødre med hele deres kærlighed lagt sammen,

de måler ikke min. – Hvad vil du gøre for hende?

Kongen: Han er splittergal, Laertes!

Hamlet: **Hvad vil du gøre? Vis mig det!**

Slås, græde, faste, sønderrive dig?

Uddrikke floden, æde krokodiller?

Jeg gør det; kom du for at klynke, springe i hendes grav og overbyde mig? –

Lad dig begrave levende med hende!

Det vil jeg med; og snakker du om bjerge –

lad millioner tønder land opdynges

her over os, indtil vor gravhøj stiger

og svidende mod solens glød sin top

gør Ossa til en vorte! – Praler du,

godt, så kan jeg ta store ord i munden

så vel som du!

Kongen: Det er det rene vanvid;

hans anfald varer kun en tid.

Hamlet: **Hvorfor er I sådan imod mig, herre?**

Jeg var dog jeres ven, men lige meget!

Lad Herkules selv gøre, hvad han kan;

en kat vil mjave, hunden vise tand.

[Han går]

Kongen: Laertes, styrk nu din tålmodighed ved det hvorom vi talte i går aftes.

Vi sætter snarest denne sag i værk.

Leartes angriber Hamlet. Hamlet mener, at hans sorg er dybere end Leartes'.

Hamlet erklærer sin kærlighed til Ophelia - den kærlighed som han tidligere benægtede.

Hamlet begynder at opremse alle de ting han ville gøre for at bevise sin kærlighed for Ophelia; vanvittige ting.

Hamlet forstår ikke, hvorfor Leartes er så vred på ham, men i sit raseri er han ligeglad.

Kongen vil igangsætte planen for Hamlets død.

Hamlet, V.1 – “Ophelias begravelse”

Præstens replikker

[Hamlet står bag en busk. Ligbærere kommer ind med en kiste; kongen, dronningen, Laertes og følge. Bagefter en præst]

Laertes: Hvad så mer af ritualet?

Hamlet: Det er Laertes, en ædel, fornem mand!

Laertes: Hvad mer af ritualet?

Præsten: Ved hendes jordefærd har vi dog strakt os så langt vi kunne. Hendes død var tvivlsom.

Hvis ikke magtbud havde tvunget loven,

så hvilte hun, til domsbasunen lød,

i uindviet jord; og ikke bønner,

men sten og skår var blevet kastet på.

Her gives hende dog en pigekrans

og den jomfruelige blomsterstrøning!

Hun får en hellig grav og klang af klokker.

Laertes: Kan ikke mer tillades?

Præsten: Nej, kun det.

Vi ville gøre vold på gammel gravskik,

hvis vi sang requiem og lyste fred

som for de salige, der dør i Herren.

Laertes: Læg hende da i jordens skød, og gid der

af hendes skønne rene jomfrulegem

må gro violer. – Vid, du hårde præst,

min søster skal som engel stå ved tronen,

imens du vrider dig i helveds flammer.

Hamlet: Hvad? Skøn Ophelia?

Laertes: Gid trefold ve ti gange trefold falde

på den forbandede, hvis niddingsdåd

har røvet dig din fine lyse ånd!

Hamlet: Hvem er han,

hvis smerte taler i så høje toner?

Hvem er det, som med sorgens ord besværger

de høje stjerners løb, så de må lytte

som slagne med forundring? Her er jeg,

Hamlet af Danmark.

[Hamlet springer frem]

Laertes: Djæveln ta din sjæl!

Hamlet: Å, jeg vil slås med ham om denne sag, så længe mine øjenlåg kan blinke.

Kongen: Hamlet! Om hvilken sag?

Hamlet: Jeg elskede

Ophelia; fyrretyve tusind brødre

med hele deres kærlighed lagt sammen,

de måler ikke min. – Hvad vil du gøre

for hende?

Kongen: Han er splittergal, Laertes!

Hamlet: Hvad vil du gøre? Vis mig det!

Slås, græde, faste, sønderrive dig?

Uddrikke floden, æde krokodiller?

Jeg gør det; kom du for at klynke, springe

i hendes grav og overbyde mig? –

Lad dig begrave levende med hende!

Det vil jeg med; og snakker du om bjerge –

lad millioner tønder land opdynges

her over os, indtil vor gravhøj stiger

og svidende mod solens glød sin top

gør Ossa til en vorte! – Praler du,

godt, så kan jeg ta store ord i munden

så vel som du!

Kongen: Det er det rene vanvid;

hans anfald varer kun en tid.

Hamlet: Hvorfor er I sådan imod mig, herre?

Jeg var dog jeres ven, men lige meget!

Lad Herkules selv gøre, hvad han kan;

en kat vil mjave, hunden vise tand.

[Han går]

Kongen: Laertes, styrk nu din tålmodighed

ved det hvorom vi talte i går aftes.

Vi sætter snarest denne sag i værk.

Hamlet, V.1 – “Ophelias begravelse”

Hamlets replikker

[Hamlet står bag en busk. Ligbærere kommer ind med en kiste; kongen, dronningen, Laertes og følge. Bagefter en præst]

Laertes: Hvad så mer af ritualet?

Hamlet: Det er Laertes, en ædel, fornem mand!

Laertes: Hvad mer af ritualet?

Præsten: Ved hendes jordefærd har vi dog strakt os så langt vi kunne. Hendes død var tvivlsom.

Hvis ikke magtbud havde tvunget loven,

så hvilte hun, til domsbasunen lød,

i uindviet jord; og ikke bønner,

men sten og skår var blevet kastet på.

Her gives hende dog en pigekrans

og den jomfruelige blomsterstrøning!

Hun får en hellig grav og klang af klokker.

Laertes: Kan ikke mer tillades?

Præsten: Nej, kun det.

Vi ville gøre vold på gammel gravskik,

hvis vi sang requiem og lyste fred

som for de salige, der dør i Herren.

Laertes: Læg hende da i jordens skød, og gid der

af hendes skønne rene jomfrulegem

må gro violer. – Vid, du hårde præst,

min søster skal som engel stå ved tronen,

imens du vrider dig i helveds flammer.

Hamlet: Hvad? Skøn Ophelia?

Laertes: Gid trefold ve ti gange trefold falde

på den forbandede, hvis niddingsdåd

har røvet dig din fine lyse ånd!

Hamlet: Hvem er han,

hvis smerte taler i så høje toner?

Hvem er det, som med sorgens ord besværger

de høje stjerners løb, så de må lytte

som slagne med forundring? Her er jeg,

Hamlet af Danmark.

[Hamlet springer frem]

Laertes: Djæveln ta din sjæl!

Hamlet: Å, jeg vil slås med ham om denne sag, så længe mine øjenlåg kan blinke.

Kongen: Hamlet! Om hvilken sag?

Hamlet: Jeg elskede

Ophelia; fyrretyve tusind brødre

med hele deres kærlighed lagt sammen,

de måler ikke min. – Hvad vil du gøre

for hende?

Kongen: Han er splittergal, Laertes!

Hamlet: Hvad vil du gøre? Vis mig det!

Slås, græde, faste, sønderrive dig?

Uddrikke floden, æde krokodiller?

Jeg gør det; kom du for at klynke, springe

i hendes grav og overbyde mig? –

Lad dig begrave levende med hende!

Det vil jeg med; og snakker du om bjerge –

lad millioner tønder land opdynges

her over os, indtil vor gravhøj stiger

og svidende mod solens glød sin top

gør Ossa til en vorte! – Praler du,

godt, så kan jeg ta store ord i munden

så vel som du!

Kongen: Det er det rene vanvid;

hans anfald varer kun en tid.

Hamlet: Hvorfor er I sådan imod mig, herre?

Jeg var dog jeres ven, men lige meget!

Lad Herkules selv gøre, hvad han kan;

en kat vil mjave, hunden vise tand.

[Han går]

Kongen: Laertes, styrk nu din tålmodighed

ved det hvorom vi talte i går aftes.

Vi sætter snarest denne sag i værk.

Hamlet, V.1 – “Ophelias begravelse”

Kongen replikker

[Hamlet står bag en busk. Ligbærere kommer ind med en kiste; kongen, dronningen, Laertes og følge. Bagefter en præst]

Laertes: Hvad så mer af ritualet?

Hamlet: Det er Laertes, en ædel, fornem mand!

Laertes: Hvad mer af ritualet?

Præsten: Ved hendes jordefærd har vi dog strakt os så langt vi kunne. Hendes død var tvivlsom.

Hvis ikke magtbud havde tvunget loven,

så hvilte hun, til domsbasunen lød,

i uindviet jord; og ikke bønner,

men sten og skår var blevet kastet på.

Her gives hende dog en pigekrans

og den jomfruelige blomsterstrøning!

Hun får en hellig grav og klang af klokker.

Laertes: Kan ikke mer tillades?

Præsten: Nej, kun det.

Vi ville gøre vold på gammel gravskik,

hvis vi sang requiem og lyste fred

som for de salige, der dør i Herren.

Laertes: Læg hende da i jordens skød, og gid der

af hendes skønne rene jomfrulegem

må gro violer. – Vid, du hårde præst,

min søster skal som engel stå ved tronen,

imens du vrider dig i helveds flammer.

Hamlet: Hvad? Skøn Ophelia?

Laertes: Gid trefold ve ti gange trefold falde

på den forbandede, hvis niddingsdåd

har røvet dig din fine lyse ånd!

Hamlet: Hvem er han,

hvis smerte taler i så høje toner?

Hvem er det, som med sorgens ord besværger

de høje stjerners løb, så de må lytte

som slagne med forundring? Her er jeg,

Hamlet af Danmark.

[Hamlet springer frem]

Laertes: Djæveln ta din sjæl!

Hamlet: Å, jeg vil slås med ham om denne sag, så længe mine øjenlåg kan blinke.

Kongen: Hamlet! Om hvilken sag?

Hamlet: Jeg elskede

Ophelia; fyrretyve tusind brødre

med hele deres kærlighed lagt sammen,

de måler ikke min. – Hvad vil du gøre

for hende?

Kongen: Han er splittergal, Laertes!

Hamlet: Hvad vil du gøre? Vis mig det!

Slås, græde, faste, sønderrive dig?

Uddrikke floden, æde krokodiller?

Jeg gør det; kom du for at klynke, springe

i hendes grav og overbyde mig? –

Lad dig begrave levende med hende!

Det vil jeg med; og snakker du om bjerge –

lad millioner tønder land opdynges

her over os, indtil vor gravhøj stiger

og svidende mod solens glød sin top

gør Ossa til en vorte! – Praler du,

godt, så kan jeg ta store ord i munden

så vel som du!

Kongen: Det er det rene vanvid;

hans anfald varer kun en tid.

Hamlet: Hvorfor er I sådan imod mig, herre?

Jeg var dog jeres ven, men lige meget!

Lad Herkules selv gøre, hvad han kan;

en kat vil mjave, hunden vise tand.

[Han går]

Kongen: Laertes, styrk nu din tålmodighed

ved det hvorom vi talte i går aftes.

Vi sætter snarest denne sag i værk.

Hamlet, V.1 – “Ophelias begravelse”

Laertes replikker

[Hamlet står bag en busk. Ligbærere kommer ind med en kiste; kongen, dronningen, Laertes og følge. Bagefter en præst]

Laertes: Hvad så mer af ritualet?

Hamlet: Det er Laertes, en ædel, fornem mand!

Laertes: Hvad mer af ritualet?

Præsten: Ved hendes jordefærd har vi dog strakt os så langt vi kunne. Hendes død var tvivlsom.

Hvis ikke magtbud havde tvunget loven,

så hvilte hun, til domsbasunen lød,

i uindviet jord; og ikke bønner,

men sten og skår var blevet kastet på.

Her gives hende dog en pigekrans

og den jomfruelige blomsterstrøning!

Hun får en hellig grav og klang af klokker.

Laertes: Kan ikke mer tillades?

Præsten: Nej, kun det.

Vi ville gøre vold på gammel gravskik,

hvis vi sang requiem og lyste fred

som for de salige, der dør i Herren.

Laertes: Læg hende da i jordens skød, og gid der

af hendes skønne rene jomfrulegem

må gro violer. – Vid, du hårde præst,

min søster skal som engel stå ved tronen,

imens du vrider dig i helveds flammer.

Hamlet: Hvad? Skøn Ophelia?

Laertes: Gid trefold ve ti gange trefold falde

på den forbandede, hvis niddingsdåd

har røvet dig din fine lyse ånd!

Hamlet: Hvem er han,

hvis smerte taler i så høje toner?

Hvem er det, som med sorgens ord besværger

de høje stjerners løb, så de må lytte

som slagne med forundring? Her er jeg,

Hamlet af Danmark.

[Hamlet springer frem]

Laertes: Djæveln ta din sjæl!

Hamlet: Å, jeg vil slås med ham om denne sag, så længe mine øjenlåg kan blinke.

Kongen: Hamlet! Om hvilken sag?

Hamlet: Jeg elskede

Ophelia; fyrretyve tusind brødre

med hele deres kærlighed lagt sammen,

de måler ikke min. – Hvad vil du gøre

for hende?

Kongen: Han er splittergal, Laertes!

Hamlet: Hvad vil du gøre? Vis mig det!

Slås, græde, faste, sønderrive dig?

Uddrikke floden, æde krokodiller?

Jeg gør det; kom du for at klynke, springe

i hendes grav og overbyde mig? –

Lad dig begrave levende med hende!

Det vil jeg med; og snakker du om bjerge –

lad millioner tønder land opdynges

her over os, indtil vor gravhøj stiger

og svidende mod solens glød sin top

gør Ossa til en vorte! – Praler du,

godt, så kan jeg ta store ord i munden

så vel som du!

Kongen: Det er det rene vanvid;

hans anfald varer kun en tid.

Hamlet: Hvorfor er I sådan imod mig, herre?

Jeg var dog jeres ven, men lige meget!

Lad Herkules selv gøre, hvad han kan;

en kat vil mjave, hunden vise tand.

[Han går]

Kongen: Laertes, styrk nu din tålmodighed

ved det hvorom vi talte i går aftes.

Vi sætter snarest denne sag i værk.

Hamlet, V.2 - "Dødsscenen"

Agnes' ark

1/2

Horatio: I kommer til at tabe dette væddemål.

Hamlet: Det tror jeg ikke. Siden han drog til Frankrig, har jeg været i stadig træning, jeg vinder på de stød jeg har forud. –

Men du kan ikke forestille dig, **hvor beklemt jeg føler mig her om hjertet**; men det har ikke noget at sige.

Horatio: Jamen, bedste herre –

Hamlet: Det er bare noget pjat; det er den slags bange anelser, som måske ville gøre en kvinde nervøs.

Horatio: Hvis I har bange anelser ved det, så **ret jer efter det**; så skal jeg forhindre at de kommer herhen, og sige at I ikke er oplagt.

Hamlet: Ikke tale om! **Vi trodsers varslerne**. Lad det være. [Kongen, dronningen, Laertes, Osrik, adelsmænd og følge, der varslerne.]

bringer kårder og handsker; et bord med vinkarafler]

Kongen: Kom, Hamlet, kom, tag denne hånd af mig.

[Han lægger Laertes' hånd i Hamlets]

Hamlet: **Tilgiv mig, herre; jeg har gjort jer uret**; tilgiv, så sandt I er en riddersmand.

Her ved enhver, og I har sikkert hørt, at jeg er straffet med stor sindsforvirring.

Hvad jeg har gjort, som kunne støde an så heftigt mod jer ære og natur,

forkynder jeg for alle her, var vanvid.

Lad min forsikring her for disse vidner,

at aldrig har jeg krænket jer forsægtligt,

frikende mig i jeres ædle sind,

som en, der skød sin pil op over huset

og traf sin bror.

Laertes: **Nu har I fyldestgjort**

naturen, som vel stærkest skulle drive

til hævn i denne sag; **men når det angår**

min ære, afslår jeg forlig og bod,

til ældre adelsmænd af prøvet hæder

har givet deres skøn og råd til fred,

således at mit navn kan være pletfrit.

Hamlet fornemmer, at noget er galt. – Dette er Hamlets mulighed for at

Horatio mener at Hamlet bør lytte til sin fornemmelse.

Hamlet vil ikke lytte til

Hamlet beder Laertes om tilgivelse for de ting han har gjort, der har såret Laertes.

Hamlet har aldrig ønsket at såre Laertes.

Laertes godkender Hamlets undskyldning, men vil stadig kræve æresoprettelse gennem duellen.

Men indtil da **modtar jeg glad jert venskab** som venskab og vil ikke krænke det.

Hamlet: **Det tar jeg glad imod og glæder mig til denne broderlige væddedyst.**

Så kom med klingerne!

Kongen: Sæt bægrene med vin på bordet der. – **Hvis Hamlet gir Laertes det første eller andet stød,**

skal alle skansernes kanoner dundre; **så drikker kongen på prins Hamlets held,**

og i hans bæger skal en perle kastes så kostelig, som ikke fire konger tilsammen bar i Danmarks kongekrone.

Hamlet: Kom an!

Laertes: Kom an!

[De fægter]

Hamlet: Et!

Laertes: Nej!

Hamlet: Lad os få dom!

Horatio: Et stød; et afgjort stød!

Laertes: Nå, om igen!

Kongen: Vent! Giv mig bægret. Hamlet, denne perle er din; din skål!

[Trompetfanfare. Kanonskud udenfor]

Her, giv ham bægeret!

Hamlet: **Først vil jeg fægte denne omgang ud; sæt det til side lidt**; endnu et stød!

Hvad siger I?

Laertes: Et stød, et stød; indrømmet!

Kongen: Vor søn går af med sejren.

Dronningen: **Dronningen vil tømme et glædesbæger på din lykke, Hamlet.**

Kongen: Gertrud! Drik det ikke!

Dronningen: Å jo, min konge, giv mig lov, jeg ber jer.

Kongen [afsides]: **Det er giftbægeret! Det er for sent!**

Hamlet: At drikke tør jeg endnu ikke, frue.

Laertes: **Nu vil jeg ramme ham.**

Kongen: Det tror jeg ikke.

Laertes [afsides]: **Oh dog, trods alt, samvittighedens stemme forbyder næsten –**

Hamlet tror at han har opnået Laertes tilgivelse og at dysten kun er venskabelig.

Claudius vil forsøge at få Hamlet til at drikke af det forgiftede bæger.

Hamlet vil ikke drikke, før dysten er overstået.

Dronningen tager det forgiftede bæger og drikker af det.

Laertes begynder at tvivle på, om han bør dræbe Hamlet.

Hamlet: Nu den tredje omgang!
Laertes! **Hidtil har I jo kun leget;**
jeg ber, stød nu med jeres bedste kraft;
jeg frygter, at I holder mig for nar.

Laertes: **Nåh, tror I det? Så kom!**

[De fægter]

Horatio: Nej, ingen af dem.

Laertes: Så, pas nu på!

[Laertes sårer Hamlet. I kampens hede kommer de til at bytte kårder. Hamlet sårer Laertes]

Kongen: Så skil dem ad! De er hidsige.

Hamlet: Igen!

[Dronningen segner om, døende]

Horatio: Se! Sørg for dronningen!

Laertes: **Jeg er en sneppe, fanget i min snare;**
min egen svig har fældet mig – fortjent.

Hamlet: Hvad fejler dronningen?

Kongen: Hun faldt i afmagt,

da hun så blod.

Dronningen: Nej, nej – å, drikken, drikken!

Min egen Hamlet! Drikken! – Det var gift!

[Hun dør]

Hamlet: **Å, skurkestreg!** Hvordan? – Lås dørene!

Forræderi! Det må vi finde frem til!

[Laertes falder]

Laertes: **Her er det, Hamlet! – Hamlet, du er dødsens;**

for ingen verdens lægedom kan hjælpe;
du lever knap halvdelen af en time;

forrædervåbnet har du i din hånd,

tilspidset og forgiftet. Listens ondskab

har vendt sig mod mig selv. Her ligger jeg

for aldrig mer at rejse mig. **Din mor**

har fået gift. – Det er forbi; men kongen –

kongen er skyld i alt.

Hamlet: Så spidsen er

forgiftet med? – **Vel, gift, så gør din gerning!**

[Han sårer kongen.]

Kongen: Å, venner!

Forsvar mig! Hjælp mig! Jeg er jo kun såret!

Hamlet: **Blodskænder, morder, lumske danske konge!**

2/2

Hamlets provokation
fører Leartes tilbage på
hævntanker.

Leartes er gået i sin egen
fælde og føler, at han
fortjener at dø i den, når
han selv har sat den op.

Hamlet vil finde frem til
sin mors morder.

Leartes afslører fælden og
at Hamlet skal dø.

Kniven er tilspidset og
forgiftet.

Leartes anklager Claudius
som forræderen.

Hamlet angriber Claudius
med den forgiftede kniv.

Claudius råber efter hjælp.

Tøm nu dit bæger! – Er din perle der? –

Så følg min mor!

[Kongen dør]

Laertes: Der sker ham kun hans ret.

Det er den gift som kongen selv har blandet.

Lad os tilgi hinanden, ædle Hamlet;

mit og min faders blod skal ikke komme

på dig, og ikke dit på mig!

[Dør]

Hamlet: **Gud ta**

det fra din sjæl! Jeg følger dig! – Horatio,

det er forbi. – Ulykkelige dronning.

Farvel! – I, som så blege, skælvende,

står her og ser på dette sørgespil

som stumme vidner og tilhørere –

hvis blot jeg havde tid – men døden er

en streng og ubønhørlig stævningsmand –

å, da, da kunne jeg fortælle jer –

men lad det fare. – Jeg må dø, Horatio!

Du lever, så forklar mig og min sag

for dem der ikke ved –

Horatio: Tro aldrig det!

Jeg er en romer meget mer end dansker,
og her er gift endnu.

Hamlet: **Er du en mand,**

så giv mig bægret; slip! Ved Gud! Jeg vil! –

Å Gud, Horatio, **hvilket såret navn**

vil overleve mig, hvis alt forbliver

i dette mørke? Hvis du nogen sinde

har elsket mig for alvor, så hold ud

endnu en stund fjernt fra lyksaligheden

i smerte her i denne bitre verden

for at berette om mig.

Sig den alt der skete,

det mindste som det største, og som gjorde –

at – resten er tavshed.

[Han dør]

Horatio: **Å, nu brister der**

et ædelt hjerte. Kære prins, godnat.

Gid engleskarer synge dig til ro!

Hamlet får endelig sin
hævn for mordet på sin far
og nu også sin mor.

Leartes beder Hamlet
om at de begge tilgiver
hinanden, og ikke skal bøde
for de mord de har begået.
Hamlet tilgiver Leartes for
sin død og beder Gud gøre
det samme.

Hamlet ønsker at hans
historie skal høres af
tilskuerne.

Horatio ønsker at følge
Hamlet i døden.
Det vil Hamlet ikke tillade.
Hamlet er bange for at
blive husket kun ud fra det
mørke han endte i.
Han vil ikke kun huskes for
sin handling, men vil have
at folk skal forstå ham og
hans handlinger.

Han ønsker at Horatio skal
berette om alt, der ledte op
til denne tragedie.

Horatio tager afsked med
Hamlet med stykkets
måske smukkeste replik.

Hamlet, V.2 - "Dødsscenen"

Hamlets replikker

Horatio: I kommer til at tabe dette væddemål.

Hamlet: Det tror jeg ikke. Siden han drog til Frankrig, har jeg været i stadig træning, jeg vinder på de stød jeg har forud.
– Men du kan ikke forestille dig, hvor beklemt jeg føler mig her om hjertet; men det har ikke noget at sige.

Horatio: Jamen, bedste herre –

Hamlet: Det er bare noget pjat; det er den slags bange anelser, som måske ville gøre en kvinde nervøs.

Horatio: Hvis I har bange anelser ved det, så ret jer efter det; så skal jeg forhindre at de kommer herhen, og sige at I ikke er oplagt.

Hamlet: Ikke tale om! Vi trodser varslerne. Lad det være.

[Kongen, dronningen, Laertes, Osrik, adelsmænd og følge, der bringer kårder og handsker; et bord med vinkarafler]

Kongen: Kom, Hamlet, kom, tag denne hånd af mig.

[Han lægger Laertes' hånd i Hamlets]

Hamlet: Tilgiv mig, herre; jeg har gjort jer uret; tilgiv, så sandt I er en riddersmand.

Her ved enhver, og I har sikkert hørt, at jeg er straffet med stor sindsforvirring.

Hvad jeg har gjort, som kunne støde an så heftigt mod jer ære og natur, forkynder jeg for alle her, var vanvid.

Lad min forsikring her for disse vidner, at aldrig har jeg krænket jer forsættligt,

frikende mig i jeres ædle sind, som en, der skød sin pil op over huset og traf sin bror.

Laertes: Nu har I fyldestgjort naturen, som vel stærkest skulle drive til hævn i denne sag; men når det angår min ære, afslår jeg forlig og bod, til ældre adelsmænd af prøvet hæder har givet deres skøn og råd til fred, således at mit navn kan være pletfrit.

Men indtil da modtar jeg glad jert venskab som venskab og vil ikke krænke det.

Hamlet: Det tar jeg glad imod og glæder mig til denne broderlige væddedyst.

Så kom med klingerne!

Kongen: Sæt bægrene med vin på bordet der. – Hvis Hamlet gir Laertes det første eller andet stød, skal alle skansernes kanoner dundre; så drikker kongen på prins Hamlets held, og i hans bæger skal en perle kastes så kostelig, som ikke fire konger tilsammen bar i Danmarks kongekrone.

Hamlet: Kom an!

Laertes: Kom an!

[De fægter]

Hamlet: Et!

Laertes: Nej!

Hamlet: Lad os få dom!

Horatio: Et stød; et afgjort stød!

Laertes: Nå, om igen!

Kongen: Vent! Giv mig bægret. Hamlet, denne perle er din; din skål!

[Trompetfanfare. Kanonskud udenfor]

Her, giv ham bægeret!

Hamlet: Først vil jeg fægte denne omgang ud; sæt det til side lidt; endnu et stød!

Hvad siger I?

Laertes: Et stød, et stød; indrømmet!

Kongen: Vor søn går af med sejren.

Dronningen: Dronningen vil tømme et glædesbæger på din lykke, Hamlet.

Kongen: Gertrud! Drik det ikke!

Dronningen: Å jo, min konge, giv mig lov, jeg ber jer.

Kongen [afsides]: Det er giftbægeret! Det er for sent!

Hamlet: At drikke tør jeg endnu ikke, frue.

Laertes: Nu vil jeg ramme ham.

Kongen: Det tror jeg ikke.

Laertes [afsides]: Og dog, trods alt, samvittighedens stemme forbyder næsten –

1/2

Hamlet: Nu den tredje omgang!
Laertes! Hidtil har I jo kun leget;
jeg ber, stød nu med jeres bedste kraft;
jeg frygter, at I holder mig for nar.

Laertes: Nåh, tror I det? Så kom!

[De fægter]

Horatio: Nej, ingen af dem.

Laertes: Så, pas nu på!

[Laertes sårer Hamlet. I kampens hede kommer de til at bytte kårder. Hamlet sårer Laertes]

Kongen: Så skil dem ad! De er hidsige.

Hamlet: Igen!

[Dronningen segner om, døende]

Horatio: Se! Sørg for dronningen!

Laertes: Jeg er en sneppe, fanget i min snare;
min egen svig har fældet mig – fortjent.

Hamlet: Hvad fejler dronningen?

Kongen: Hun faldt i afmagt,
da hun så blod.

Dronningen: Nej, nej – å, drikken, drikken!

Min egen Hamlet! Drikken! – Det var gift!

[Hun dør]

Hamlet: Å, skurkestreg! Hvordan? – Lås dørene!

Forræderi! Det må vi finde frem til!

[Laertes falder]

Laertes: Her er det, Hamlet! – Hamlet, du er dødsens;
for ingen verdens lægedom kan hjælpe;
du lever knap halvdelen af en time;
forrædervåbnet har du i din hånd,
tilspidset og forgiftet. Listens ondskab
har vendt sig mod mig selv. Her ligger jeg
for aldrig mer at rejse mig. Din mor
har fået gift. – Det er forbi; men kongen –
kongen er skyld i alt.

**Hamlet: Så spidsen er
forgiftet med? – Vel, gift, så gør din gerning!**

[Han sårer kongen]

Kongen: Å, venner!

Forsvar mig! Hjælp mig! Jeg er jo kun såret!

Hamlet: Blodskænder, morder, lumske danske konge!

Tøm nu dit bæger! – Er din perle der? –

Så følg min mor!

[Kongen dør]

Laertes: Der sker ham kun hans ret.

Det er den gift som kongen selv har blandet.

Lad os tilgi hinanden, ædle Hamlet;
mit og min faders blod skal ikke komme
på dig, og ikke dit på mig!

[Dør]

Hamlet: Gud ta

det fra din sjæl! Jeg følger dig! – Horatio,

det er forbi. – Ulykkelige dronning.

Farvel! – I, som så blege, skælvende,

står her og ser på dette sørgespil

som stumme vidner og tilhørere –

hvis blot jeg havde tid – men døden er

en streng og ubønhørlig stævningsmand –

å, da, da kunne jeg fortælle jer –

men lad det fare. – Jeg må dø, Horatio!

Du lever, så forklar mig og min sag

for dem der ikke ved –

Horatio: Tro aldrig det!

Jeg er en romer meget mer end dansker,
og her er gift endnu.

Hamlet: Er du en mand,

så giv mig bægret; slip! Ved Gud! Jeg vil! –

Å Gud, Horatio, hvilket såret navn

vil overleve mig, hvis alt forbliver

i dette mørke? Hvis du nogen sinde

har elsket mig for alvor, så hold ud

endnu en stund fjernt fra lyksaligheden

i smerte her i denne bitre verden

for at berette om mig.

Sig den alt der skete,

det mindste som det største, og som gjorde –

at – resten er tavshed.

[Han dør]

Horatio: Å, nu brister der

et ædelt hjerte. Kære prins, godnat.

Gid engleskarer synge dig til ro!

2/2

Hamlet, V.2 - "Dødsscenen"

Laertes replikker

Horatio: I kommer til at tabe dette væddemål.

Hamlet: Det tror jeg ikke. Siden han drog til Frankrig, har jeg været i stadig træning, jeg vinder på de stød jeg har forud. –

Men du kan ikke forestille dig, hvor beklemt jeg føler mig her om hjertet; men det har ikke noget at sige.

Horatio: Jamen, bedste herre –

Hamlet: Det er bare noget pjat; det er den slags bange anelser, som måske ville gøre en kvinde nervøs.

Horatio: Hvis I har bange anelser ved det, så ret jer efter det; så skal jeg forhindre at de kommer herhen, og sige at I ikke er oplagt.

Hamlet: Ikke tale om! Vi trodser varslerne. Lad det være.

[Kongen, dronningen, Laertes, Osrik, adelsmænd og følge, der bringer kårder og handsker; et bord med vinkarafler]

Kongen: Kom, Hamlet, kom, tag denne hånd af mig.

[Han lægger Laertes' hånd i Hamlets]

Hamlet: Tilgiv mig, herre; jeg har gjort jer uret; tilgiv, så sandt I er en riddersmand.

Her ved enhver, og I har sikkert hørt, at jeg er straffet med stor sindsforvirring.

Hvad jeg har gjort, som kunne støde an så heftigt mod jer ære og natur,

forkynder jeg for alle her, var vanvid.

Lad min forsikring her for disse vidner,

at aldrig har jeg krænket jer forsættigt, frikende mig i jeres ædle sind,

som en, der skød sin pil op over huset og traf sin bror.

Laertes: Nu har I fyldestgjort naturen, som vel stærkest skulle drive til hævn i denne sag; men når det angår min ære, afslår jeg forlig og bod, til ældre adelsmænd af prøvet hæder har givet deres skøn og råd til fred, således at mit navn kan være pletfrit.

Men indtil da modtar jeg glad jert venskab som venskab og vil ikke krænke det.

Hamlet: Det tar jeg glad imod og glæder mig til denne broderlige væddedyst.

Så kom med klingerne!

Kongen: Sæt bægrene med vin på bordet der. – Hvis Hamlet gir Laertes det første eller andet stød,

skal alle skansernes kanoner dundre; så drikker kongen på prins Hamlets held,

og i hans bæger skal en perle kastes

så kostelig, som ikke fire konger

tilsammen bar i Danmarks kongekrone.

Hamlet: Kom an!

Laertes: Kom an!

[De fægter]

Hamlet: Et!

Laertes: Nej!

Hamlet: Lad os få dom!

Horatio: Et stød; et afgjort stød!

Laertes: Nå, om igen!

Kongen: Vent! Giv mig bægret. Hamlet, denne perle er din; din skål!

[Trompetfanfare. Kanonskud udenfor]

Her, giv ham bægeret!

Hamlet: Først vil jeg fægte denne omgang ud;

sæt det til side lidt; endnu et stød!

Hvad siger I?

Laertes: Et stød, et stød; indrømmet!

Kongen: Vor søn går af med sejren.

Dronningen: Dronningen vil tømme

et glædesbæger på din lykke, Hamlet.

Kongen: Gertrud! Drik det ikke!

Dronningen: Å jo, min konge, giv mig lov, jeg ber jer.

Kongen [afsides]: Det er giftbægeret! Det er for sent!

Hamlet: At drikke tør jeg endnu ikke, frue.

Laertes: Nu vil jeg ramme ham.

Kongen: Det tror jeg ikke.

Laertes [afsides]: Og dog, trods alt, samvittighedens stemme forbyder næsten –

1/2

Hamlet: Nu den tredje omgang!
Laertes! Hidtil har I jo kun leget;
jeg ber, stød nu med jeres bedste kraft;
jeg frygter, at I holder mig for nar.

Laertes: Nåh, tror I det? Så kom!

[De fægter]

Horatio: Nej, ingen af dem.

Laertes: Så, pas nu på!

[Laertes sårer Hamlet. I kampens hede kommer de til at bytte kårder. Hamlet sårer Laertes]

Kongen: Så skil dem ad! De er hidsige.

Hamlet: Igen!

[Dronningen segner om, døende]

Horatio: Se! Sørg for dronningen!

**Laertes: Jeg er en sneppe, fanget i min snare;
min egen svig har fældet mig – fortjent.**

Hamlet: Hvad fejler dronningen?

Kongen: Hun faldt i afmagt,
da hun så blod.

Dronningen: Nej, nej – å, drikken, drikken!

Min egen Hamlet! Drikken! – Det var gift!

[Hun dør]

Hamlet: Å, skurkestreg! Hvordan? – Lås dørene!

Forræderi! Det må vi finde frem til!

[Laertes falder]

**Laertes: Her er det, Hamlet! – Hamlet, du er dødsens;
for ingen verdens lægedom kan hjælpe;
du lever knap halvdelen af en time;
forrædervåbnet har du i din hånd,
tilspidset og forgiftet. Listens ondskab
har vendt sig mod mig selv. Her ligger jeg
for aldrig mer at rejse mig. Din mor
har fået gift. – Det er forbi; men kongen –
kongen er skyld i alt.**

Hamlet: Så spidsen er
forgiftet med? – Vel, gift, så gør din gerning!

[Han sårer kongen]

Kongen: Å, venner!

Forsvar mig! Hjælp mig! Jeg er jo kun såret!

Hamlet: Blodskænder, morder, lumske danske konge!

Tøm nu dit bæger! – Er din perle der? –

Så følg min mor!

[Kongen dør]

Laertes: Der sker ham kun hans ret.

Det er den gift som kongen selv har blandet.

**Lad os tilgi hinanden, ædle Hamlet;
mit og min faders blod skal ikke komme
på dig, og ikke dit på mig!**

[Dør]

Hamlet: Gud ta

det fra din sjæl! Jeg følger dig! – Horatio,

det er forbi. – Ulykkelige dronning.

Farvel! – I, som så blege, skælvende,

står her og ser på dette sørgespil

som stumme vidner og tilhørere –

hvis blot jeg havde tid – men døden er

en streng og ubønhørlig stævningsmand –

å, da, da kunne jeg fortælle jer –

men lad det fare. – Jeg må dø, Horatio!

Du lever, så forklar mig og min sag

for dem der ikke ved –

Horatio: Tro aldrig det!

Jeg er en romer meget mer end dansker,

og her er gift endnu.

Hamlet: Er du en mand,

så giv mig bægret; slip! Ved Gud! Jeg vil! –

Å Gud, Horatio, hvilket såret navn

vil overleve mig, hvis alt forbliver

i dette mørke? Hvis du nogen sinde

har elsket mig for alvor, så hold ud

endnu en stund fjernt fra lyksaligheden

i smerte her i denne bitre verden

for at berette om mig.

Sig den alt der skete,

det mindste som det største, og som gjorde –

at – resten er tavshed.

[Han dør]

Horatio: Å, nu brister der

et ædelt hjerte. Kære prins, godnat.

Gid engleskarer synge dig til ro!

2/2

Hamlet, V.2 - "Dødsscenen"

Horatios replikker

Horatio: I kommer til at tabe dette væddemål.

Hamlet: Det tror jeg ikke. Siden han drog til Frankrig, har jeg været i stadig træning, jeg vinder på de stød jeg har forud. – Men du kan ikke forestille dig, hvor beklemt jeg føler mig her om hjertet; men det har ikke noget at sige.

Horatio: Jamen, bedste herre –

Hamlet: Det er bare noget pjat; det er den slags bange anelser, som måske ville gøre en kvinde nervøs.

Horatio: Hvis I har bange anelser ved det, så ret jer efter det; så skal jeg forhindre at de kommer herhen, og sige at I ikke er oplagt.

Hamlet: Ikke tale om! Vi trodser varslerne. Lad det være.

[Kongen, dronningen, Laertes, Osrik, adelsmænd og følge, der bringer kårder og handsker; et bord med vinkarafler]

Kongen: Kom, Hamlet, kom, tag denne hånd af mig.

[Han lægger Laertes' hånd i Hamlets]

Hamlet: Tilgiv mig, herre; jeg har gjort jer uret; tilgiv, så sandt I er en riddersmand.

Her ved enhver, og I har sikkert hørt, at jeg er straffet med stor sindsforvirring.

Hvad jeg har gjort, som kunne støde an så heftigt mod jer ære og natur,

forkynder jeg for alle her, var vanvid.

Lad min forsikring her for disse vidner, at aldrig har jeg krænket jer forsættigt,

frikende mig i jeres ædle sind,

som en, der skød sin pil op over huset og traf sin bror.

Laertes: Nu har I fyldestgjort naturen, som vel stærkest skulle drive til hævn i denne sag; men når det angår min ære, afslår jeg forlig og bod, til ældre adelsmænd af prøvet hæder har givet deres skøn og råd til fred, således at mit navn kan være pletfrit.

Men indtil da modtar jeg glad jert venskab som venskab og vil ikke krænke det.

Hamlet: Det tar jeg glad imod og glæder mig til denne broderlige væddedyst.

Så kom med klingerne!

Kongen: Sæt bægrene med vin på bordet der. – Hvis Hamlet gir Laertes det første eller andet stød,

skal alle skansernes kanoner dundre; så drikker kongen på prins Hamlets held,

og i hans bæger skal en perle kastes

så kostelig, som ikke fire konger

tilsammen bar i Danmarks kongekrone.

Hamlet: Kom an!

Laertes: Kom an!

[De fægter]

Hamlet: Et!

Laertes: Nej!

Hamlet: Lad os få dom!

Horatio: Et stød; et afgjort stød!

Laertes: Nå, om igen!

Kongen: Vent! Giv mig bægret. Hamlet, denne perle er din; din skål!

[Trompetfanfare. Kanonskud udenfor]

Her, giv ham bægeret!

Hamlet: Først vil jeg fægte denne omgang ud;

sæt det til side lidt; endnu et stød!

Hvad siger I?

Laertes: Et stød, et stød; indrømmet!

Kongen: Vor søn går af med sejren.

Dronningen: Dronningen vil tømme

et glædesbæger på din lykke, Hamlet.

Kongen: Gertrud! Drik det ikke!

Dronningen: Å jo, min konge, giv mig lov, jeg ber jer.

Kongen [afsides]: Det er giftbægeret! Det er for sent!

Hamlet: At drikke tør jeg endnu ikke, frue.

Laertes: Nu vil jeg ramme ham.

Kongen: Det tror jeg ikke.

Laertes [afsides]: Og dog, trods alt, samvittighedens stemme forbyder næsten –

1/2

Hamlet: Nu den tredje omgang!
Laertes! Hidtil har I jo kun leget;
jeg ber, stød nu med jeres bedste kraft;
jeg frygter, at I holder mig for nar.
Laertes: Nåh, tror I det? Så kom!
[De fægter]

Horatio: Nej, ingen af dem.

Laertes: Så, pas nu på!
[Laertes sårer Hamlet. I kampens hede kommer de til at bytte
kårder. Hamlet sårer Laertes]

Kongen: Så skil dem ad! De er hidsige.

Hamlet: Igen!

[Dronningen segner om, døende]

Horatio: Se! Sørg for dronningen!

Laertes: Jeg er en sneppe, fanget i min snare;
min egen svig har fældet mig – fortjent.

Hamlet: Hvad fejler dronningen?

Kongen: Hun faldt i afmagt,
da hun så blod.

Dronningen: Nej, nej – å, drikken, drikken!
Min egen Hamlet! Drikken! – Det var gift!

[Hun dør]

Hamlet: Å, skurkestreg! Hvordan? – Lås dørene!
Forræderi! Det må vi finde frem til!

[Laertes falder]

Laertes: Her er det, Hamlet! – Hamlet, du er dødsens;
for ingen verdens lægedom kan hjælpe;
du lever knap halvdelen af en time;
forrædervåbnet har du i din hånd,
tilspidset og forgiftet. Listens ondskab
har vendt sig mod mig selv. Her ligger jeg
for aldrig mer at rejse mig. Din mor
har fået gift. – Det er forbi; men kongen –
kongen er skyld i alt.

Hamlet: Så spidsen er
forgiftet med? – Vel, gift, så gør din gerning!

[Han sårer kongen]

Kongen: Å, venner!

Forsvar mig! Hjælp mig! Jeg er jo kun såret!

Hamlet: Blodskænder, morder, lumske danske konge!

Tøm nu dit bæger! – Er din perle der? –
Så følg min mor!

[Kongen dør]

Laertes: Der sker ham kun hans ret.
Det er den gift som kongen selv har blandet.
Lad os tilgi hinanden, ædle Hamlet;
mit og min faders blod skal ikke komme
på dig, og ikke dit på mig!

[Dør]

Hamlet: Gud ta
det fra din sjæl! Jeg følger dig! – Horatio,
det er forbi. – Ulykkelige dronning.
Farvel! – I, som så blege, skælvende,
står her og ser på dette sørgespil
som stumme vidner og tilhørere –
hvis blot jeg havde tid – men døden er
en streng og ubønhørlig stævningsmand –
å, da, da kunne jeg fortælle jer –
men lad det fare. – Jeg må dø, Horatio!
Du lever, så forklar mig og min sag
for dem der ikke ved –

Horatio: Tro aldrig det!

**Jeg er en romer meget mer end dansker,
og her er gift endnu.**

Hamlet: Er du en mand,
så giv mig bægret; slip! Ved Gud! Jeg vil! –
Å Gud, Horatio, hvilket såret navn
vil overleve mig, hvis alt forbliver
i dette mørke? Hvis du nogen sinde
har elsket mig for alvor, så hold ud
endnu en stund fjernt fra lyksaligheden
i smerte her i denne bitre verden
for at berette om mig.
Sig den alt der skete,
det mindste som det største, og som gjorde –
at – resten er tavshed.

[Han dør]

**Horatio: Å, nu brister der
et ædelt hjerte. Kære prins, godnat.
Gid engleskarer synge dig til ro!**

2/2

Hamlet, V.2 - "Dødsscenen"

Kongens replikker

Horatio: I kommer til at tabe dette væddemål.

Hamlet: Det tror jeg ikke. Siden han drog til Frankrig, har jeg været i stadig træning, jeg vinder på de stød jeg har forud. –

Men du kan ikke forestille dig, hvor beklemmt jeg føler mig her om hjertet; men det har ikke noget at sige.

Horatio: Jamen, bedste herre –

Hamlet: Det er bare noget pjat; det er den slags bange anelser, som måske ville gøre en kvinde nervøs.

Horatio: Hvis I har bange anelser ved det, så ret jer efter det; så skal jeg forhindre at de kommer herhen, og sige at I ikke er oplagt.

Hamlet: Ikke tale om! Vi trodser varslerne. Lad det være.

[Kongen, dronningen, Laertes, Osrik, adelsmænd og følge, der bringer kårder og handsker; et bord med vinkarafler]

Kongen: Kom, Hamlet, kom, tag denne hånd af mig.

[Han lægger Laertes' hånd i Hamlets]

Hamlet: Tilgiv mig, herre; jeg har gjort jer uret; tilgiv, så sandt I er en riddersmand.

Her ved enhver, og I har sikkert hørt, at jeg er straffet med stor sindsforvirring.

Hvad jeg har gjort, som kunne støde an så heftigt mod jer ære og natur,

forkynder jeg for alle her, var vanvid.

Lad min forsikring her for disse vidner, at aldrig har jeg krænket jer forsættigt,

frikende mig i jeres ædle sind,

som en, der skød sin pil op over huset og traf sin bror.

Laertes: Nu har I fyldestgjort naturen, som vel stærkest skulle drive til hævn i denne sag; men når det angår min ære, afslår jeg forlig og bod, til ældre adelsmænd af prøvet hæder har givet deres skøn og råd til fred, således at mit navn kan være pletfrit.

Men indtil da modtar jeg glad jert venskab som venskab og vil ikke krænke det.

Hamlet: Det tar jeg glad imod og glæder mig til denne broderlige væddedyst.

Så kom med klingerne!

Kongen: Sæt bægrene med vin på bordet der. – Hvis Hamlet gir Laertes det første eller andet stød, skal alle skansernes kanoner dundre; så drikker kongen på prins Hamlets held, og i hans bæger skal en perle kastes så kostelig, som ikke fire konger tilsammen bar i Danmarks kongekrone.

Hamlet: Kom an!

Laertes: Kom an!

[De fægter]

Hamlet: Et!

Laertes: Nej!

Hamlet: Lad os få dom!

Horatio: Et stød; et afgjort stød!

Laertes: Nå, om igen!

Kongen: Vent! Giv mig bæget. Hamlet, denne perle er din; din skål!

[Trompetfanfare. Kanonskud udenfor]

Her, giv ham bæget!

Hamlet: Først vil jeg fægte denne omgang ud; sæt det til side lidt; endnu et stød!

Hvad siger I?

Laertes: Et stød, et stød; indrømmet!

Kongen: Vor søn går af med sejren.

Dronningen: Dronningen vil tømme et glædesbæger på din lykke, Hamlet.

Kongen: Gertrud! Drik det ikke!

Dronningen: Å jo, min konge, giv mig lov, jeg ber jer.

Kongen [afsides]: Det er giftbæget! Det er for sent!

Hamlet: At drikke tør jeg endnu ikke, frue.

Laertes: Nu vil jeg ramme ham.

Kongen: Det tror jeg ikke.

Laertes [afsides]: Og dog, trods alt, samvittighedens stemme forbyder næsten –

1/2

Hamlet: Nu den tredje omgang!
Laertes! Hidtil har I jo kun leget;
jeg ber, stød nu med jeres bedste kraft;
jeg frygter, at I holder mig for nar.
Laertes: Nåh, tror I det? Så kom!

[De fægter]

Horatio: Nej, ingen af dem.

Laertes: Så, pas nu på!

[Laertes sårer Hamlet. I kampens hede kommer de til at bytte kårder. Hamlet sårer Laertes]

Kongen: Så skil dem ad! De er hidsige.

Hamlet: Igen!

[Dronningen segner om, døende]

Horatio: Se! Sørg for dronningen!

Laertes: Jeg er en sneppe, fanget i min snare;
min egen svig har fældet mig – fortjent.

Hamlet: Hvad fejler dronningen?

**Kongen: Hun faldt i afmagt,
da hun så blod.**

Dronningen: Nej, nej – å, drikken, drikken!
Min egen Hamlet! Drikken! – Det var gift!

[Hun dør]

Hamlet: Å, skurkestreg! Hvordan? – Lås dørene!
Forræderi! Det må vi finde frem til!

[Laertes falder]

Laertes: Her er det, Hamlet! – Hamlet, du er dødsens;
for ingen verdens lægedom kan hjælpe;
du lever knap halvdelen af en time;
forrædervåbnet har du i din hånd,
tilspidset og forgiftet. Listens ondskab
har vendt sig mod mig selv. Her ligger jeg
for aldrig mer at rejse mig. Din mor
har fået gift. – Det er forbi; men kongen –
kongen er skyld i alt.

Hamlet: Så spidsen er
forgiftet med? – Vel, gift, så gør din gerning!

[Han sårer kongen]

Kongen: Å, venner!

Forsvar mig! Hjælp mig! Jeg er jo kun såret!

Hamlet: Blodskænder, morder, lumske danske konge!

Tøm nu dit bæger! – Er din perle der? –
Så følg min mor!

[Kongen dør]

Laertes: Der sker ham kun hans ret.
Det er den gift som kongen selv har blandet.
Lad os tilgi hinanden, ædle Hamlet;
mit og min faders blod skal ikke komme
på dig, og ikke dit på mig!

[Dør]

Hamlet: Gud ta

det fra din sjæl! Jeg følger dig! – Horatio,
det er forbi. – Ulykkelige dronning.
Farvel! – I, som så blege, skælvende,
står her og ser på dette sørgespil
som stumme vidner og tilhørere –
hvis blot jeg havde tid – men døden er
en streng og ubønhørlig stævningsmand –
å, da, da kunne jeg fortælle jer –
men lad det fare. – Jeg må dø, Horatio!
Du lever, så forklar mig og min sag
for dem der ikke ved –
Horatio: Tro aldrig det!

Jeg er en romer meget mer end dansker,
og her er gift endnu.

Hamlet: Er du en mand,
så giv mig bægret; slip! Ved Gud! Jeg vil! –
Å Gud, Horatio, hvilket såret navn
vil overleve mig, hvis alt forbliver
i dette mørke? Hvis du nogen sinde
har elsket mig for alvor, så hold ud
endnu en stund fjernt fra lyksaligheden
i smerte her i denne bitre verden
for at berette om mig.

Sig den alt der skete,
det mindste som det største, og som gjorde –
at – resten er tavshed.

[Han dør]

Horatio: Å, nu brister der
et ædelt hjerte. Kære prins, godnat.
Gid engleskarer synge dig til ro!

2/2

Hamlet, V.2 - "Dødsscenen"

Dronningens replikker

Horatio: I kommer til at tabe dette væddemål.

Hamlet: Det tror jeg ikke. Siden han drog til Frankrig, har jeg været i stadig træning, jeg vinder på de stød jeg har forud. –

Men du kan ikke forestille dig, hvor beklemt jeg føler mig her om hjertet; men det har ikke noget at sige.

Horatio: Jamen, bedste herre –

Hamlet: Det er bare noget pjat; det er den slags bange anelser, som måske ville gøre en kvinde nervøs.

Horatio: Hvis I har bange anelser ved det, så ret jer efter det; så skal jeg forhindre at de kommer herhen, og sige at I ikke er oplagt.

Hamlet: Ikke tale om! Vi trodser varslerne. Lad det være.

[Kongen, dronningen, Laertes, Osrik, adelsmænd og følge, der bringer kårder og handsker; et bord med vinkarafler]

Kongen: Kom, Hamlet, kom, tag denne hånd af mig.

[Han lægger Laertes' hånd i Hamlets]

Hamlet: Tilgiv mig, herre; jeg har gjort jer uret; tilgiv, så sandt I er en riddersmand.

Her ved enhver, og I har sikkert hørt, at jeg er straffet med stor sindsforvirring.

Hvad jeg har gjort, som kunne støde an så heftigt mod jer ære og natur,

forkynder jeg for alle her, var vanvid.

Lad min forsikring her for disse vidner, at aldrig har jeg krænket jer forsættigt,

frikende mig i jeres ædle sind,

som en, der skød sin pil op over huset og traf sin bror.

Laertes: Nu har I fyldestgjort naturen, som vel stærkest skulle drive til hævn i denne sag; men når det angår min ære, afslår jeg forlig og bod, til ældre adelsmænd af prøvet hæder har givet deres skøn og råd til fred, således at mit navn kan være pletfrit.

Men indtil da modtar jeg glad jert venskab som venskab og vil ikke krænke det.

Hamlet: Det tar jeg glad imod og glæder mig til denne broderlige væddedyst.

Så kom med klingerne!

Kongen: Sæt bægrene med vin på bordet der. – Hvis Hamlet gir Laertes det første eller andet stød,

skal alle skansernes kanoner dundre; så drikker kongen på prins Hamlets held,

og i hans bæger skal en perle kastes

så kostelig, som ikke fire konger

tilsammen bar i Danmarks kongekrone.

Hamlet: Kom an!

Laertes: Kom an!

[De fægter]

Hamlet: Et!

Laertes: Nej!

Hamlet: Lad os få dom!

Horatio: Et stød; et afgjort stød!

Laertes: Nå, om igen!

Kongen: Vent! Giv mig bægret. Hamlet, denne perle er din; din skål!

[Trompetfanfare. Kanonskud udenfor]

Her, giv ham bægeret!

Hamlet: Først vil jeg fægte denne omgang ud; sæt det til side lidt; endnu et stød!

Hvad siger I?

Laertes: Et stød, et stød; indrømmet!

Kongen: Vor søn går af med sejren.

Dronningen: Dronningen vil tømme et glædesbæger på din lykke, Hamlet.

Kongen: Gertrud! Drik det ikke!

Dronningen: Å jo, min konge, giv mig lov, jeg ber jer.

Kongen [afsides]: Det er giftbægeret! Det er for sent!

Hamlet: At drikke tør jeg endnu ikke, frue.

Laertes: Nu vil jeg ramme ham.

Kongen: Det tror jeg ikke.

Laertes [afsides]: Og dog, trods alt, samvittighedens stemme forbyder næsten –

1/2

Hamlet: Nu den tredje omgang!
Laertes! Hidtil har I jo kun leget;
jeg ber, stød nu med jeres bedste kraft;
jeg frygter, at I holder mig for nar.
Laertes: Nåh, tror I det? Så kom!
[De fægter]
Horatio: Nej, ingen af dem.
Laertes: Så, pas nu på!
[Laertes sårer Hamlet. I kampens hede kommer de til at bytte kårder. Hamlet sårer Laertes]
Kongen: Så skil dem ad! De er hidsige.
Hamlet: Igen!
[Dronningen segner om, døende]
Horatio: Se! Sørg for dronningen!
Laertes: Jeg er en sneppe, fanget i min snare;
min egen svig har fældet mig – fortjent.
Hamlet: Hvad fejler dronningen?
Kongen: Hun faldt i afmagt,
da hun så blod.
Dronningen: Nej, nej – å, drikken, drikken!
Min egen Hamlet! Drikken! – Det var gift!
[Hun dør]
Hamlet: Å, skurkestreg! Hvordan? – Lås dørene!
Forræderi! Det må vi finde frem til!
[Laertes falder]
Laertes: Her er det, Hamlet! – Hamlet, du er dødsens;
for ingen verdens lægedom kan hjælpe;
du lever knap halvdelen af en time;
forrædervåbnet har du i din hånd,
tilspidset og forgiftet. Listens ondskab
har vendt sig mod mig selv. Her ligger jeg
for aldrig mer at rejse mig. Din mor
har fået gift. – Det er forbi; men kongen –
kongen er skyld i alt.
Hamlet: Så spidsen er
forgiftet med? – Vel, gift, så gør din gerning!
[Han sårer kongen]
Kongen: Å, venner!
Forsvar mig! Hjælp mig! Jeg er jo kun såret!
Hamlet: Blodskænder, morder, lumske danske konge!

Tøm nu dit bæger! – Er din perle der? –
Så følg min mor!
[Kongen dør]
Laertes: Der sker ham kun hans ret.
Det er den gift som kongen selv har blandet.
Lad os tilgi hinanden, ædle Hamlet;
mit og min faders blod skal ikke komme
på dig, og ikke dit på mig!
[Dør]
Hamlet: Gud ta
det fra din sjæl! Jeg følger dig! – Horatio,
det er forbi. – Ulykkelige dronning.
Farvel! – I, som så blege, skælvende,
står her og ser på dette sørgespil
som stumme vidner og tilhørere –
hvis blot jeg havde tid – men døden er
en streng og ubønhørlig stævningsmand –
å, da, da kunne jeg fortælle jer –
men lad det fare. – Jeg må dø, Horatio!
Du lever, så forklar mig og min sag
for dem der ikke ved –
Horatio: Tro aldrig det!
Jeg er en romer meget mer end dansker,
og her er gift endnu.
Hamlet: Er du en mand,
så giv mig bægret; slip! Ved Gud! Jeg vil! –
Å Gud, Horatio, hvilket såret navn
vil overleve mig, hvis alt forbliver
i dette mørke? Hvis du nogen sinde
har elsket mig for alvor, så hold ud
endnu en stund fjernt fra lyksaligheden
i smerte her i denne bitre verden
for at berette om mig.
Sig den alt der skete,
det mindste som det største, og som gjorde –
at – resten er tavshed.
[Han dør]
Horatio: Å, nu brister der
et ædelt hjerte. Kære prins, godnat.
Gid engleskarer synge dig til ro!

2/2

Sceneoversigt

Akt I	Akt II	Akt III	Akt IV	Akt V
Scene I.1 - Fængselsscene I gården: Alle Introduktion til miljøet i gården og etablering af stemning og hierarkier.	Scene II.1- Fængselsscene I gården: Alle Jay henvender sig til Dee, fordi han ønsker at arbejde for ham og Big Hutch.	Scene III.1 - Fængselsscene I gården: Isaac og Big Hutch Isaac har modtaget et brev omkring sin søn og Big Hutch spørger ind til brevet.	Scene IV.1 - Fængselsscene I gården: Isaac og Jay Isaac og Jay sidder i gården og øver scenen mellem Hamlet og Ophelia.	Scene V.1 – "Ophelias begravelse" På scenen: Alle Hamlet er vendt hjem til Danmark og kommer fordi Ophelias begravelse. Han udfordrer Leartes i sin sorg og de kommer i konflikt.
Scene I.2 - "Vagt ved midnat" På scenen: Isaac, Jay og Big Hutch Introduktion til teatersceneformen. Horatio er taget med ud på en midnatsvagt for at se det omtalte genfærd med egne øjne.	Scene II.2- "Forhør dig om min søn" På scenen: Isaac og Big Hutch Polonius vil have Reynaldo til at holde øje med sin søn, Lertes i Frankrig.	Scene III.2 - "Gå i kloster" På scenen: Isaac og Jay Ophelia opsøger Hamlet for at returnere kærestebreve, men Hamlet bliver såret og det udvikler sig til en konflikt.	Scene IV.2 – "Lertes hævn" På scenen: Dee og Big Hutch Lertes og Claudius planlægger at sætte en fælde for Hamlet.	Scene V.2 – "Dødsscenen" På scenen: Alle Claudius og Leartes har udfordret Hamlet til en venskabelig duel for at dræbe ham. Planen går galt og tragedien ender i et blodbad.
Scene I.3 - "Et grusomt snigmord" På scenen: Big Hutch og Dee Hamlet er taget med ud for at tale med genfærdet, som afslører at Hamlets far blev myrdet af hans egen bror.	Scene II.3 - Fængselsscene I gården: Dee og Jay Et par hvide fyre afslører at Big Hutch har stukket sin egen i ryggen for at overtage hans magt.	Scene III.3 - "Min synd er led" På scenen: Big Hutch Kong Claudius sidder i kapellet og beder om tilgivelse for sin forbrydelse.	Scene IV.3 – Fængselsscene I gården: Dee og Jay Et par hvide fyre udfordrer Dee og de andre til en basket kamp.	Scene V.3 – Fængselsscene I gården: Alle Basket kampen mellem de to grupper er sat op.
Monolog: Derrick 'Dee' Warren	Monolog: Isaac Tyler	Monolog: Caleb 'Big Hutch' Hutchinson	Monolog: James 'Jay' Young	Epilog: Alle

Tak for at spillede scenariet! Du er en champ!
Hilsen, Signe